

Giới thiệu Ta Có Thể Xoát Thuộc Tính

Editor: 𐄂Vân𐄂Kính𐄂Vô𐄂Tà

Vương Bình có được Hệ Thống Người Chơi Quý.

Quý nước: "Thật đúng là hết hồn, Vương Bình này bơi còn nhanh hơn cả quý nước như ta, rốt cuộc ai mới là quý nước a?"

Quý thất cô: "Đm, Vương Bình này quá kinh dị, làm ta sợ đến mức suýt tự thất cô!!"

Sadako: "Vương Bình này không biết sợ là gì, công khai đòi tùm ta ra khỏi TV để cùng hấn hện hò!"

Buổi tối, bệnh viện, nhà xác.

Vương Bình chơi poker với một quý nước đang run lẩy bẩy nhìn mình.

"Người anh em, tay người có thể ngừng run được không, ta đáng sợ như vậy sao?"

Ban đầu bộ này có tên Ta Từ Trên Thân Quý Xoát Thuộc Tính, sau đó tác đổi tên, ta quyết định lấy tên theo tên tác đã đổi. Truyện có nội dung khá giống với Đụng Quý Liền Mạnh, nhưng vì nó đã full lại ngắn (~700c) nên ta quyết định làm. Hiện tại demo 1c/ngày, sau ngày 10/11 sẽ chính thức bắt tay vào làm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hệ Thống Người Chơi Quý

Editor: 𐄂Vân𐄂Kính𐄂Vô𐄂Tà

"Bà chủ, vì sao trong nhà trọ độc thân của bà chỉ có gian phòng này là giá thấp vậy?"

Vương Bình hiếu kỳ hỏi bà chủ nhà vừa đi ra mở cửa giúp mình.

Vương Bình tốt nghiệp đại học hạng ba, mới vừa tìm được việc làm, trên người không còn bao nhiêu tiền. Hấn đang rầu rĩ không biết phải làm sao mới tìm được phòng trọ rẻ một chút đây.

Không nghĩ tới vậy mà bản thân có thể tìm được phòng trọ rẻ như vậy, hơn nữa trong phòng được trùng tu vô cùng tốt.

Lúc đến, Vương Bình phát hiện nhà trọ này rất lớn, mỗi gian phòng trọ đều có giá phòng cố định, duy chỉ có căn phòng 201 bà chủ cho bản thân mình thuê này có giá rẻ muốn chết, một tháng 500 tiền thuê, thiết bị đều đủ.

Bà chủ nhà chần chờ một chút, cuối cùng vẫn lo lắng Vương Bình gặp chuyện không may, nói ra chân tướng.

"Từng có một nữ sinh viên chết trong phòng 201, cho nên giá phòng mới rẻ như vậy, nếu cậu không muốn thuê cũng được, tôi cũng không ngại. Hiện tại tôi có thể trả lại tiền thuê cho cậu."

Vương Bình trầm nói, quả nhiên, phòng mà có giá rẻ như vậy, không phải từng chết người cũng có vấn đề.

"Không cần, tôi muốn thuê phòng này, trên đời này vốn không có quý."

Hấn không trả lại phòng. Từ tiểu học hấn đã được tiếp nhận tư tưởng giáo dục khoa học, dân giàu nước mạnh, dân chủ văn minh, Vương Bình cho rằng trên đời không có quý.

Thu dọn hành lý mất một ngày, Vương Bình tắm rồi ngủ sớm.

Tí tách!

Lúc nửa đêm, khi đồng hồ điện tử bên cạnh giường hấn nhảy đến con số 12 giờ.

Vương Bình trên giường bỗng mở mắt, gãi đầu, mắt nhấp nhem về mặt buồn ngủ.

"Đám muỗi chết tiệt."

Vương Bình phàn nàn một câu, đưa tay gãi gãi bấp đùi bị cắn.

Mười hai giờ, trời tối người yên. Vì buổi tối tắt đèn nên trong phòng rất tối. Vương Bình không phát hiện nơi mình cào có một dấu tay máu to lớn, khắc trên đùi.

Nửa đêm rồi giường, là người đều sẽ đi vệ sinh.

Vương Bình bắt đầu tới phòng tắm, xả nước trong người ra. Thế nhưng ngay trong nháy mắt khi hấn xoay người, đột nhiên nước trong bồn cầu sủi bọt khí sùng sục.

"Ủm? Bồn cầu hư rồi sao?"

Nhìn bọt khí trong bồn cầu, Vương Bình còn buồn ngủ mông lung không để ý nhiều.

Ào ào.

Tiếng vòi nước vang lên, Vương Bình mở vòi nước, chuẩn bị rửa tay đi ngủ.

Lần này, Vương Bình ngây ngẩn cả người, hần nhìn chăm chăm nước chảy ra từ vòi nước, ngây người tại chỗ.

Vòi nước chảy ra nước màu đỏ tươi, đỏ không gì sánh được, mùi máu tươi xộc vào mũi.

Vương Bình có thể khẳng định.

Đây là máu!!

Cũng ngay lúc này.

Vương Bình đang cúi đầu xem vòi nước bỗng ngẩng đầu nhìn về phía cái gương trước mặt.

Trong gương, ngoại trừ ảnh ngược của bản thân Vương Bình, còn một cái bóng hiện lên sau lưng Vương Bình.

Cái bóng chậm rãi vươn tay, vươn về phía cổ Vương Bình...

Nhìn cái bóng rồi lại nhìn máu loãng.

Vương Bình không thét chói tai, cũng không kinh sợ.

Hắn như không thấy quý ảnh và máu loãng, tay hắn bắt đầu nâng dòng máu loãng chảy ra từ vòi nước, hất lên mặt mình.

Hất tới Vương Bình máu me đầy mặt. Sau đó, hắn ngẩng đầu lên, cười với bản thân mình trong gương, không cần nói cũng biết một màn này đáng sợ tới mức nào.

Hắn vừa vuốt máu trên mặt, vừa nói.

"Da mặt mình non thật, non tới có thể đổ máu."

Lời vừa vang lên, quý thủ vốn muốn véo Vương Bình hơi ngẩn ra.

"Keng! Quý nhà trọ bị giật mình, điểm thuộc tính +1."

"Hệ Thống Người Chơi Quý kích hoạt!"

Trong đầu vang lên giọng nói lạnh như băng khiến Vương Bình sùng sốt.

Đùa gì vậy? Quý nhà trọ là cái quái gì? Điểm thuộc tính?

Sau khoảnh khắc thất thần ngẩn ngui, Vương Bình trầm lâm bẩm nói.

"Giấc mộng này thật chân thực, ngay cả hệ thống cũng xuất hiện."

Nghiêm nhiên, Vương Bình đã cho rằng tất cả đang phát sinh đều là mình nằm mơ.

Nhất là trong nháy mắt khi hệ thống vang lên, hắn càng thêm tin chắc rằng mình đang nằm mơ.

Nghĩ đến đây, Vương Bình cười ha hả, xoay người nhìn về phía quý ảnh.

Quý ảnh lùi lại một bước, dường như đã bị hành động của Vương Bình kinh sợ, sùng sốt một chút.

"Keng! Quý nhà trọ kinh sợ sùng sốt, điểm thuộc tính +1."

Trong đầu lại có tiếng hệ thống truyền ra.

Vương Bình nhìn về phía quý ảnh, nhếch miệng cười.

Quý ảnh vô thức lùi lại.

"Keng! Quý nhà trọ bị dọa, điểm thuộc tính +1."

Không sai, quý ảnh bị giật mình, bị hành động của Vương Bình dọa cho giật cả mình.

Thử hỏi xem, đang nửa đêm 12 giờ, không gian yên tĩnh, một người thanh niên mặc áo ngủ máu me đầy mặt nhếch miệng cười với người, còn phát ra tiếng cười ha hả, người sợ không?

Quý cũng bị dọa sợ hết hồn. Nhân loại trước mắt này còn dọa người hơn chính mình, rốt cuộc hắn ta là quý hay mình là quý?

Đồng thời, quý ảnh lại cảm thấy hãi, vì sao nhân loại trước mắt không sợ bản thân mình?

Vương Bình tự nhận là nằm mơ, thấy quý ảnh lùi lại, hắn càng thêm tin tưởng vững chắc, càng thêm hăng hái hẳn lên.

Hắn bỗng vươn bàn tay dính đầy máu loãng ra, vỗ vỗ bả vai quý ảnh.

"Nửa đêm nửa hôm còn ra ngoài dọa người, khổ cực cho mầy, đi ngủ sớm một chút."

Nói xong, hắn không để ý tới giọng nói vang lên trong đầu cùng với quý ảnh đang ngơ ngác, Vương Bình trở về phòng ngủ, ngã đầu nằm xuống.

"Keng! Quý cực độ ngơ ngác, điểm thuộc tính +1."

Quý ảnh tóc tai bù nhìn Vương Bình quay về phòng ngủ, yên lặng biến mất trong mặt gương...

Vương Bình nằm ngáy o..o... Nhưng bà chủ nhà trọ lại cả đêm không ngon giấc, lo lắng hãi hùng, sợ Vương Bình gặp chuyện không may.

Bởi vì bất kỳ khách trọ nào ở phòng 201 cũng chỉ ở được một hôm, hôm sau đều sẽ kinh hoàng trả phòng cho mình.

Sáng sớm, bà chủ vội vã rời giường, gõ vang cửa phòng Vương Bình.

"Ai vậy?"

"Là tôi, tôi là bà chủ nhà."

"Thì ra là bà chủ nhà, sớm như vậy đã tìm tôi, có việc gì sao?"

Cùng với tiếng Vương Bình vang lên, cửa phòng mở ra!

"A!!!"

Bà chủ nhà hét chói tai, nhìn Phuong Bình trước mắt, sợ đến ngồi sụp xuống đất.

Tiếng hét to bén nhọn dọa Phuong Bình sợ hết hồn. Ngay tiếp theo, cửa phòng chung quanh đều mở ra, có người chạy tới.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Làm sao vậy!?"

Khi nguyên một đám khách trọ chạy đến, nhìn về phía bà chủ nhà ngã ngồi trên đất, sau đó lại nhìn về phía Vương Bình.

"Quý!"

"Xe cứu thương, mau gọi xe cứu thương!"

Không có ngoại lệ, mỗi người đều hô lớn, thần sắc kinh hoàng.

Vương Bình ngờ ngác, mấy người này bị sao vậy? Diện mạo của bản thân mình có dọa người như vậy sao?

"Máu... Vương Bình, mặt của cậu bị sao vậy..." Giọng bà chủ nhà mang theo tiếng nức nở, run run chỉ về phía mặt Vương Bình, trong giọng nói còn kèm theo tự trách.

Vương Bình sững sốt, sờ soạng mặt mình, chợt hấn phát hiện trên mặt có cục máu đọng lại.

Ngay sau đó, hấn hiểu chuyện gì xảy ra Vương Bình. Con người hấn đột nhiên trừng lớn, cả kinh lâm bầm.

"Hôm qua mình không mơ?!"

Nhìn máu trên tay cùng với vết máu trên áo ngủ, Vương Bình hiểu, chuyện ngày hôm qua không phải mộng, là thật.

Có quý!!

Còn có hệ thống kia là thật!

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Quỷ tiểu thư, trên mặt đất lạnh, chúng ta trên giường trò chuyện

Editor: ๖Vân๖Khin๖Vô๖Tà

Phòng 201. Sau khi trải qua trò hề ban sáng, một mình Vương Bình ngồi trong phòng khách, rơi vào trầm tư.

Mới vừa rồi hấn đã cự tuyệt ý tốt muốn hấn chuyển qua một phòng đáng hoàng hơn của bà chủ nhà, quyết định tiếp tục ở lại phòng 201.

Nguyên nhân có liên quan tới bảng hệ thống hiện lên trước mắt, chỉ có bản thân hấn mới có thể nhìn thấy.

Kí chú: Vương Bình

Tuổi tác: 24

Thể lực: 10 (+) (người bình thường là 10)

Khí huyết: 8 (+) (người bình thường là 10)

Tinh thần: 9 (+) (người bình thường là 10)

Kỹ năng: Không

Đạo cụ: Không

Điểm thuộc tính: 4 điểm

Nhìn bảng, Vương Bình hồi tưởng những chuyện đã phát sinh đêm qua.

Hệ Thống Người Chơi Quý xuất hiện. Đường như chỉ cần mình khiến tâm tình quý chấp chôn, mình liền có thể thu được điểm thuộc tính.

Hắn thử dùng tư tưởng để nghĩ tới chuyện nhấn vào dấu cộng trên bảng hệ thống.

Điểm thể lực từ 10 biến thành 11, điểm thuộc tính -1.

Đồng thời, Vương Bình có thể cảm thụ được lực lượng của mình đã gia tăng.

Thông qua màn thí nghiệm ngăn ngủi này, Vương Bình quyết định tiếp tục ở lại phòng 201.

Đối với một người sống hai mươi tư năm, từ nhỏ đã đọc tiểu thuyết như Vương Bình, sau khi hệ thống và quý xuất hiện, hết khiếp sợ, hắn lập tức cảm thấy hưng phấn.

Hắn quyết định lợi dụng phòng quý 201 này để quét điểm thuộc tính cho mình.

Về phần quý phòng 201 có thể giết mình hay không, hoặc có tạo thành thương tổn gì với mình hay không, Vương Bình không lo lắng.

Đêm qua quý xuất hiện, nếu như quý thật muốn hại mình, bản thân mình đã chết.

Kết hợp với những khách từng tới trọ trong phòng 201 trước đây, Vương Bình cho rằng, dường như con quý này không tổn thương người, nhiều lắm cũng chỉ dọa người một chút thôi.

...

Màn đêm buông xuống, phòng 201 lâm vào u ám, yên tĩnh đáng sợ.

Một mình Vương Bình lẳng lặng nằm trên giường, tựa như đang ngủ.

Tích tắc!

Ngay khi đồng hồ điện tử bên cạnh giường chuyển sang mười hai giờ.

Một tiếng ma sát rất nhỏ như có vô số côn trùng đang bò truyền đến từ dưới giường, phảng phất như có đồ vật gì đó đang bò trườn dưới giường.

Thanh âm không lớn, nhưng đủ để kinh động khiến người tỉnh lại từ trong giấc ngủ.

Vương Bình mở hai mắt ra, nhìn chung quanh mờ tối... Rất vắng vẻ, trừ mình ra không còn bất cứ người nào.

Vậy mà tiếng ma sát kia lại không ngừng, có vẻ rất khủng bố, mơ hồ giống như có người đang dùng móng tay cạo sàn gỗ, tiếng xoẹt xoẹt rất chói tai.

Dường như có đồ vật gì đó muốn bò ra từ dưới giường.

Vương Bình từ trên giường chậm rãi cúi người nhìn xuống dưới giường.

Bên dưới giường tối om có một gương mặt quý trắng bệch dính đầy máu tươi, trong mắt vẫn vện tia máu, tóc dài rối tung xõa trước mặt.

Lúc này, Vương Bình và mặt quý kia bốn mắt nhìn nhau!

Mặt quý nhìn về phía Vương Bình đang sùng sốt, lộ ra dáng tươi cười khiếp người, hàm răng trắng lóa dính tơ máu như đã ăn máu người thịt, lưu lại cặn.

Giữa lúc mặt quý muốn bò về phía Vương Bình.

Đột nhiên!

Vương Bình rút đầu về, sau đó hắn nhanh chóng đứng dậy xuống giường, cúi đầu nằm trên mặt đất, hai mắt nhìn thẳng vào mặt quý.

Hắn nhìn mặt quý dưới giường, trên mặt hiện lên một nụ cười.

"Quý tiểu thư, trên mặt đất lạnh lắm, đừng để bị lạnh, chúng ta lên giường rồi trò chuyện, thế nào?"

Mặt quý vốn lộ ra ý cười khủng bố, đột nhiên nụ cười im bất mà dừng.

"Keng! Quý nhà trọ kinh ngạc, điểm thuộc tính +1 "

Mặt quý ngơ ngác, trong lòng cực kỳ cổ quái.

Nhân loại này bị gì vậy, hắn không sợ quý sao?

Hắn biết ta là quý, vì sao không sợ ta?

Còn mời ta lên giường nói chuyện phiếm??

Không để mặt quý có cơ hội suy tính, dưới ánh mắt kinh hãi của mặt quý, Vương Bình chủ động đích thân vươn tay nắm lấy tay mặt quý, kéo mặt quý ra khỏi gầm giường.

"Quý tiểu thư đừng sợ, đến đây, đến đây, chúng ta tâm sự. Đây là lần đầu tiên tôi gặp quý, quá thần kỳ! Đến đây, chúng ta tâm sự, đến mau, đến mau."

Mấy lời mời liên tiếp khiến mặt quý ngơ ngác, thậm chí trên mặt quý đã lộ ra vẻ kinh hoàng.

Lúc này Vương Bình khiến người ta cảm thấy như mình vừa đi ngang qua hẻm nhỏ, đột nhiên một cô gái mại dâm lao từ trong ngõ nhỏ ra, mạnh mẽ lôi kéo mình vào tiêu phí.

Thứ khiến mặt quý hoảng sợ không phải mấy lời Vương Bình nói, mà là ánh mắt Vương Bình.

Ánh mắt Vương Bình tỏa sáng, một bộ tràn đầy phấn khởi, phấn khởi tới không thể phấn khởi hơn.

Mặt quý sợ hãi, rốt cuộc nhân loại này muốn làm gì? Vì sao ánh mắt hắn nhìn mình lại quái dị như vậy.

Thật giống như hắn muốn cưỡng gian mình vậy.

Trời ạ! Thật đáng sợ!

Nhân loại này muốn làm gì mình? Thật sự chỉ muốn nói chuyện phiếm thôi sao!

Quý luống cuống, vô cùng sợ hãi.

Bởi vì bộ dạng Vương Bình quá dọa người, vô cùng hiểu khách, vô cùng kích động.

Nếu là người bình thường, có lẽ chỉ cho rằng Vương Bình là người hiểu khách, thế nhưng mình không phải người bình thường, mình là quý!

Hiểu khách với quý?

"Ủm? Quý tiểu thư, cô làm sao vậy, mau ra đây đi."

Vương Bình gắt gao túm lấy tay mặt quý, vẻ hưng phấn trên mặt càng thêm đậm hơn.

Mặt quý càng nhìn càng sợ hãi, thân thể vốn muốn trốn ra ngoài nay một tay gắt gao túm lấy sàn nhà, không dám ra.

Rốt cuộc nhân loại này bị gì vậy? Không phải hắn muốn cưỡng gian mình thật đó chứ?

Trong lúc nhất thời, một người một quý rơi vào giằng co.

Dưới giường, tay quý gắt gao túm lấy sàn nhà, chết sống không ra ngoài, trên mặt tràn ngập kinh hoàng.

Thanh niên cạnh giường lại nhìn chằm chằm con quý, trên mặt tràn đầy ý cười, hai mắt phát sáng, trong miệng liên tục phát ra tiếng tới mau, tới mau.

Con quý này không biết, trong đầu Vương Bình đang không ngừng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Keng! Quý nhà trọ ngờ ngác, điểm thuộc tính +1 "

"Keng! Quý nhà trọ sợ hãi, điểm thuộc tính +1 "

"Keng! Quý nhà trọ khủng hoảng, điểm thuộc tính +1 "

"Keng! Quý nhà trọ cực độ sợ hãi, điểm thuộc tính +1 "

"Keng! Quý nhà trọ cực độ khủng hoảng, điểm thuộc tính +1 "

"..."

Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu, dáng tươi cười trên mặt Vương Bình càng thêm sâu hơn, miệng đã sắp ngoác đến mang tai, cười đến không thể khép miệng.

Mặt quý không rõ chân tướng, chỉ thấy thân thể mình bị Vương Bình dùng sức lực vô cùng lớn túm ra từng chút một, đồng thời nó cũng nhìn thấy dáng tươi cười trên mặt Vương Bình càng lúc càng tăng thêm...

Quý sợ muốn chết, đã sắp sợ tới phát khóc.

Trong nội tâm quý, suy đoán nhân loại này muốn cưỡng gian mình lại càng thêm mãnh liệt!

Mẹ! Con muốn về nhà! Không! Con muốn quay về địa ngục đầu thai, con không muốn thành quý nữa!

Trong lòng quý đã muốn khóc.

"Keng! Quý nhà trọ bị hù dọa đến muốn khóc, điểm thuộc tính +1 "

Khi quý bị Vương Bình túm ra, quý đầu còn dáng tươi cười dọa người... Gương mặt trắng nhợt đầy máu của cô ấy tràn ngập kinh hoàng, run giọng nói.

"Người... Người muốn làm gì... Người quý khác đường... Người không thể..."

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đây là một con quỷ đột tử khi viết tiểu thuyết

Editor: ๔Vân๔Kính๔Vô๔Tà

Quý run run thốt lên, lời mới vừa ra khỏi miệng cô ấy đã hối hận.

Bởi vì nhân loại trước mắt cũng chính là Vương Bình, sau khi thấy bản thân mình có thể nói, quang mang trong mắt hắn càng thêm sáng rực, sáng tới mù mắt người khác.

Điều này khiến quý lạnh run.

Rốt cuộc tên nhân loại này bị cái quái gì vậy? Nghe thấy quý nói chuyện thôi, kích động như thế làm chi? Không phải hắn muốn nghe bản thân mình "thét chói tai" đấy chứ?

Hiện tại về mặt của Vương Bình chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung.

Như đói như khát.

Thảo nào quý cũng bị dọa giật mình.

Cô ấy là nữ không sai, nhưng cũng là quỷ đó!

Nhìn điểm thuộc tính không ngừng tăng, sao tâm tình của Vương Bình có thể bình tĩnh được. Hắn đã coi con quỷ này trở thành cây rưng tiền, còn là loại rưng một cái là có thể rút ra tiền.

"Keng! Quý nhà trọ sợ đến phát run, điểm thuộc tính +1."

Con quỷ bị Vương Bình túm lấy lạnh run, sợ hãi nhìn chằm chằm Vương Bình.

Vương Bình thấy thế cười cười, một tay túm lấy quý, một tay vỗ giường một cái.

"Quý tiểu thư, đừng đứng nữa, tới ngồi lên giường đi, chúng ta ngồi lên giường trò chuyện."

Nghe vậy, quý đầu lắc như trống bỏi.

"Không... Không ngồi..."

Nàng sợ bản thân mình mới vừa ngồi lên, tên nhân loại này sẽ lập tức nhào về phía mình.

Giọng nói run rẩy của quý vang lên, lần này ngược lại không thêm điểm thuộc tính, khiến Vương Bình sững sốt.

Xem ra quý đã sợ hãi đến đỉnh điểm, đã không thể thêm điểm thuộc tính.

Trong lòng hắn khoan thai thờ dãi.

Hắn không rõ vì sao con quỷ này lại sợ bản thân mình như thế. Hắn vốn chỉ muốn khiến quý ngơ ngác, trêu chọc quý một lát, giống như hôm qua.

Thế nhưng con quỷ này ù ụ cạc cạc mà sợ mình chết đi được, Vương Bình cũng rất bất đắc dĩ.

Nếu đã không cách nào quét tâm tình sợ hãi, vậy thì quét những cảm xúc khác.

Vương Bình buông tay quý ra, lại vỗ giường một cái, cười nói.

"Quý tiểu thư đừng sợ, tôi sẽ không làm cô bị thương, tôi chỉ muốn hàn huyên nói chuyện phiếm với cô một chút thôi. Cô yên tâm, tôi sẽ không thương tổn cô, nếu như cô không muốn ngồi giường, chúng ta đứng trò chuyện cũng được "

Quý thấy Vương Bình buông tay, đầu tiên là sững sốt, sau đó cô ấy lại do dự một chút.

"Anh xác định anh sẽ không..."

Nói đến đây, quý không tiếp tục nói hết lời, cũng không nói câu anh thật sự không cưỡng gian tôi đấy chứ?

Nói đùa gì vậy, quý cũng cần sĩ diện.

Lại nói, nữ quỷ cũng là nữ, nói mấy lời kiểu này thật quá e lệ.

"Tôi sẽ không thương tổn cô."

Vương Bình cười cười trả lời. Hắn cho rằng quý muốn nói anh xác định anh sẽ không thương tổn tôi đấy chứ?

Một người một quỷ đối diện nhau.

Thật lâu sau, dường như tâm tình của quý cũng hòa hoãn lại, giọng nói của cô ấy lại trở nên khùng bỗ, khoan thai nói.

"Vì sao anh không sợ tôi?"

"Vì sao tôi phải sợ cô? Giống hiếm hoi như quý phải đối đãi thật tốt, thế giới này cũng không nhiều quý lắm."

Vương Bình nói xong, lại trưng ra bộ dạng trách trời thương dân, có một loại tang thương, thế ngoại cao nhân.

"Keng! Quý nhà trọ khiếp sợ, điểm thuộc tính +1."

Quý bị lời Vương Bình dọa sợ hết hồn.

Hắn có ý gì? Vương Bình đã từng gặp những con quỷ khác?

Không đúng, không phải vừa rồi hắn nói đây là lần đầu tiên hắn gặp quỷ sao?

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, trong lòng Vương Bình cười thầm, quả nhiên hữu hiệu.

Không đợi quỷ hỏi, hắn đã khoan thai giải thích nói.

"Tuy rằng đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy quý, thế nhưng từ rất lâu trước tôi đã biết trên thế gian này có quỷ tồn tại."

"Sở dĩ tôi biết có quỷ tồn tại, thật ra là vì mấy đời nhà tôi tiếp xúc với quý. Tôi nghĩ hẳn là cô đã nghe nói tới đạo sĩ các loại. Gia tộc tôi là thế gia đạo sĩ, đáng tiếc, thời đời bạc bẽo, đầu năm nay quý càng ngày càng ít, càng ngày càng ít."

Vương Bình lại thờ dài.

Trong lòng Vương Bình đã cười tới nở hoa, bởi vì hệ thống lại nhắc nhở quỷ khiếp sợ, thuộc tính +1.

Lúc trước khi Vương Bình nói ra câu nói kia, chỉ đề thử dò xét quỷ một chút.

Suy đoán của hắn, tám phần mười con quỷ này chính là sinh viên đã chết kia, cũng chính là một nữ quỷ mới chết đi chưa lâu, chưa từng trải sự đời.

Cho nên hắn vốn định khảo nghiệm con quỷ này, bịa ra gì mà gia tộc đạo sĩ, xem quỷ có phản ứng gì.

Hệ thống nhắc nhở quỷ khiếp sợ, lập tức khiến hắn rõ ràng, con quỷ này giống với suy đoán của mình.

Đúng là hiện tại quỷ đang nằm trong trạng thái khiếp sợ thật.

Tuy rằng cô ấy là quỷ, nhưng khi cô ấy còn sống cô ấy cũng là người, lại còn là nữ sinh viên, quan trọng nhất là cô ấy cũng thích xem mấy thứ như tiểu thuyết.

Về đạo sĩ, đương nhiên cô ấy cũng rõ ràng.

Sau khi cô ấy trở thành quỷ, cô ấy đã biết thế giới này thật sự có quỷ tồn tại.

Hiện tại, Vương Bình bịa ra gia tộc đạo sĩ, đương nhiên nữ quỷ cũng tin. Ngay cả quỷ còn có, chắc chắn đạo sĩ cũng sẽ tồn tại.

Trên mặt quỷ lộ ra vẻ khiếp sợ, cô ấy lại sợ hãi một lần nữa, lui về phía sau nói.

"Thế gia đạo sĩ, anh sẽ không giết tôi đó chứ..."

Vương Bình cười cười lắc đầu nói.

"Người có người tốt người xấu, quỷ cũng chia quỷ tốt quỷ xấu. Theo tôi thấy, âm khí trên người cô không có máu tanh, hiển nhiên cô chưa từng giết người, cô là quỷ tốt. Gia tộc tôi cũng không phải loại gia tộc trong phim truyền hình, vừa thấy quỷ liền giết, chúng tôi cũng phân chia thiện ác."

Quỷ liên tục gật đầu, gật liên tục như gà mổ thóc.

Thật giống như đang nói, đúng đúng đúng, tôi là quỷ tốt, quỷ vô cùng tốt, ngoại trừ dọa người, tôi chưa từng giết người, đại nhân ngàn vạn lần đừng giết tôi.

Sau khi xóa bỏ sợ hãi trong lòng, một người một quỷ trò chuyện hăng say.

"Quý tiểu thư, cô là Trương Dao đúng không? Chính là nữ sinh đã đột tử trong phòng 201 trước đây."

"Vương Bình tiểu đạo trưởng, anh nói đúng, tôi chính là Trương Dao."

"Quý tiểu thư, căn cứ theo hiểu biết của tôi, người chết thành quỷ, hoặc là lòng có oán khí, hoặc là lòng có chấp niệm. Có phải cô có chuyện gì khó nói không? Tỷ như thật ra không phải cô đột tử, mà cô bị người ta giết? Cho nên cô mới biến thành quỷ? Cô cứ nói ra, có lẽ tôi có thể giúp cô."

Vương Bình hòa khí nói.

Hắn không phải người có tinh thần trọng nghĩa cao, mà hắn cảm thấy, nếu như Trương Dao bị giết thật, khẳng định tên ác nhân kia còn đang tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Nếu như mình bắt được hung thủ, đi tố cáo với cảnh sát, không chừng có thể thu hoạch được một món tiền thưởng từ bên phía cảnh sát.

Không sai, Vương Bình đang suy nghĩ tới tiền thưởng.

Ngoại trừ tiền thưởng, Vương Bình còn muốn thử nghiệm Hệ Thống Người Chơi Quỷ, nếu như mình giúp quỷ hoàn thành tâm nguyện để quỷ yên tâm thăng thiên, liệu mình có thể thu được điểm thuộc tính hay không.

"Tôi đột tử thật, không phải bị giết."

Trương Dao lau máu tươi trên mặt quỷ, lộ ra khuôn mặt trắng bệch, lúng túng vô đầu.

"Thực không dám giấu giếm, tôi là một sinh viên gần tốt nghiệp, trước khi tốt nghiệp tôi đi thực tập, nhưng không đi tìm việc là như những người khác mà tôi thuê nhà trọ viết tiểu thuyết, tôi muốn dựa vào việc viết tiểu thuyết để kiếm tiền."

"Sau đó, tôi thức đêm viết tiểu thuyết, ngày nào cũng thức đêm, dẫn tới thân thể tổn thương mà đột tử."

Khóe miệng Vương Bình co quắp, mẹ nó, viết tiểu thuyết đột tử.

"Vậy chấp niệm của quý tiểu thư là vì bản thân viết tiểu thuyết đột tử, cho nên mới biến thành quỷ ở chỗ này?"

"Không phải..."

"Vậy đó là gì? Không phải vì viết tiểu thuyết không có tiền trả tiền mướn phòng, bị bà chủ nhà đuổi ra ngoài, cho nên cô mới sinh lòng muốn trả thù đấy chứ?"

Vương Bình liên tưởng đến lần nào Trương Dao cũng hù dọa khiến khách thuê phòng 201 bỏ chạy, hẳn là vì bà chủ nhà.

Chẳng qua, hình như bà chủ nhà cũng không hư hỏng đến mức như vậy, bà ấy đối xử với mình rất tốt.

Trương Dao lại vội vàng lắc đầu.

"Không phải, không phải, điều này sao có thể, bà chủ nhà đối xử với tôi rất tốt."

"Vậy vì sao cô lại muốn đuổi khách trọ đi?"

"Khụ... tôi đuổi khách trọ đi là vì có nguyên nhân khác..."

Nghe được Trương Dao giải thích nguyên nhân, khoe miệng Vương Bình co quắp.

CMN, lần đầu tiên mình gặp được quý, lý do thành quý thật hiếm thấy.

"Quý tiểu thư, chuyện này cứ giao cho tôi đi, ngày mai tôi sẽ đi hỏi bà chủ nhà thử xem sao."

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đã nói tốt thẳng thiên đâu?

Editor: ๖Vân๖Khin๖V๖๖Tà

"Keng! Quý nhà trọ cảm động hết sức, điểm thuộc tính +1."

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Cảm ơn anh, Vương Bình tiểu đạo trưởng" Trương Dao cảm tạ liên tục.

"Việc nhỏ việc nhỏ, giúp người làm niềm vui, sai rồi, giúp quý một lần còn hơn xây tháp bảy tầng."

Ngày mai, Vương Bình gõ cửa nhà bà chủ.

Hôm qua bà chủ lo lắng suốt một ngày trời. Tất cả khách tới thuê trọ phòng 201 đều không ngoại lệ, chỉ ở một ngày lập tức rời đi, duy chỉ có Vương Bình là không.

Ngày hôm qua khi Vương Bình máu me đầy mặt mở cửa, bà chủ nhà luôn luôn tin Phật đã sớm tin tưởng có quý tồn tại, lại càng tin tưởng vững chắc trong phòng 201 xảy ra chuyện ma quái.

Bà ấy rất sợ Vương Bình gặp chuyện không may.

Vừa nghe thấy người gõ cửa là Vương Bình, bà chủ nhà vội vã mở cửa, nhìn Vương Bình từ trên xuống dưới.

"Vương Bình, cậu không sao chứ?"

Thấy Vương Bình không sao, bà chủ nhà thở phào nhẹ nhõm.

"Cái gì? Cậu tán gẫu với con quý kia? Con quý kia là Trương Dao? Tôi đối xử với Trương Dao không tồi, vì sao cô ấy lại muốn đuổi khách thuê phòng 201..."

"Bà chủ, bà đừng vội, nghe tôi nói hết lời đã."

Theo lời giải thích của Vương Bình, bà chủ nhà bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Thì ra mấy tháng trước, Trương Dao ở phòng 201, một hơi thanh toán một năm tiền thuê, thế nhưng cô ấy chỉ mới ở mấy tháng đã chết.

Mà người nhà của cô ấy thương tâm quá độ, sau khi đi nhận thi thể Trương Dao về, cũng không có dự định đi đòi lại tiền thuê.

Bà chủ nhà đã muốn trả lại tiền thuê, nhưng sau khi nhìn thấy người nhà cô ấy thương tâm như vậy, cuối cùng bà ấy mới có ý đợi sau này rồi đưa sau.

Ai biết, lần này người nhà Trương Dao đi rồi lại không trở về nữa.

Không có tin tức gia đình Trương Dao, bà chủ nhà chỉ có thể thôi. Tiền thuê chấp còn dư của Trương Dao vẫn được bà chủ nhà cất giữ, chờ sau này tìm thời gian lại đi hỏi một chút.

"Thật ra tôi dự định đợi qua một thời gian ngắn nữa lại tới cục cảnh sát hỏi địa chỉ nhà Trương Dao, trả lại tiền. Thế nhưng vì chuyện phòng 201 có ma, tôi mới chậm trễ."

Bà chủ nhà biết được chân tướng, dờ khóc dờ cười.

Bà ấy vốn có dự định trả lại tiền, không hề có ý nuốt số tiền kia. Dù sao bà ấy cũng là người tin Phật, thái độ làm người thiện tâm.

Thế nhưng Trương Dao không biết, mà cô ấy lại bị trói buộc, không thể rời khỏi phòng 201, cũng không rõ suy nghĩ của bà chủ nhà.

Vì để bà chủ nhà có thể nhớ kỹ, cô ấy vẫn luôn dọa khách trọ chạy hết.

Có thể nói là, song phương đều đang hiểu lầm nhau.

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của Vương Bình, bà chủ nhà nhận được số thẻ của người nhà Trương Dao, lập tức gửi tiền qua.

"Số điện thoại của nhà Trương Dao không liên lạc được, tôi đã gửi nhắn tin cho người nhà cô ấy, cũng đã chuyển số tiền thẻ chấp con dư của Trương Dao qua."

Bà chủ nhà nói xong, lại cho Vương Bình một khoản tiền.

Tròn một vạn đồng!

Đó là vì cảm ơn Vương Bình đã giải quyết chuyện ma quái trong phòng 201. Nếu không có Vương Bình, chuyện ma quái trong phòng 201 sẽ còn tiếp tục, hơn nữa sự hiểu lầm giữa bà chủ nhà và Trương Dao cũng không được giải trừ.

Vương Bình cũng không khách khí, dù sao thì tiền này cũng không phải hán cướp, là số tiền hán nên nhận được.

Đồng thời, vì tiêu trừ nghi ngờ trong lòng bà chủ nhà, hán lại tiếp tục lời câu nói dối nhà mình là thế gia đạo sĩ, lừa bà chủ nhà.

Bà chủ nhà giống hệt như Trương Dao, tin tưởng Vương Bình thật sự xuất thân từ thế gia đạo sĩ.

...

Trở lại phòng 201, Vương Bình kéo rèm cửa sổ lại, tránh để ánh sáng mặt trời chiếu vào trong phòng. Trương Dao xuất hiện.

"Cảm ơn anh!"

Trương Dao vạn phần cảm ơn Vương Bình.

"Keng! Trong lòng Trương Dao cảm động, cảm kích vạn phần, thuộc tính +10."

Vương Bình sững sốt, lần này thêm hơi nhiều điểm thuộc tính.

Xuýt!

Quang hoa nở rộ, quang mang thần thánh từ trong cơ thể Trương Dao toả ra, máu me trên gương mặt trắng bệch cũng biến mất, hóa thành đáng dấp lúc cô ấy còn sống.

Vương Bình hiểu, cô ấy thế này là muốn thăng thiên.

Chấp niệm của Trương Dao đã trừ, cô ấy cũng nên thăng thiên đi đâu thai.

Chấp niệm trên người quý tiêu tán, hiển nhiên cô ấy sẽ lộ ra hình dáng vốn có.

Da thịt non mềm như tuyết, mái tóc đen tuyền, đôi mắt to trong veo như nước, môi hồng răng trắng.

Vương Bình rất thích.

Trương Dao rất đẹp, không hề trang điểm chút nào, là thiên sinh lệ chất. Không có thể tưởng tượng được cô gái xinh đẹp như vậy lại là một nữ otaku (chui trong nhà).

Hiện tại toàn thân Trương Dao vô cùng thánh khiết, có từng điểm từng điểm tinh quang màu vàng kim tràn ra.

"An tâm đi thôi." Vương Bình mỉm cười, thầm nói trong lòng.

Thật lâu sau.

Kim quang tán đi, Vương Bình ngậy tại chỗ, cùng Trương Dao bốn mắt nhìn nhau.

"Vì sao cô không thăng thiên?"

Vương Bình ngậy người vài giây.

Đã nói tốt thăng thiên đâu?

Vì sao sau khi quang mang màu vàng kim tiêu tán, quý còn chưa thăng thiên?

Tôi đã sắp nặn ra mấy giọt nước mắt cáo biệt, vậy mà cô có thể không thăng thiên!

Sắc mặt Trương Dao đỏ lên, lưng túng rụt rè nói.

"Thật ra tôi còn có chấp niệm..."

Vương Bình đảo cặp mắt trắng dã.

Được, làm tôi lãng phí tình cảm nửa ngày, cô còn có chấp niệm.

Chẳng qua như thế này cũng tốt, nếu như cô thăng thiên, tôi biết đi đâu tìm quý quét thuộc tính bây giờ.

Trương Dao cúi đầu, giống hệt một cô vợ nhỏ, hai ngón trở xoắn xuýt, không biết phải làm sao, cứ đứng đó mà không biết nên nói gì cho phải.

Bản thân mình không thắng thiên, lại không thể rời bỏ phòng 201. Hiện tại Vương Bình ở tại phòng 201, nghiêm túc mà nói, bản thân mình đã bị tội tự tiện xông vào nhà dân.

Vương Bình mở miệng trước.

"Vậy cô cứ ở lại đây trước đã. Đứng rồi, cô biết nấu cơm không? Quên đi, vẫn để tôi đi nấu thì hơn. Để quý nấu cơm cho tôi, hình như hơi đáng sợ thì phải..."

Hắn vốn định giữ Trương Dao lại tiếp tục quét thuộc tính.

Tạm thời không nói tới chuyện Trương Dao có tác dụng, chỉ riêng chuyện Trương Dao xinh đẹp như vậy, đúng là cảnh đẹp ý vui.

"Cảm ơn Vương Bình tiểu đạo trưởng."

"Keng! Quý nhà trọ vui vẻ hài lòng, điểm thuộc tính +1."

"Cứ gọi tôi Vương Bình là được. Đứng rồi, chấp niệm của cô là gì?"

...

Buổi tối, một mình Vương Bình ngủ trong phòng, lấy lý do bản thân mình muốn tu luyện đạo thuật, kêu Trương Dao chớ tới gần.

Vương Bình nhìn về phía bảng skills của mình.

Kí chủ: Vương Bình

Tuổi tác: 24

Thể lực: 11 (+) (người bình thường là 10)

Khí huyết: 8 (+) (người bình thường là 10)

Tinh thần: 9 (+) (người bình thường là 10)

Kỹ năng: Không

Đạo cụ: Không

Điểm thuộc tính: 32 điểm

Đêm qua cùng đêm trước quét điểm, tính cả điểm cảm kích sau khi chấp niệm của Trương Dao tiêu tán mang tới, hôm nay Vương Bình đã có 32 điểm thuộc tính.

"Nên tiêu tốn trên thuộc tính nào trước đây?"

Vương Bình tự hỏi.

Mỗi cột thể lực, khí huyết, tinh thần hắn lại thêm một chút thuộc tính, sau đó lại kiểm tra xem ba thuộc tính này đại biểu cho thứ gì.

Kiểm tra một phen, Vương Bình hiểu rõ ba loại thuộc tính này đại biểu cho ý gì.

Thể lực chỉ tổ chất thân thể, phương diện lực lượng.

Tinh thần cùng loại với tinh thần lực trong tiểu thuyết, có liên quan tới ngũ quan cảm giác, tăng cao tinh thần lực có thể khiến ngũ giác của mình tăng mạnh, còn có thể khiến ý thức mình trở nên rõ ràng, tăng lực chuyên chú.

Khí huyết, người có dương khí, khí huyết chính là dương khí, khí huyết càng mạnh thì dương khí càng tràn đầy.

Vương Bình suy đoán, tăng tinh thần lên có lẽ còn giúp mình chống lại các loại công kích tinh thần ảo giác của quý quái.

Về phần tăng khí huyết, có thể phòng quý quái gần người, còn có một số loại thủ đoạn công kích cần phải có khí huyết mới có thể thương tổn được quý quái.

Hiểu rõ ba loại thuộc tính, Vương Bình không nói hai lời, điên cuồng thêm thêm thêm.

Chỉ chốc lát sau...

Kí chủ: Vương Bình

Tuổi tác: 24

Thể lực: 20 (+) (người bình thường là 10)

Khí huyết: 15 (+) (người bình thường là 10)

Tinh thần: 15 (+) (người bình thường là 10)

Kỹ năng: Không

Đạo cụ: Không

Điểm thuộc tính: 10 điểm

Hiện tại tinh khí thần của Vương Bình đã vượt xa người thường.

Hắn phỏng chừng, hiện tại tinh khí thần của mình đủ để làm vệ sĩ, hay PT tập thể hình, thậm chí còn đủ để hắn có thể trở thành bộ đội đặc chủng.

"Mười điểm thuộc tính còn thừa lại, có lẽ mình nên thử những phương diện khác một lần."

Ánh mắt Vương Bình dời khỏi bảng hệ thống, đặt lên thuộc tính "đạo cụ".

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bản thân mình mà trang bức, quỳ cũng phải chịu đựng

Editor: ๖Vân๖Khinh๖Vô๖Tà

"Trương Dao, tôi đi ra ngoài, cô ở nhà nhớ coi nhà cẩn thận, đừng để đám trộm quấy phá."

Vứt cho Trương Dao một câu nói, Vương Bình vội vã ra khỏi cửa.

"Tốt."

Trương Dao lên tiếng, nhìn bóng lưng Vương Bình rời đi, đôi mắt to của cô ấy thoáng qua vẻ nghi ngờ.

Vì sao cô ấy lại cảm thấy dương khí trên người Vương Bình trở nên thịnh vượng hơn rất nhiều, thậm chí khi bản thân mình nhìn hắn còn cảm thấy tim đập nhanh.

Còn có, dường như Vương Bình đã trở nên đẹp trai hơn? Cảm giác khí chất của hắn có biến hóa.

Không nghĩ ra nguyên nhân, Trương Dao quy hết nguyên nhân do thân phận của Vương Bình.

Vương Bình là thế gia đạo sĩ, tu luyện đạo thuật, biến hóa ban nãy nhất định là do tu luyện tạo thành.

...

Thành phố Vương Bình trọ là Thâm Quyển, thành thị cấp một tỉnh Quảng Đông.

Giao thông tiện lợi, thành thị phát triển.

Trên khu thương mại xa hoa Thâm Quyển, Vương Bình đi vào một cửa hàng ngọc thạch châu báu.

"Tiểu thư, cho tôi xem chiếc khuyên tai này."

Vương Bình chỉ chỉ vào một chiếc khuyên tai ngọc được điêu khắc thành hình Bồ Tát trong quỳ.

Cầm lấy khuyên tai ngọc Bồ Tát, Vương Bình liếc nhìn bảng hệ thống.

Đúng như suy đoán của hắn, thuộc tính đạo cụ hệ thống vốn trống không đã có biến hóa.

Kí chủ: Vương Bình

Tuổi tác: 24

Thể lực: 20 (+) (người bình thường là 10)

Khí huyết: 15 (+) (người bình thường là 10)

Tinh thần: 15 (+) (người bình thường là 10)

Kỹ năng: Không

Đạo cụ: khuyên tai ngọc Bồ Tát (+)

Điểm thuộc tính: 10 điểm

Giống hệt như suy đoán của mình, chỉ cần là vật có liên quan tới quý quái, đều có thể coi là đạo cụ, mà mình có thể gia trị thuộc tính của đạo cụ.

Khuyên tai ngọc tạc xưng ngọc thạch.

Cho dù là thời hiện đại hay thời cổ đại, lúc nào người có tiền có quyền cũng thích đeo trên mình một miếng ngọc bội, hoặc là khuyên tai ngọc.

Ngoại trừ khoe khoang sự giàu có, quan trọng nhất là nó có thể bảo vệ tính mạng!

Cổ ngữ có nói, ngọc thạch có linh, có thể trừ tai hoạ ngăn tai hại cho người.

Suy nghĩ một chút, Vương Bình buông ngọc bội Bồ Tát trong tay xuống, chỉ về phía một miếng ngọc bội khác.

"Tiểu thư, khuyên tai ngọc này điều khắc con thú may mắn nào vậy?"

"Tiên sinh, nó được điều khắc hình Bạch Trạch."

Vương Bình nghe tới tên Bạch Trạch, ánh mắt lập tức sáng ngời.

"Tôi muốn khuyên tai Bạch Trạch kia, lấy ra giúp tôi, không cần đóng gói."

So với khuyên tai ngọc Bồ Tát, có lẽ khuyên tai ngọc Bạch Trạch biến thành đạo cụ sẽ càng có thêm hiệu quả không tưởng được.

Bởi vì tuy Bồ Tát là thần, nhưng không phải vị thần chuyên đuổi tà ma trị quỷ thần.

Bạch Trạch lại khác, nó là thần thú may mắn mang đến phúc duyên, hàng yêu phục ma.

Từ xưa đến nay, dân gian vẫn luôn lưu truyền một câu nói như vậy:

Nhà có đồ Bạch Trạch, yêu quái tự tiêu trừ.

Nói thế đã đủ để chứng minh tác dụng của Bạch Trạch.

Khuyên tai ngọc Bạch Trạch có màu trắng như tuyết, do bạch ngọc chế thành, khắc hình thần thú may mắn Bạch Trạch, trông rất sống động, hệt như một con Bạch Trạch nằm sắp trong ngọc bội, điểm lành thần thánh.

Cầm lấy khuyên tai ngọc Bạch Trạch, Vương Bình yêu thích không buông tay đeo lên cổ mình, chuẩn bị về nhà thêm thuộc tính cho khuyên tai ngọc Bạch Trạch.

Thôi đi thôi đi sự kiêu ngạo phóng túng của tôi.

Chuông điện thoại di động vang lên.

"Bà chủ nhà, có chuyện gì sao?"

Vương Bình nhận điện thoại, đi ra khỏi cửa hàng ngọc thạch châu báu.

Hiện tại đang giữa hè, nhưng Vương Bình bỗng cảm thấy lạnh cả người, như có gió lạnh thổi qua.

Một cô gái đi lướt qua người mình, vào trong cửa hàng châu báu.

Đó là người một nhà, hai nữ một nam, trong đó một nam một nữ là đôi phu thê trung niên, một người khác là thiếu nữ, tuổi tác chừng hơn hai mươi.

Cảm giác lạnh lẽo đã xuất hiện ngay khi thiếu nữ đi lướt qua Vương Bình.

Vương Bình tùy ý nhìn thoáng qua, con người đột nhiên co rút lại, giật mình đứng đờ tại nguyên chỗ.

Một giây sau, Vương Bình cất bước đi ra, khỏe mắt không để lại dấu vết nhìn về phía thiếu nữ trong đám người.

Tóc dài như bèo, môi hồng răng trắng, mắt đen to lanh lợi, là da non nót, khuôn mặt tinh xảo.

Quá giống, quá giống!

Cô gái kia giống Trương Dao như đúc, gần như từ một khuôn đúc ra.

Mượn tường thủy tinh của cửa hàng châu báu, Vương Bình có thể khẳng định người đó chính là Trương Dao, không phải song bào thai, mà là cùng một người.

Bởi vì thiếu nữ kia giống hệt Trương Dao, trên mu bàn tay cô ấy có một vết sẹo, vị trí hình dạng vết sẹo đều giống Trương Dao như đúc.

Cho dù người giống người, nhưng không thể nào ngay cả vết sẹo cũng giống đúng không.

Nói ngắn lại, Trương Dao chết rồi, Vương Bình có thể khẳng định trăm phần trăm. Dù sao quỹ hồn của Trương Dao cũng đang còn ở trong nhà Vương Bình.

Vậy Trương Dao đang sống sờ sờ kia là ai?

"Này? Vương Bình, cậu có nghe thấy tôi nói không?"

"Bà chủ nhà, tôi đang nghe đây, không phải bà nói người nhà bà cần giúp gì sao, bà cứ nói tiếp đi."

Vương Bình không dừng bước chân, đánh giá thiếu nữ kia, đồng thời còn có cặp nam nữ trung niên đang cẩn thận săn sóc thiếu nữ, sau đó gọi một chiếc xe taxi rồi đi.

...

Nhà trọ Thủy Tinh, bà chủ nhà.

Sau khi bà chủ nhà gọi điện thoại cho Vương Bình, liền vô cùng lo lắng đứng trước phòng 201 chờ Vương Bình, đi qua đi lại.

"Vương Bình, cuối cùng cậu cũng trở lại rồi."

Thấy Vương Bình đi tới, bà chủ nhà đi lên.

Ngoại trừ bà chủ nhà, còn có một người phụ nữ đã có chồng, tuổi tác không khác mấy so với bà chủ nhà.

Bà ấy còn kích động hơn cả bà chủ nhà, vừa nhìn thấy Vương Bình, trên mặt bà ấy lóe lên vẻ mong chờ và cấp bách.

Đưa hai người vào phòng, rót trà ngon.

Sau đó Vương Bình mới liếc nhìn người phụ nữ đã có chồng, hỏi.

"Bà có thể xác định đó là quỷ gây chuyện sao?"

Khi ở cửa hàng ngọc thạch, bà chủ nhà đã gọi điện thoại cho Vương Bình, thỉnh cầu Vương Bình cứu người.

Nói chính xác hơn, là mời Vương Bình đuổi quỷ cứu người.

Bà chủ nhà sinh ra ở nông thôn, mà người phụ nữ đã có chồng bên cạnh là bạn thân của bà chủ nhà, hai người lớn lên cùng nhau.

Ngày hôm nay, người phụ nữ đã có chồng kia tới tìm bà chủ nhà xin hỗ trợ.

Nguyên nhân là vì quê của bà chủ nhà, cũng chính là vùng nông thôn nơi người phụ nữ đã có chồng kia sinh sống, xuất hiện chuyện ma quái, còn có người chết!

Hiện tại trong thôn lòng người bàng hoàng.

Người phụ nữ kia biết người bạn thân này của mình đã tới thành phố lớn, hơn nữa còn là chủ cho thuê nhà, khẳng định có quen biết rất nhiều người, hy vọng bà chủ nhà có thể giúp một tay.

Biết được tình huống, bà chủ nhà lập tức nghĩ ngay tới Vương Bình.

Bởi vì trước đó không lâu, Vương Bình đã nói với mình, hần đến từ một thế gia đạo sĩ, có thể giao lưu với quỷ, đuổi quỷ đuổi tà ma là chuyện dễ dàng.

Cho nên bà chủ nhà mới lập tức gọi điện thoại, thỉnh cầu Vương Bình hỗ trợ.

"Vương Bình đạo trưởng, cầu cậu cứu lấy thôn chúng tôi, cậu muốn bao nhiêu tiền tôi cũng cho cậu."

Người phụ nữ đã có chồng vừa nói xong, lập tức muốn quỷ xuống, thế nhưng Vương Bình nhanh tay nhanh mắt đã nâng dậy bà ấy dậy.

"Nói cho tôi biết tình trạng nơi ấy trước đây. Tôi mới tu đạo không lâu, cụ thể phải xem tình huống của thôn mấy người như thế nào trước đây."

Vương Bình không có ý cự tuyệt.

Tạm thời không nói tới chuyện bản thân mình phải giả bộ trang bức, quỷ cũng phải thừa nhận.

Chỉ riêng việc quỷ xuất hiện, chắc chắn là cơ hội để mình có thể quét điểm thuộc tính.

Nói cho cùng, mình cũng không thể quét thuộc tính từ Trương Dao mỗi ngày được, nếu không sẽ quét tới Trương Dao bị thần kinh mất.

Hơn nữa người ta còn trả thù lao.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Xuyên suốt năm ngàn năm lịch sử Trung Quốc

Editor: ۞Vân۞Kính۞Vô۞Tà

Sau khi tiễn người phụ nữ đã có chồng và bà chủ nhà, Vương Bình đóng cửa lại.

Hắn nói với người phụ nữ đã có chồng, cũng chính là thím Chu, ngày mai hắn sẽ khởi hành đi tới thôn Đại Biệt.

Trương Dao hiện lên, len lén liếc mắt nhìn Vương Bình.

"Vương Bình, thôn Đại Biệt thực sự xảy ra chuyện ma quái sao?"

Vương Bình ngồi trên sofa, gật đầu.

"Dựa theo những gì thím Chu giải thích, khả năng rất lớn là chuyện ma quái thật."

"Tạm thời không nói những thứ này, Trương Dao, tôi muốn nói với cô chuyện này, cô có ảnh chụp cha mẹ cô không?"

Sắc mặt Trương Dao đỏ lên, đột nhiên Vương Bình hỏi tới ảnh chụp cha mẹ mình, điều này khiến người có tư tưởng thiên mã hành không như Trương Dao không khỏi nghĩ lung tung.

Hắn hỏi vậy là muốn mình hôn với bản thân mình ấy ư, ai ya...

Nghĩ đến mình hôn, Trương Dao lại liên tưởng đến hình ảnh rất...

Trời đất quay cuồng... Sóng to gió lớn... Kinh thiên động địa...

Thoáng cái, sắc mặt Trương Dao đỏ rực.

Trước đó không lâu, Trương Dao nói cho Vương Bình, sợ đi mình không biến mất đại khái là vì mình còn không yên lòng cha mẹ.

Wang Bing không chú ý tới sắc mặt Trương Dao, khoan thai nói.

"Trương Dao, bạn này tôi ra ngoài, dường như tôi đã nhìn thấy cha mẹ cô. Tuy rằng tôi chưa từng thấy cha mẹ cô lần nào, thế nhưng tôi đã thấy cô."

"A?"

"Có một cô gái có dung mạo giống y hệt cô đi theo một cặp vợ chồng trung niên tới cửa hàng châu báu."

"A!"

"Keng! Trương Dao (quý nhà trọ) nghỉ ngơi, điểm thuộc tính +1."

"Keng! Trương Dao (quý nhà trọ) chấn động, điểm thuộc tính +1."

...

Vì ngày mai tới thôn Đại Biệt, Vương Bình nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi nói lại chuyện thi thể Trương Dao phục sinh cho Trương Dao, Vương Bình trở lại trong phòng, tiếp tục mân mê Hệ Thống Người Chơi Quý.

Cầm lấy khuyên tai ngọc Bạch Trạch, Vương Bình điểm vào dấu cộng phía sau khuyên tai ngọc Bạch Trạch trong hệ thống.

Xuy!

Tại thời điểm này, khuyên tai ngọc Bạch Trạch trong tay Vương Bình nở rộ quang mang kinh thiên.

Cả phòng đầy rẫy tia sáng trắng thánh khiết.

Theo tia sáng trắng chậm rãi thu liễm vào trong khuyên tai.

Trong mơ hồ, Vương Bình cảm giác được khuyên tai ngọc Bạch Trạch tự giật giật, mơ hồ có thể cảm giác được bên tai quanh quẩn tiếng thú gào.

Tiếng thú hồng to lớn tràn ngập uy nghiêm, điểm lãnh kinh thiên!

Wang Bing suy nghĩ tới khuyên tai ngọc Bạch Trạch.

So với khuyên tai ngọc Bạch Trạch khi trước, hiện tại khuyên tai ngọc Bạch Trạch đã nhiều thêm một tia linh tính.

Nhìn kỹ hai mắt Bạch Trạch trên khuyên tai ngọc Bạch Trạch, phảng phất như nó đã sống lại, linh khí bức người, uy nghiêm tuyệt thế, thần trong loài thú, trấn áp chư thiên tà ác.

Nhìn về phía bảng hệ thống, hai trông mắt Vương Bình lóe lên.

Kí chủ: Vương Bình

Tuổi tác: 24

Thể lực: 20 (+) (người bình thường là 10)

Khí huyết: 15 (+) (người bình thường là 10)

Tinh thần: 15 (+) (người bình thường là 10)

Kỹ năng: Không

Đạo cụ: Khuyên tai ngọc Bạch Trạch cấp một (1/10) (+)

Điểm thuộc tính: 11 điểm

Khuyên tai ngọc Bạch Trạch cấp một?

Còn 1/10 trong dấu ngoặc là có ý gì?

Chẳng lẽ hiện tại khuyên tai ngọc Bạch Trạch chỉ mới cấp một, còn có thể tiếp tục cường hóa, về phần 1/10 kia là chỉ có thể cường hóa 10 lần?

Vừa nghĩ như vậy, Vương Bình lập tức bật người, lại cường hóa khuyên tai ngọc Bạch Trạch.

Theo điểm thuộc tính -1, khuyên tai ngọc Bạch Trạch lại tăng lên lần nữa.

Lần này, Vương Bình thỉnh tai nghe thấy, tiếng thú gào mơ hồ bên tai trở nên rõ ràng.

Tiếng thú gào càng thêm uy nghiêm, đỉnh tai nhưc óc.

Nhìn khuyên tai ngọc Bạch Trạch, điêu khắc Bạch Trạch càng thêm sinh động, trông rất sống động.

Lại nhìn về phía bảng, quả nhiên, thuộc tính đạo cụ đã thay đổi.

Kí chủ: Vương Bình

Tuổi tác: 24

Thể lực: 20 (+) (người bình thường là 10)

Khí huyết: 15 (+) (người bình thường là 10)

Tinh thần: 15 (+) (người bình thường là 10)

Kỹ năng: Không

Đạo cụ: Khuyên tai ngọc Bạch Trạch cấp hai (2/10) (+)

Điểm thuộc tính: 10 điểm

"Quả nhiên có tác dụng!"

Hai mắt Vương Bình tỏa sáng, bắt đầu điên cuồng thêm điểm.

Rống!!

Theo khuyên tai ngọc Bạch Trạch thêm đến max level cấp 10, thanh thuộc tính đạo cụ thay đổi.

Dấu cộng phía sau biến mất, thay vào đó là khuyên tai ngọc Bạch Trạch đỉnh cấp.

Lúc này, Vương Bình nhìn khuyên tai ngọc Bạch Trạch, nháy mắt thất thần, hoảng hốt thấy được một trên đỉnh Thập Vạn Đại Sơn có một đầu thần thú uy nghiêm chân đạp đám mây màu trắng, giữa mặt lên trời rít gào.

Thần thú vừa rít gào, nhật nguyệt rung chuyển, hàng tỉ quý quái trên đại địa mệnh mông kêu thảm thiết, tiêu tán trong trời đất.

Khuyên tai ngọc Bạch Trạch hiện tại trông rất sống động, nếu lấy ra bán đấu giá, tuyệt đối có thể bán đi với giá trên trời.

Điều khác Bạch Trạch rất sống động, phảng phất như thật sự có một con Bạch Trạch đang sống ở bên trong, thú uy mệnh mông cuộn cuộn, khí lạnh xông tới cứu thiên.

Dường như ngay sau đó, thần thú Bạch Trạch sẽ nhảy ra khỏi khuyên tai.

Cầm khuyên tai ngọc Bạch Trạch, Vương Bình yêu thích không buông tay, lẩm bẩm nói.

"Có nó ở đây, cần gì phải e ngại quý quái gần người. Đáng tiếc, vật này là vật ngoài thân, nhất định phải mang theo người, nếu không may làm mất nó thì phiền toái."

Vương Bình có chút bất đắc dĩ. Tuy khuyên tai ngọc này rất tốt, thế nhưng nó lại là vật ngoài thân.

Một khi khuyên tai ngọc rớt mất, nó không thể che chở cho bản thân mình nữa.

Vương Bình mới vừa nghĩ vậy, đột nhiên có chuyện bất ngờ xảy ra.

Khuyên tai ngọc Bạch Trạch truyền ra tiếng thú gào, nở rộ ánh sáng nhu hòa, ngay dưới ánh mắt chấn động của Vương Bình, khuyên tai ngọc bay lên, dung nhập vào ngực trái của Vương Bình.

"Này..."

Vương Bình chấn động, cảm giác được nơi ngực trái nóng lên, hần vội vã cúi y phục xuống, nhìn về phía ngực trái của mình.

Nơi ngực trái chậm rãi hiện lên hình xăm thần thú Bạch Trạch.

Tập trung nhìn vào, hình xăm thần thú Bạch Trạch giống hệt Bạch Trạch được khắc trên khuyên tai ngọc Bạch Trạch.

Như vậy, căn bản là hần không cần lo lắng chuyện làm rơi khuyên tai ngọc Bạch Trạch nữa.

Nó đã hoàn toàn dung nhập vào cơ thể Vương Bình.

Không bao lâu, hình xăm Bạch Trạch ẩn vào nơi ngực trái biến mất không thấy gì nữa. Phảng phất như từ nãy tới giờ không có chuyện gì phát sinh. Nhưng Vương Bình vẫn có thể cảm thụ được sự tồn tại của khuyên tai ngọc Bạch Trạch.

"Thứ tốt." Vương Bình lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Thoả mãn không bao lâu, Vương Bình lại lộ ra vẻ mặt u sầu.

Điểm thuộc tính đã tiêu hao không sai biệt lắm, chỉ còn lại 2 điểm đáng thương cảm.

"Vẫn phải kiếm nhiều điểm thuộc tính hơn."

Sau khi nếm được ngon ngọt, hai mắt Vương Bình phát sáng, càng thêm kỳ vọng vào hành trình đến thôn Đại Biệt.

"Ngày mai sẽ xuất hành, hiện tại mình còn phải chuẩn bị thêm một chút."

Vương Bình mở cửa phòng, đi tới phòng khách xem tivi với Trương Dao.

Hiện tại, vì Trương Dao là quý hôn, không cần suy xét tới chuyện đi làm, mỗi ngày cô ấy rảnh rỗi lại xem tivi, xem phim xem hoạt hình, đọc tiểu thuyết, nhàn nhã thoải mái hơn bất cứ người nào.

"A?"

Trương Dao phát ra tiếng kêu nhẹ, nhìn Vương Bình đến, trong mắt có vẻ nghi ngờ.

Cô ấy có thể cảm giác được, Vương Bình lại thay đổi, trở nên càng thêm lợi hại hơn.

Trước đây, âm khí của mình có thể ăn mòn Vương Bình. Trương Dao còn lo lắng quá, nếu không phải Vương Bình nói hắn sẽ có cách giải quyết, Trương Dao còn nghĩ tới chuyện rời xa Vương Bình, tránh làm Vương Bình bị thương.

Cổ ngữ nói người quý khác đường, đó cũng không phải chỉ là một câu nói suông.

Quý thuộc âm, nếu người thường tiếp xúc nhiều với quý quái, lâu ngày sẽ khiến thân thể bị nhiễm âm khí quá nặng mà bệnh tật, thậm chí còn bị uy hiếp sinh mệnh.

Đây là chuyện ngay cả quý cũng không có cách nào tránh khỏi.

Nhưng hiện tại lại không giống, Trương Dao có thể cảm thụ rõ ràng, khi âm khí của bản thân mình tiếp xúc với Vương Bình, đều bị Vương Bình đỡ được.

Bên ngoài thân thể hắn có một tầng phòng hộ mắt thường không thể thấy được, che chở cho Vương Bình không bị âm khí ăn mòn.

"Vương Bình này..." Trương Dao nghi ngờ.

Dường như Vương Bình biết Trương Dao muốn nói điều gì, bởi vì hắn cũng cảm thụ được biến hóa của bản thân.

"Dao Dao à, không cần kinh ngạc, tôi đã nói tới đến từ thế gia đạo sĩ, gia tộc tôi truyền thừa lâu đời, có rất nhiều pháp bảo, chỉ là âm khí của quý quái mà thôi, không cần quá lo lắng."

"Keng! Trương Dao sùng bái, điểm thuộc tính +1."

"Vương Bình, thế gia đạo sĩ các anh thật lợi hại, rốt cuộc gia tộc của anh là gia tộc nào vậy? Em đã điều tra Baidu, thế gia đạo sĩ có Long Hồ Sơn, Thục Sơn các loại, anh thuộc về gia tộc nào?"

"Tôi à? Gia tộc tôi lánh đời từ lâu, có quy định không thể truyền ra bên ngoài. Thứ cho tôi không cách nào nói cho cô biết. Nhưng tôi vẫn có thể nói cho cô biết, mấy gia tộc như Long Hồ Sơn, Thục Sơn... truyền thừa của bọn họ còn không cổ xưa bằng gia tộc tôi. Gia tộc tôi là một nhóm đạo sĩ sớm nhất, xuyên suốt năm ngàn năm lịch sử Trung Quốc, thậm chí càng thêm lâu dài hơn."

"Keng! Trương Dao cực độ chấn động, điểm thuộc tính +1."

"Keng! Trương Dao cực độ sùng bái, điểm thuộc tính +1."

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Amarni bắc bắc oanh!

Editor: ๖Vân๖Kính๖Vô๖Tà

Thôn Đại Biệt, tỉnh Quảng Đông là một vùng núi xa xôi.

Đi xe ô tô từ Thâm Quyến đến thôn Đại Biệt cần phải mất mấy giờ.

Bà chủ nhà đích thân lái xe nhà mình ra chờ Vương Bình và thím Chu tới thôn Đại Biệt.

"Thím Chu, những thứ cháu nói thím mang tới, thím đã mang tới đủ chưa?"

"Đã mang đến, đã mang đến."

Trên xe, thím Chu vội vã lấy một chồng tiền mặt từ trong túi xách ra, tròn hai chục ngàn nguyên.

Bà ấy vội vã đưa cho Vương Bình.

Thím Chu tới từ vùng núi xa xôi, không hiểu Alipay gì cả, cho nên thím ấy chỉ có thể chi trả bằng tiền mặt.

Thấy thế, Vương Bình dờ khóc dờ cười.

"Thím Chu, không phải cháu nói tiền, ngày hôm qua cháu đã nói thím chuẩn bị bùa giấy cho cháu."

Tuy nói vậy, nhưng Vương Bình vẫn vươn tay nhận lấy tiền mặt, đặt vào trong túi đeo lưng của mình.

"Ah ah, cậu nói bùa giấy sao? Tôi có mang. Vương Bình đạo trưởng, cậu xem loại này có được không? Hôm qua tôi đã tới đạo quan lấy về đây."

Thím Chu lấy ra tám tấm giấy vàng vẽ những nét như gà bới.

Loại bùa giấy này gần giống như lá bùa Lâm Chính Anh đã xài trong series phim Lâm Chính Anh.

Tiếp nhận lá bùa, Vương Bình thuận miệng lầm bầm vài tiếng người ta nghe không hiểu.

"Amarni bắc bắc oanh!"

Điểm thuộc tính - 1, điểm thuộc tính - 1...

Thím Chu và bà chủ nhà chần động, trừng to mắt.

Lá bùa nhìn như bình thường kia trôi nổi trên tay Vương Bình, hiện ra ánh sáng yếu ớt.

Cũng tại lúc này, chữ như gà bới trên lá bùa bay ra khỏi lá bùa, đan vào dây dưa lẫn nhau, một lần nữa hóa thành ký hiệu thần bí in vết trên lá bùa.

Vương Bình cảm nắm lá bùa đã được gia trì thuộc tính trong tay, đưa hai tấm trong đó cho thím Chu và bà chủ nhà.

"Hai người một người một tấm, nhớ cất kỹ, coi nó như bùa hộ mệnh."

"Tốt, tốt."

"Vương Bình đạo trưởng, cậu thật lợi hại, có cậu ở đây, thôn Đại Biệt được cứu rồi, thật tốt quá!"

Đối với chiêu thức Vương Bình vừa triển lộ ra, bà chủ nhà và thím Chu đều giật mình, trái tim như nhảy ra khỏi cổ họng.

Trong mắt bọn họ, đó có thể so với kỳ tích của thần minh.

Dọc theo đường đi, về mặt của bà chủ nhà và thím Chu vẫn luôn thất chặt.

Hiển nhiên, bọn họ rất lo lắng cho thôn Đại Biệt, mà đối với chuyện Vương Bình có thể đuổi quỷ hay không, bọn họ cũng nửa tin nửa ngờ.

Vương Bình cảm thấy bản thân cần phải bộc lộ tài năng.

Bởi vì nếu ngay cả hai người này cũng không tin, đừng mong đám thôn dân khác trong thôn Đại Biệt tin tưởng.

Nói cho cùng, Vương Bình cũng quá trẻ tuổi, thật sự không có chút đáng đáp của đạo trưởng hàng yêu phục ma trong truyền thuyết.

Trong ấn tượng của mọi người, đạo trưởng hàng yêu phục ma tối thiểu cũng phải có bộ dạng giống như Lâm Chính Anh vậy. Khuôn mặt cương trực công chính, tàn ra khí tức không gần tự uy, càng mơ hồ lộ ra một loại cảm giác thể ngoại cao nhân.

Chỉ có điều chiêu thức vừa rồi của Vương Bình đã triệt để khiến bà chủ nhà và thím Chu ngừng khẩn trương.

...

Chu Nhị Đan là thanh niên được sinh ra và lớn lên ở thôn Đại Biệt.

Hắn ta là một thanh niên bất học vô thuật, mấy năm trước hắn ta rời khỏi thôn Đại Biệt, tuyên bố với cha mẹ và người trong thôn rằng bản thân sẽ ra ngoài dốc sức gây dựng sự nghiệp.

Trên thực tế, mấy năm ra ngoài này, Chu Nhị Đan nào có dốc sức làm lụng, mỗi ngày hắn ta chỉ biết lừa đảo gian lận, càng bị nghiền bài bạc, thua tới không còn một đồng.

Mấy ngày hôm trước, Chu Nhị Đan bị chủ nợ đòi nợ, tóm gọn.

Mất thấy bản thân sắp bị đánh chết, cha mẹ Chu Nhị Đan gọi điện thoại tới nói thôn Đại Biệt có quỷ gây sự, hỏi Chu Nhị Đan xem hắn ta có biết cao nhân gì không, mời cao nhân tới đuổi quỷ. Về phần thù lao, nếu có thể đuổi quỷ thì dễ nói chuyện rồi.

Nghe được chuyện này, Chu Nhị Đan nảy sinh ý đồ, cầu chủ nợ đừng đánh, hắn ta tự có biện pháp trả tiền.

Về phần biện pháp của hắn ta, đó chính là khiến chủ nợ sắm vai cao nhân đuổi quỷ, đi tới thôn Đại Biệt với hắn ta.

Đến lúc đó chủ nợ chỉ cần làm bộ hoàn thành việc đuổi quỷ, lấy tiền về là được.

Tuy rằng Chu Nhị Đan lớn lên ở nông thôn, thế nhưng hắn ta đã đi học vài năm, càng là người từng tới thành phố lớn. Từ nhỏ hắn ta đã lớn gan, cho nên hắn ta không tin chuyện thôn Đại Biệt có ma quái.

Hắn ta kết luận đám thôn dân thôn Đại Biệt chỉ nghi thần nghi quỷ, tự mình hù dọa mình.

Hôm sau, Chu Nhị Đan lập tức dẫn theo chủ nợ già trang thành thể ngoại cao nhân đến thôn.

Đừng nói, so với Vương Bình, vị chủ nợ này thoạt nhìn càng giống cao nhân đắc đạo hơn.

Một thân đạo bào cộng thêm hàng râu mép, cùng với dáng dấp bình thường đã hung hãn, có loại cảm giác không gần tự uy.

Chu Nhị Đan nói cho thôn dân và cha mẹ, cao nhân đắc đạo này rất lợi hại, hắn ta đã từng tận mắt nhìn thấy cao nhân đắc đạo giết quỷ, chỉ có điều chi phí để mời cao nhân rất đắt, cần phải có hai chục ngàn mới được.

Đám thôn dân đã sớm sợ hãi, đầu quân gì mà tiền nhiều tiền ít.

Chỉ cần có thể đuổi quỷ, hai chục ngàn chỉ là vấn đề nhỏ.

Chủ nợ cầm được tiền, vô cùng vui vẻ, rất hài lòng liếc nhìn Chu Nhị Đan.

Diễn trò phải làm nguyên bộ, chủ nợ cầm tiền rồi cũng không vội đi, mà chỉ kêu thôn dân bày pháp đàn, hắn ta muốn làm một tràng pháp sự.

Ban đêm, màn đêm buông xuống.

Đám thôn dân thôn Đại Biệt đóng chặt cửa nhà, mỗi nhà còn treo một con gà ở ngoài cửa.

Tin đồn, gà chính là điềm lành, gà gáy đại biểu cho trời sáng, có tác dụng kinh sợ quỷ quái.

Chủ nợ và Chu Nhị Đản ở bên trong một căn nhà nát đầu thôn.

Căn nhà nát này rất đơn sơ, mái nhà gỗ đã thủng lỗ, gió đêm thổi qua vù vù rung động, vô cùng lạnh lẽo.

Rõ ràng là ngày hè, nhưng ban đêm ở thôn Đại Biệt lại phá lệ lạnh lẽo.

"Lão đại, tôi bị đau bụng, tôi kéo vệ sinh một lát." Chu Nhị Đản liếc nhìn ba chiếc quan tài bên trong căn phòng nát, quay qua nhìn chủ nợ đang làm lễ cúng, nói.

"Đi thôi đi thôi, lười đồ như mày cứt đá nhiều." Chủ nợ mắt kiên nhẫn xua tay.

Vừa nói, chủ nợ vừa nắm đạo bảo thật chặt, phàn nàn nói.

"Con mẹ nó, vì sao thôn Đại Biệt này lại lạnh như thế? Sớm biết vậy tao đã mặc nhiều áo bên trong một chút."

Thôn Đại Biệt liên tục có người chết, căn nhà nát phía sau chủ nợ là nơi thôn dân cất giữ thi thể, trong mỗi quan tài đều có một người chết.

Xoay người lại liếc nhìn quan tài trong căn nhà nát sau lưng, từ tầm mắt hắt ta nhìn lại, có thể mơ hồ thấy được trong quan tài có người chết đang nằm.

Mặt người chết tái nhợt, trên cổ có vết cắt đứt tợn.

Gió đêm thổi qua, chủ nợ rung mình, nghĩ thầm bản thân phải tranh thủ thời gian tùy tiện mần mê, sau đó lại giả bộ đã làm xong lễ cúng bái, chuẩn đi ngủ.

"Sao người bác bác oanh!"

Chủ nợ khoa tay múa chân, bắt đầu làm lễ cúng.

Đột nhiên!

Theo một trận gió thổi qua, ngọn nến trên pháp đàn tắt thui, chung quanh lập tức trở nên hôn ám, chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt do trăng chiếu rọi xuống.

Chủ nợ nằng một tiếng gió chết tiệt, sau đó lại lấy bật lửa ra, định đi châm nến.

Khi lửa trên bật lửa xuất hiện, đang sắp tiếp xúc với ngọn nến.

Tí tách, tí tách...

Trong màn đêm yên tĩnh này, từng tiếng tí tách như giọt nước mưa rơi xuống truyền đến từ phía sau.

Chủ nợ sùng sốt, vô thức xoay người nhìn về phía sau, tự dưng cảm thấy tê cả da đầu!

Thi thể trong ba chiếc quan tài đã biến mất, không thấy đâu nữa.

Trong quan tài trống trơn, lò mờ có thể nhìn thấy vết hằn trong quan tài, đó là do thi thể nằm xuống lưu lại dấu vết.

Hiện tại dấu hằn vẫn còn đó, nhưng thi thể đã không thấy đâu.

Đúng lúc này.

Chủ nợ lại một lần nữa nghe được tiếng nước mưa rơi xuống, rất rõ ràng.

Tí tách... Tí tách...

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Buổi tối không được đưa gỗ bát

Editor: ๖Vân๖Khinh๖Vô๖Tà

Tiếng nước mưa rơi xuống thanh thủy truyền đến.

Tìm chủ nợ đập mạnh, hô hấp cũng vì sợ hãi mà trở nên gấp gáp. Hắn ta có thể nghe ra được tiếng nước mưa rơi xuống truyền đến từ trong căn phòng nát.

Hiện tại là mùa hè, gió đêm ở thôn Đại Biệt phá lệ lạnh lẽo, buổi giá lòng người.

Hơn nữa, vài ngày gần đây trong thôn Đại Biệt không có mưa.

Đồng thời, chủ nợ cũng có thể khẳng định, căn phòng nát này không có nước.

Vậy tiếng nước rơi xuống kia từ đâu tới đây?

"Phù, phù, phù."

Hồ hấp của chủ nợ trở nên gấp gáp, gió lạnh thấu xương thổi tới toàn thân hắn ta lạnh lẽo, dường như gió đêm đang thúc giục, giục hắn ta nhanh chóng tiến vào trong căn phòng nát tránh gió.

Cho dù căn phòng nát này không thể ở, nhưng nó có thể che gió, cũng có thể khiến bản thân hơi ấm áp hơn một chút.

Cuối cùng, chủ nợ mắng một tiếng.

"Chu Nhị Đan, có phải mày t*ng trèo lên nǎo rồi không? Đừng mợ nó già thần già quỷ, có tin tao đánh chết mày hay không?"

Không người đáp lại hắn ta, đáp lại hắn ta chỉ có cơn gió lạnh lẽo không ngừng thổi qua.

Liên tiếp chửi rủa vài tiếng, thấy không có người đáp lại, cơn tức của chủ nợ cũng tăng cao. Hắn ta cầm lấy rượu trắng cung phụng trên pháp đàn, vừa uống từng ngụm lớn vừa quát, mụm rượu đánh bạo, đi về phía căn phòng nát.

"Tên ranh con dám trêu chọc lão tử, hiện tại lão tử sẽ tới tìm mày."

Hắn ta đi về phía căn phòng nát.

Căn phòng nát rất cũ nát, nóc nhà đã bị phá thành một cái lỗ lớn, mụm ánh trăng hơi yếu ớt, dù trong căn phòng nát hơi u ám nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trong căn phòng nát trống rỗng, ngoại trừ ba quan tài trống trơn tiêu điều kia thì không còn thứ gì khác.

Chủ nợ tí mĩ lắng nghe, muốn tìm ra nơi nước nhỏ xuống.

Đúng lúc này, hình như có giọt nước mưa rơi xuống, rơi ngay trên mặt chủ nợ, lạnh như băng.

Hắn ta đưa tay quét qua, sau đó lại nhìn về phía lòng bàn tay, cơn người mãnh liệt co rút!

Mụm ánh trăng, chủ nợ thấy rõ giọt nước mưa trên ngón tay.

Đó nào phải giọt nước mưa gì, đó là một giọt máu đỏ tươi, lóe ra tinh quang dưới ánh trăng.

Gió lạnh thổi lất phất.

Chủ nợ run rẩy ngẩng đầu nhìn về phía nóc phòng, trên gương mặt vẻ sợ hãi từ từ khuếch tán.

Trên nóc nhà có treo ba bộ thi thể, đang lắc lư trong gió đêm.

Là ba bộ thi thể thôn dân đã biến mất khỏi quan tài.

Mà máu tươi đang nhỏ từ một trong ba bộ thi thể xuống.

Ánh sáng từ trăng tròn phủ xuống, gió hè lạnh lẽo, ba bộ thi thể lạnh như băng hiện ra thi ban. Mất bọn họ trọn thật lớn, vằn vện tia máu, là đáng đập chết không nhắm mắt.

Chủ nợ muốn hét chói tai cầu cứu, thế nhưng hắn ta không thể kêu thành tiếng.

Phảng phất như có đồ vật gì đó đang ghim chặt cổ của hắn ta, ghim thật chặt, khiến hắn ta không thở nổi, muốn kêu cũng không thành tiếng.

Chu Nhị Đan đi vệ sinh xong, trở lại.

Hắn ta vốn định đi lâu hơn một chút, thế nhưng hắn ta nghe được bên phía phòng nát có động tĩnh, mơ hồ nghe được chủ nợ kêu tên hắn ta, cho rằng chủ nợ đã làm phép xong, không thể làm gì khác hơn là vội vàng vàng đi tới.

"Lão đại nhân đâu? Không phải ông ta đi ngủ trước rồi đấy chứ."

Chu Nhị Đan đi tới trước căn phòng nát, phát hiện chủ nợ không ở đây, pháp đàn không một bóng người.

Hắn ta xoay người lại liếc nhìn căn phòng nát, ba quan tài lẳng lẳng nằm trong phòng, mà ba bộ thi thể của thôn dân cũng thình lình nằm trong quan tài.

Tất cả giống hệt như lúc Chu Nhị Đan chưa rời đi, ngoại trừ việc không thấy chủ nợ đâu nữa.

"Đúng là không may, đi trước cũng thôi đi, còn lưu lại một mình mình dọn dẹp."

Chu Nhị Đan vừa trách móc, vừa dọn dẹp pháp đàn.

Đột nhiên đúng lúc này, tiếng nước mưa rơi xuống truyền đến, cùng với tiếng gõ thanh thúy truyền ra từ trong căn phòng nát.

"Ủm? Lão đại, là lão đại sao? Thì ra lão đại còn chưa đi."

Chu Nhị Đan luôn lớn gan đi về phía căn phòng nát, động tĩnh ban nãy không giống động tĩnh do mấy con vật nhỏ như chuột bọ phát ra.

Hắn ta cho rằng, tám phần mười là chủ nợ đang ở trong căn phòng nát tránh gió rét.

Bước vào phòng nát, Chu Nhị Đan gọi lão đại, nhưng không người trả lời.

Cót két một tiếng, trên nóc nhà truyền đến tiếng động, hình như có một giọt nước rơi xuống mặt Chu Nhị Đan...

Chu Nhị Đan thuận thế ngẩng đầu nhìn lại.

"A!!!!"

Tiếng kêu thảm thiết khiến da đầu người ta tê dại truyền khắp toàn bộ thôn Đại Biệt.

Hắn ta thấy được, có một người dán trên xà nhà.

Người nợ không phải ai khác mà chính là chủ nợ.

Hai mắt chủ nợ sung huyết, một bộ dạng chết không nhắm mắt, gất gao nhìn chăm chăm Chu Nhị Đàn.

Tiếng hét thảm thiết của Chu Nhị Đàn khiến toàn bộ thôn Đại Biệt đèn đuốc sáng trưng.

Toàn bộ thôn dân chạy ra khỏi phòng, tập thể chạy về phía căn phòng nát kia.

Đến căn phòng nát, thôn dân nữ hét chói tai, trên mặt thôn dân nam thì tràn ngập sợ hãi.

Lúc này...

Trong căn phòng nát ngoại trừ ba chiếc quan tài và ba bộ thi thể thôn dân, trên xà nhà còn treo hai bộ thi thể, là thi thể của Chu Nhị Đàn và chủ nợ.

...

Khi ba người Vương Bình đến thôn Đại Biệt, xấp xỉ gần tới trưa.

"Xe cảnh sát?"

Khi ba người đến đầu thôn, phát hiện trước cổng thôn có ngừng một chiếc xe cảnh sát.

Theo ba người Vương Bình xuống xe, thím Chu hỏi thăm một thôn dân, đã hiểu rõ nguyên nhân xe cảnh sát đến đây.

Hôm qua Chu Nhị Đàn và cao nhân đắc đạo Trương Tiền đã tới đây làm lễ cúng, hừ hừ thực thực thất cô tự sát.

Trước sau đã chết năm người.

Vương Bình vuốt cằm, cả năm người này đều chết vì thất cô, hẳn con lệ quỷ này là một con quỷ thất cô.

"Vương Bình đạo trưởng, đạo trưởng có thể giết chết con quỷ này không?"

Biết được quỷ là lệ quỷ, trái tim thím Chu lại này lên tới cổ họng.

Mấy người trưởng thôn cũng ở đây.

So với cảnh sát, mấy người trưởng thôn càng thêm tin tưởng Vương Bình hơn.

Cho dù Vương Bình còn rất trẻ tuổi, nhưng từ trong miệng thím Chu, bọn họ đã biết được sự lợi hại của Vương Bình, vì thế bọn họ ký thác hết hy vọng lên người Vương Bình.

Dân quê luôn phong kiến mê tín, ngay cả khi cải cách đến hiện tại, cũng có rất nhiều vùng nông thôn giữ lại các loại tập tục phong kiến.

Có cảnh sát tham gia, nhưng không một thôn dân nào trong thôn Đại Biệt xem trọng. Bởi vì cảnh sát sẽ không tin tưởng phong kiến mê tín, bọn họ tôn trọng dân chủ, phú cường, khoa học, đối với lập luận quỷ quái căn bản là bọn họ không tin.

Thế nhưng thôn dân trong thôn Đại Biệt có thể khẳng định chắc chắn, đây là do quỷ quái đang làm.

Cảnh sát không tin quỷ, làm sao bọn họ có thể cứu thôn Đại Biệt được?

"Nói cho tôi nghe thử xem, trước khi thôn dân đầu tiên chết, trong thôn có gì dị thường không? Hoặc có lẽ là, ba thôn dân đã chết có phạm phải cấm kỵ gì không?"

Quỷ thất cô xuất hiện, Vương Bình không tin đó là chuyện ngẫu nhiên, chắc chắn phải có nguyên nhân gì đó khiến thôn Đại Biệt trêu chọc đến quỷ thất cô.

Hiện đại cũng tốt, cổ đại cũng được.

Vùng nông thôn thường lưu truyền một số cấm kỵ.

Tỷ như buổi tối không thể huyết gối, khi đi đường ban đêm nghe thấy phía sau có người gọi mình cũng không thể quay đầu, buổi tối không thể dăng chân ra nhìn xuyên qua đống quần để nhìn phía sau..

Với tư cách là người biết quỷ thật sự tồn tại, Vương Bình cho rằng những cấm kỵ ấy không thể tin tưởng hoàn toàn, nhưng cũng không thể không tin.

Có đôi khi, tà tin rằng có còn hơn là không.

Dù sao thì ngay cả quỷ cũng đã xuất hiện, còn có chuyện hoang đường nào không thể phát sinh đây?

Nghe được lời Vương Bình nói, đám người trưởng thôn, thím Chu nhớ lại.

"Chẳng lẽ là chuyện kia?!"

"Tôi nhớ ra rồi, là chuyện kia, đám người Trạ Từ đã gõ chén."

Vương Bình nhắc nhở khiến đám người trưởng thôn nhớ tới một việc.

Một tháng trước, cũng chính là khi thôn dân còn chưa có người chết, thôn Đại Biệt có tập tục, các gia đình tụ tập chung một chỗ để ăn cơm.

Buổi tối hôm ấy, trong thôn là một mảnh vui vẻ.

Nam nữ già trẻ đều uống rượu, một người niên nhân tên là Trữ Từ đã uống nhiều rượu, nửa đêm nửa hôm cầm đuũa gỗ bát, trong miệng hát ca.

Nông thôn kiêng kỵ rất nhiều chuyện.

Ngoại trừ những việc ban đêm không thể huyết gió... còn có một điều cấm kỵ là không thể cầm đuũa gỗ bát vào buổi tối.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoaít Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Alipay Wechat đều được, không thu tiền âm phủ

Editor: ๔Vân๔Khin๔Vô๔Tà

Chính là ngày đó Trữ Từ dùng đuũa gỗ bát, qua vài ngày sau, Trữ Từ chết.

Thất cổ tự sát!

Nghĩ tới đây, thím Chu giật mình nói.

"Đúng rồi, ngoài ra, ngày đó hai người A Văn cũng gỗ chén."

A Văn cũng là một trong số ba thôn dân đã chết.

Mà cả ba thôn dân đã chết đều dùng đuũa gỗ chén khi trời tối, trong lúc vô ý dẫn ác quỷ tới, là một con quỷ thất cổ.

"Nguyên nhân chuyện này đã được rõ ràng. Bọn họ dùng đuũa gỗ bát nên mới gọi quỷ thất cổ tới." Vương Bình phân tích.

"Nói bậy!"

Không đợi Vương Bình nói tiếp, một người mặc cảnh phục giận dữ quát lớn.

Sở Lý Lý tốt nghiệp trường cảnh sát, năm nay là năm đầu tiên cô ấy vào bót cảnh sát làm việc. Vụ án thôn Đại Biệt là vụ án giết người đầu tiên cô ấy nhận.

Hôm nay, cô ấy lại một lần nữa nhận được điện thoại của thôn Đại Biệt, trong thôn Đại Biệt lại có người chết.

Cô ấy vô cùng lo lắng dẫn theo đồng nghiệp tới đây, lại nghe được đám thôn dân nói lung tung gì mà lệ quỷ lấy mạng người.

Sau khi điều tra, cô ấy phát hiện vậy mà người chết lần này lại là Chu Nhị Dân và Trương Tiền, hai người có quan hệ chủ nợ và con nợ, đồng thời Trương Tiền còn có tiền án.

Sở Lý Lý kết luận, Trương Tiền lấy thân phận cao nhân đắc đạo để lừa gạt tiền tài của thôn Đại Biệt, nhưng cuối cùng hắn ta không cẩn thận bị kẻ sát nhân giết chết.

Lúc đầu cô ấy vốn định hỏi thôn dân, nhưng đám người trưởng thôn lại không quá để ý tới cô ấy, đều vội vã đi tới nhà thím Chu.

Xuất phát từ hiếu kỳ, Sở Lý Lý muốn đi theo tìm hiểu xem vì sao đám người trưởng thôn lại không phối hợp.

Kết quả, chuyện quỷ quái Vương Bình nói với đám người trưởng thôn vừa lúc bị Sở Lý Lý nghe thấy.

Đồng thời Sở Lý Lý cũng nghe được trưởng thôn gọi Vương Bình là "Vương Bình đạo trưởng", cô ấy hiểu, tám phần mười Vương Bình lại là một tên lừa gạt.

"Trên thế giới này vốn không hề có quỷ, dù có quỷ cũng là do lòng người quỷ phá mà thôi."

Sở Lý Lý lộ ra bất mãn, vẻ mặt bất thiện nhìn chằm chằm Vương Bình.

"Vương Bình tiền sinh, tôi hy vọng anh đừng lừa dối thôn dân thiện lương. Bọn họ kiếm được tiền không dễ dàng, anh lừa gạt tiền tài của bọn họ như vậy, lương tâm của anh không đau sao?"

Đừng xem Sở Lý Lý chỉ mới vừa tốt nghiệp trường cảnh sát, thế nhưng sức phán đoán của cô ấy không phải một cảnh sát mới vào nghề có thể có.

Cô ấy cho rằng chắc chắn Vương Bình đang gạt tiền người ta.

"Lương tâm là cái gì? Đồ chơi kia có thể ăn không?"

Vương Bình bình tĩnh nhìn thẳng Sở Lý Lý, nhếch miệng cười.

Nói thật, đối với việc Sở Lý Lý một mực chắc chắn mình lừa gạt tiền, Vương Bình rất khó chịu.

Hắn có ý tốt, thậm chí còn không màng bản thân có thể gặp phải nguy hiểm tính mạng để tới đây giúp đám thôn dân, thế mà nữ cảnh sát nhìn như ngực to nhưng không có não trước mặt lại khẳng định bản thân mình lừa gạt tiền.

Ngộ nhờ thôn dân thật tin, há chẳng phải bản thân mình đã biến thành tên lừa gạt sao?

Nếu không phải Sở Lý Lý mặc cảnh phục, Vương Bình thiếu chút nữa đã chinh cô ấy một câu.

"Cô gái nhỏ, vu oan giá họa như cô sẽ bị cười! Mả mẹ nó cô có tin tôi có thể khiến cô bị cười tới mức bệnh viện thông báo, bệnh tình của cô vô cùng nguy kịch không?"

Đối với câu nói lương tâm có thể ăn hay không của Vương Bình, Sở Ly Ly phẫn nộ, cuộc đời cô ấy ghét nhất là lừa đảo, nếu không cô ấy đã không làm cảnh sát.

Không để ý đến thần sắc Sở Ly Ly biến hóa không ngừng, Vương Bình ném lại một câu nói cho trường thôn, sau đó rời khỏi.

"Trường thôn, báo tin cho thôn dân, đợi khi trời tối phải ở trong nhà, không có chi thị của tôi ai cũng không được ra ngoài."

Thắng đến khi Vương Bình lên tầng hai ngủ, Sở Ly Ly vẫn luôn gắt gao nhìn chăm chăm hán.

"Chờ khi tôi lấy được chứng cứ chứng minh anh là tên lừa đảo, xem tôi xử lý anh thế nào."

Sở Ly Ly không rời khỏi thôn Đại Biệt, cô ấy ở lại.

Một là vì cô ấy muốn theo dõi Vương Bình, tìm ra chứng cứ hán lừa gạt thôn dân, tốt nhất là có thể bắt được quả tang.

Hai là vì án giết người thôn Đại Biệt. Cô ấy cảm thấy tám chín phần mười hôm nay tội phạm giết người sẽ lại phạm án.

Ban đêm, màn đêm buông xuống.

Thôn Đại Biệt lại rơi vào yên tĩnh, bầu không khí áp lực lượn lờ trong thôn Đại Biệt.

Hôm nay, người không ngủ, mỗi thôn dân đều trốn trong nhà, hoặc là chui trong chăn.

Một tiếng cọt két vang lên.

Một tiếng chói tai do cửa được mở ra truyền tới từ nhà thím Chu, đánh vỡ đêm tối yên tĩnh.

Vương Bình đi ra khỏi nhà thím Chu, nhìn lướt qua hoàn cảnh mờ tối chung quanh.

Ngủ nửa ngày, hiện tại tinh thần Vương Bình vô cùng phấn chấn.

Đóng cửa nhà thím Chu, một lần nữa khóa cửa lại, Vương Bình cất bước đi về phía căn phòng nát ở đầu thôn.

Thôn Đại Biệt đối thủ, ngoại trừ nhà thím Chu bị Vương Bình quấy nhiễu tạo thành tiếng động, tất cả vô cùng an tĩnh.

Sau khi Vương Bình đi ra được vài phút, trong một căn nhà đối diện nhà thím Chu, Sở Ly Ly lặng lẽ ra khỏi cửa.

Cô ấy nhìn phương hướng Vương Bình rời đi, lẳng lặng đi theo.

Sở Ly Ly vẫn luôn giữ vững khoảng cách nhất định với Vương Bình, cô ấy tự nhận Vương Bình không phát hiện được bản thân mình.

Trên thực tế, sau khi tăng lên tinh khí thần, ngũ giác, tinh thần của Vương Bình đã vượt xa người thường, đã sớm biết Sở Ly Ly theo bản thân mình.

"Quả nhiên phụ nữ ngực lớn đều thích "lắc lư" lung tung"

Vương Bình nói nhỏ, một câu hai ý nghĩa.

Không để ý tới sự theo dõi của Sở Ly Ly, Vương Bình đi tới trước căn phòng nát đầu thôn.

Căn phòng nát đầu thôn, ngoại trừ tiếng gió đêm lạnh lẽo gào thét, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có năm quan tài, năm thi thể trong căn nhà nát khiến nơi này trở nên khủng bố.

Sở Ly Ly vẫn luôn tin tưởng khoa học, một thân chính khí cũng không kìm được mà hoảng loạn, cô ấy trốn trong bụi cỏ bên cạnh nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Vương Bình.

Rất cục hán tới nơi này làm gì? Trộm thi thể hay sao?

Hay hán chính là hung thủ giết người?

Sở Ly Ly nghĩ, bỗng nhiên cô ấy trừng mắt, trên mặt lộ ra vẻ giật mình.

Cách đó không xa, Vương Bình đi từng bước từng bước về phía một quan tài, hai mắt nhìn chăm chú vào thi thể trong quan tài.

Trong đêm đen yên tĩnh không người, có thi thể nằm trong quan tài tô điểm, khiến chung quanh trở nên quỷ dị kinh khủng.

Vậy mà Vương Bình lại có thể nhìn chăm chăm thi thể.

Quý dị đến đáng sợ, khiến người phải kinh hoàng.

Dù là Sở Ly Ly cũng giật nảy mình.

"Hán ta làm vậy để làm chi?"

Trên gương mặt xinh đẹp của Sở Ly Ly tràn ngập khẩn trương, lòng bàn tay cô ấy không tự chủ được mà toát mồ hôi.

Cảnh tượng trước mắt thật quý dị.

Hơn nửa đêm, một thanh niên nhìn chăm chăm thi thể, người nói nó có đáng sợ, có khủng bố không?

Đúng lúc này.

Giọng nói của Vương Bình truyền đến.

"Tôi nói này năm lão huynh, mấy người bị chết cũng quá thảm rồi, mấy người có muốn báo thù không? Nếu muốn thì tranh thủ thời gian kêu lên một tiếng, tôi sẽ báo thù cho mấy người. Chỉ có điều tôi phải thu lệ phí, Alipay hay Wechat gì cũng được, không thu tiền âm phủ."

"Quý huynh à quý huynh, huynh mau chạy ra đây đi, tôi dẫn huynh đi xem mưa sao băng."

"Quý huynh, trong tay tôi có một cây búa vàng, một cây búa bạc, phí, sai rồi, trong tay tôi có một sợi dây vàng, một sợi dây bạc, đầu mới là sợi dây mà huynh đã thất cô?"

"Đã từng có một sợi dây chân thành đặt trước mặt tôi, nhưng tôi không biết cẩn thận quý trọng. Nếu trời cao có cho tôi thêm một cơ hội, tôi nguyện ý nói với sợi dây kia, con mẹ mày sợi dây, quý huynh đã dùng mày để thất cô đang ở đâu?"

Sở Ly Ly ngây dại, khuôn mặt cứng lại, ngay cả miệng nhỏ cũng hơi nhếch lên, hóa đá tại đương trường.

Này... rốt cuộc Vương Bình này đang làm gì thế?

Bệnh thần kinh! Hơn nửa đêm nửa hôm không ngủ đi, lại đi tới đây nói hươu nói vượn với thi thể.

Trong lòng Sở Ly Ly trầm nghiêng răng nghiêng lợi, tâm tình vốn khản trương cũng tiêu tán đi.

Mới vừa rồi trong nháy mắt khi Vương Bình nhìn thẳng thi thể, Sở Ly Ly thật sự sợ, cô ấy nhớ lại sáng sớm hôm nay Vương Bình đã nói tới chuyện dùng dưa gỗ chén, cho rằng Vương Bình trúng tà, hoặc có lẽ là hắc đã bị quỷ nhập vào người.

Ai biết, thì ra chỉ là mình đang lãng phí tế bào não, Vương Bình trước mắt chỉ là một người điên mà thôi.

Ngay khi Sở Ly Ly muốn hành động.

Tỉ tách... Tỉ tách...

Tiếng nước rơi xuống vang lên, trong màn gió đêm gào thét, tiếng nước vô cùng rõ ràng quanh quần bên tai.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Quỷ huynh còn huynh? Thất cô bao lâu thì ngừng thở?

Editor: ๖ۣۜVân๖ۣۜKhin๖ۣۜVô๖ۣۜTà

Ban đêm thôn Đại Biệt, gió đêm thổi lất phất, vù vù rung động.

Ngay dưới gió đêm gào thét, Sở Ly Ly có thể nghe được có tiếng nước mưa rơi xuống, vô cùng rõ ràng.

Tình huống quỷ dị khiến thân thể mềm mại của Sở Ly Ly chấn động.

Đồng thời, cô ấy phát hiện Vương Bình đang nói bậy bạ với thi thể cũng đã ngừng nói, lỗ tai giật giật.

Vương Bình cũng nghe được tiếng nước mưa.

Tỉ tách... Tỉ tách...

Tiếng truyền ra từ trong căn phòng nhỏ tựa như có vòi nước đang mở, nước nhỏ xuống từng giọt từng giọt, vang lên giòn giã.

Có một giọt chất lỏng nhỏ xuống mặt Vương Bình.

Đồng thời, con người Sở Ly Ly cách đó không xa bỗng co rút lại!

Cô ấy đang ở bụi cỏ đối diện cửa vào căn phòng nát, dựa vào ánh trăng yếu ớt chiếu xuyên qua lỗ thủng trên mái nhà, thị giác của cô ấy vừa lúc nhìn thấy chất lỏng nhỏ xuống mặt Vương Bình.

Ánh trăng yếu ớt chiếu rọi giọt chất lỏng kia, khiến nó sáng óng ánh.

Đó là ánh sáng lộng lẫy đồ sộ.

Giọt chất lỏng kia... là máu?

Đúng lúc này, Vương Bình tự cảm giác được, hần ngừng đầu nhìn về phía xà nhà. Sở Ly Ly cũng thuận theo hành động của Vương Bình, nhìn về phía xà nhà.

Vừa nhìn, Sở Ly Ly đã cảm thấy tê cả da đầu, toàn thân lạnh lẽo.

Rốt cuộc từ lúc nào, từ lúc nào trên xà nhà đã nhiều hơn một thi thể!

Trong căn phòng nát, ngoài nằm thi thể trên quan tài, đột nhiên từ hư không lại xuất hiện thêm một thi thể.

Mà sau khi thấy rõ dáng dấp của thi thể, Sở Ly Ly lạnh cả người, một luồng khí lạnh từ bàn chân trực tiếp nhảy thẳng lên thiên linh cái.

Không ngờ thi thể kia lại giống Vương Bình như đúc!!

Cô ấy cảm thấy đầu óc ong ong, những lời Vương Bình nói với thôn trưởng sáng nay quanh quẩn bên tai cô ấy.

Đây là quý đang lâm loạn, một con quý thất cổ.

Bên kia, Vương Bình ngẩng đầu nhìn thi thể có vẻ ngoài giống hệt mình, bên cạnh thi thể nhiều thêm một sợi dây thừng.

Sở Ly Ly cũng phát hiện điểm này.

Nhìn sợi dây, trong đầu Sở Ly Ly có một giọng nói ma mị đang thúc giục Sở Ly Ly.

Treo lên đi, treo lên đi...

Không để cô ấy có cơ hội phản ứng, con người Sở Ly Ly đã co rút lại.

Cô ấy nhìn thấy Vương Bình cầm một băng ghế, kê sát sợi dây, đưa cổ vào... Sau đó hất đá bay băng ghế ra ngoài, cả người treo trên xà nhà.

Không nên!!

Sở Ly Ly hô to trong lòng, vậy mà cô ấy lại không thể làm được gì.

Không biết là sợ hãi hay hoảng hốt, hay từ nơi sâu xa có người dẫn dắt bản thân mình, Sở Ly Ly phát hiện thân thể cô ấy không thể động đậy được.

Mặc cho cô ấy gầy gù thế nào cũng không thể nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương Bình thất cổ.

Thời gian phảng phất như cứng lại ngay khoảnh khắc này, phảng phất như đã đình trệ.

Vương Bình vẫn không nhúc nhích, giống như đã chết, mà Sở Ly Ly chỉ có thể nhìn, nhìn một người sống sờ sờ tự sát.

Giờ khắc này, cho dù có ngu dốt tin tưởng khoa học hơn nữa, Sở Ly Ly cũng phải dao động.

Trên đời thật sự có quý!

Theo thời gian chảy xuôi, trong lòng Sở Ly Ly hiện lên cảm giác đau thương.

Vương Bình treo cổ phía trên đã vài phút vẫn không nhúc nhích, trên cơ bản đã có thể xác định hắn tử vong rồi.

Đau thương lan tràn trong lòng, đột nhiên đúng lúc này, thi thể Vương Bình động.

Ngay trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi của Sở Ly Ly...

Vương Bình bốn đang treo cổ trên xà nhà không nhúc nhích lại cúi đầu nhìn dây thừng, sau đó hất bổng ngẩng đầu, nhìn về phía thi thể "Vương Bình" bên cạnh.

"Quý huynh, tôi đã treo năm phút đồng hồ rồi, dù sao huynh cũng phải cho chút phản ứng chứ."

"Quý huynh có ở đây không? Tôi là người dân nhiệt tình đang treo cổ, mời huynh trả lời, OVER!"

"Quý huynh, nếu trời tối mời nhắm mắt, trời đã sáng, huynh nhanh mở mắt."

Liên tiếp ba câu, thi thể "Vương Bình" vẫn không nhúc nhích. Vương Bình còn chưa nói thêm gì, Sở Ly Ly đã đại ra, ngây như phỗng tại nguyên chỗ.

Này... tình huống này là như thế nào?

Vương Bình không chết?!

Hắn... không phải hắn đã treo cổ trên sợi dây sao? Vì sao hắn không chết? Còn một bộ sung sức nhảy tung tung?

Không để Sở Ly Ly có thời gian tự hỏi, Vương Bình lại một lần nữa động đậy, chỉ vì trong đầu hắn vừa vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Keng! Quý thất cổ nghi ngờ, thuộc tính +1.

Keng! Quý thất cổ cực kỳ không rõ, thuộc tính +1.

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền tới, hai mắt Vương Bình tràn đầy ý cười, đã cong thành vầng trăng.

Trong mắt Sở Ly Ly, một màn này quả thực như gặp quý sống.

Một người sống sờ sờ treo cổ trên xà nhà, vậy mà hắn còn có tâm tư cười cợt!

Thật đáng sợ.

Sợi dây đeo trên cổ hắn được thắt trên xà nhà, Vương Bình đứng đưa thân thể.

Lúc này, thân thể Vương Bình giống như một đồng hồ quả lắc, không ngừng lắc lư qua lại.

Thân thể hắn lắc lư, vọt tới thi thể "Vương Bình" bên cạnh.

"Ha, quý huynh, huynh đang ngủ sao?"

Vương Bình vừa nói vừa va vào thi thể "Vương Bình".

"Hello, quý huynh, nhúc nhích đi chứ? Khí trời lạnh lẽo, hoạt động gân cốt chút cho thân thể ấm áp."

Vương Bình lại một lần nữa va vào thi thể "Vương Bình".

"Quý huynh, tối nay trăng tròn như thế, chúng ta cùng bị treo dưới một mái hiên, âu cũng là duyên phận, hay là chúng ta thêm Wechat trò chuyện?"

Vương Bình lại một lần nữa va vào thi thể "Vương Bình".

"Quý huynh, tôi nói nhiều lời như vậy mà huynh chẳng đáp lại lấy một lời, cùng thất cổ, tuy rằng tôi còn chưa chết, thể nhưng nói không chừng chờ chút nữa tôi sẽ chết tươi. Cũng có thể tỉnh là người cùng chết vì thất cổ. Với tư cách là người cùng chết vì thất cổ trong tương lai, huynh đáp lại tôi một câu đi."

Vương Bình lại một lần nữa va vào thi thể "Vương Bình".

Sở Ly Ly ở cách đó không xa đã nhìn tới ngáy người. Một loạt thao tác của Vương Bình khiến nội tâm cô ấy vốn cảm thấy sợ hãi, đau thương... không còn sót lại chút gì.

Hiện tại cô ấy chỉ có một loại cảm giác.

Vương Bình này là người hay quý?!

Cùng lúc đó, trong đầu Vương Bình, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên không ngừng.

Keng! Quý thất cổ ngờ ngác, thuộc tính +1.

Keng! Quý thất cổ quý dị, thuộc tính +1.

Keng! Quý thất cổ rơi vào trầm tư, thuộc tính +1.

Keng! Quý thất cổ cực độ ngờ ngác, thuộc tính +1.

...

Tiếng nhắc nhở liên tiếp khiến Vương Bình càng thêm ra sức va chạm.

Một màn đang hiện ra trước mắt Sở Ly Ly vừa kinh khủng lại vừa buồn cười.

Vương Bình tựa như đưng bóng, không ngừng đụng vào "Vương Bình" không nhúc nhích.

Cho dù Vương Bình có nói như thế nào, đụng như thế nào, "Vương Bình" cũng không phản ứng lại.

Mà Vương Bình lại không hề cảm thấy phiền não, cũng không tức giận chút nào, hần sung sướng đang đưa sợi dây treo trên cổ mình, thân thể không ngừng va chạm vào "Vương Bình".

Cuối cùng, dưới sự va chạm liên tiếp, khoảng chừng mười phút sau.

Cuối cùng "Vương Bình" cũng có phản ứng.

"Tại sao mày... còn chưa chết..."

"Vương Bình" không nhúc nhích kia như máy móc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Vương Bình đang không ngừng đụng mình.

Cùng với "Vương Bình" lên tiếng, thân thể "Vương Bình" lại bị đụng tới lắc lư một lần nữa.

Giọng nói lạnh như băng mang theo cảm giác chói tai mà khàn khàn, thâm nhập thẳng vào cốt tủy.

Thân thể Sở Ly Ly rung động mãnh liệt, cô ấy có thể kết luận một người bình thường tuyệt đối không thể phát tiếng quý như "Vương Bình" kia.

"Vương Bình" chịu nói chuyện, khiến Vương Bình dừng va chạm, hần nhếch miệng cười với "Vương Bình".

"Tỉnh ra hoi của tôi dài, còn phải chờ một lát nữa mới ngừng thờ, quý huynh, còn huynh? Thất cổ bao lâu thì ngừng thờ?"

Keng! Quý thất cổ cạm lời cộng diên cuồng, thuộc tính +1.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thần thú Bạch Trạch xuất hiện!

Editor: ๔Vân๔Kính๔Vô๔Tà

Quý thất cổ im lặng, có loại cảm giác không phản bác được.

Hình như hơi này hơi dài rồi thì phải? Mây đang đùa tao đúng không? Ít nhất mây cũng treo cổ được hơn mười phút rồi..

Hơi này thật quá dài đi..

"Vương Bình" mở miệng khiến Vương Bình càng thêm ra sức gắng hơi.

"Quý huynh, huynh thất cổ bao lâu thì tắt thở? Chúng ta so thử xem, nhìn xem ai có thể chịu đựng được thời gian dài hơn trước khi chết."

Đột nhiên, Vương Bình phát ra giọng nói như hít thở không thông, giống như bản thân sắp không thể nói được nữa.

Hắn đang nói chợt im bất mà dừng, dừng hết động tác và giọng nói.

Sở Ly Ly đang ngây ngô xem cùng với "Vương Bình" đồng thời sửng sốt.

Chuyện gì xảy ra?

Thời gian đình trệ ngay khoảnh khắc này, không khí trong lành dường như đã cứng lại, không còn Vương Bình nhiều lời, đầu thôn trở nên yên tĩnh, thậm chí là lặng ngắt như tờ.

Chỉ có gió đêm vù vù rung động.

Nửa giờ nháy mắt trôi qua, Vương Bình vẫn không có động tĩnh.

Lần này Vương Bình đã treo cổ trên xà nhà gần một giờ.

Sở Ly Ly im lặng, ánh mắt phức tạp. Cô ấy cho rằng Vương Bình đã chết.

Cho dù một người có lợi hại tới mức nào đi nữa, khi bị treo cổ gần một giờ kiểu gì cũng bị trắng trợn treo chết.

Cho dù hơi của hắn đủ dài, cũng nên chết.

"Vương Bình" hồ nghi ngẩng đầu nhìn về phía Vương Bình.

Nó có thể cảm nhận được, Vương Bình đã không còn hô hấp, cũng mất tiếng tim đập.

Có lẽ do tâm lý quá sợ hãi, "Vương Bình" đối mặt với Vương Bình như đã hoàn toàn chết đi, hỏi.

"Người còn sống không.."

Không có bất kỳ đáp lại gì, Vương Bình còn đang treo thẳng cẳng ở bên kia.

Xa xa, Sở Ly Ly ưu thương cắn môi.

Có vẻ như Vương Bình đã chết thật rồi, bị "Vương Bình" hại chết.

"Nếu ngay từ đầu mình tin hắn, có lẽ hắn sẽ không chết." Sở Ly Ly tràn ngập tự trách.

Gió đêm thổi lất phất, lạnh lẽo đến xương.

Căn phòng nát yên tĩnh, chỉ có hai thi thể giống nhau như đúc treo trên xà nhà, vô cùng quỷ dị.

Lại qua thêm năm phút đồng hồ, "Vương Bình" lại hỏi Vương Bình một câu.

"Người còn sống không?"

Vẫn không có một tiếng đáp lại.

Lần này, "Vương Bình" thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng mừng thầm, cũng không nói thêm gì nữa.

Thành quỹ nhiều năm như vậy, lấy mạng nhiều người như vậy, Vương Bình là người quý giá nhất nó gặp phải từ trước tới nay. Cho tới bây giờ chưa có người nào bị bản thân mình dụ dỗ thất cổ còn có thể treo suốt nửa giờ như người không gặp phải chuyện gì kiểu vậy.

Cũng may, người này đã chết.

Vương Bình đã chết, bóng dáng "Vương Bình" chậm rãi biến mất, trở nên trong suốt, hư hư thật thật.

Đúng lúc này, Vương Bình đã chết bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía "Vương Bình" nói.

"Quý huynh, làm sao bây giờ, tôi đã cố hết sức khiến bản thân mình chết đi, thế nhưng tôi không chết được, có thể tôi không làm đồng nghiệp của huynh được rồi, không thể cùng huynh lưu lạc thiên nhai đi lấy mạng người..."

Ngay trước khi giọng nói của hắn vang lên, Vương Bình nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu.

Keng! Quý thất cổ thờ phào nhẹ nhõm, thuộc tính +1.

Keng! Quý thất cổ hài lòng, thuộc tính +1.

Ngay khi tiếng nói phát ra, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên lần nữa.

Keng! Quý thất cổ bị kinh sợ, thuộc tính +1.

Keng! Quý thất cổ kinh hách quá độ, thuộc tính +1.

Có thể nhìn thấy, bóng dáng "Vương Bình" đang dần dần trở nên trong suốt đột nhiên kịch liệt lay động, không ngừng lắc lư giữa hư huyền và chân thực.

Tâm tình mãnh liệt tràn ngập trong nội tâm "Vương Bình" khiến bóng dáng nó kịch liệt biến hóa.

Cách đó không xa, Sở Ly Ly cũng giống vậy, trong lòng khủng hoảng tới kêu thành tiếng.

"Quý!"

Một tiếng này không nhắm về "Vương Bình", là nhắm thẳng về Vương Bình.

"Người... rốt cục người là ai... là người... hay là quý?"

Giọng nói thê lương mang theo run rẩy truyền đến từ trong miệng "Vương Bình".

Vương Bình nhếch miệng cười.

"Huynh đoán xem!"

Keng! Quý thất cổ vừa kinh hách vừa khủng hoảng, thuộc tính +1.

Đối mặt với Vương Bình còn quý dị hơn cả quý, "Vương Bình" không thể khống chế nổi bản thân mà sợ hãi, lộ ra khuôn mặt thất.

Đó là một con quý sắc mặt trắng như tờ, mũi chảy máu, tia máu trong mắt phảng phất như muốn lòi ra.

Gương mặt đáng sợ của quý thất cổ tràn ngập khủng hoảng.

Bịch một tiếng, hai tay Vương Bình kéo đứt sợi dây đang treo cổ mình, hai chân rơi xuống đất, cười với quý thất cổ đang treo trên xà nhà.

"Lệ quý chết vì thất cổ chỉ có thể lợi dụng âm khí dụ dỗ người khác thất cổ, đáng tiếc tao không chết được."

Như Vương Bình đã nói.

Quý thất cổ tên như ý nghĩa, người chết vì thất cổ biến thành lệ quý.

Quý vô cùng kỳ lạ, rất nhiều chủng loại, quý khác nhau đương nhiên sẽ có thủ đoạn công kích không giống nhau.

Lệ quý cỡ này chỉ có thủ đoạn công kích rất đơn giản, là dụ dỗ người khác thất cổ.

"Muốn chạy? Nào có dễ dàng như vậy."

Mất thấy quý thất cổ muốn biến mất, Vương Bình bước nhẹ ra một bước, người như lập báo chụp mồi, động như thỏ khôn, nhảy thẳng về phía quý thất cổ, lấy lá bùa ra khỏi túi một chường vô vào gáy quý thất cổ.

Ngay khoảnh khắc lá bùa được dán lên người quý thất cổ, từng đạo sấm sét màu tím xuất hiện, lượn lờ chung quanh quý thất cổ.

"A!!!"

Quý thất cổ kêu thảm thiết.

Tia sét màu tím mang theo khí dương cương nóng rực, có uy hiếp trí mạng đối với quý thất cổ vốn có thuộc tính âm.

"Rốt cục người là ai!"

Quý thất cổ thê lương kêu gào, hai mắt khủng hoảng muốn tránh thoát bùa chú, nhưng nó có làm thế nào cũng không thoát được.

Keng! Quý thất cổ sợ hãi, điểm thuộc tính +1.

"Tao là ai? Tao tên Vương Bình, một người lấy việc giúp người làm niềm vui, đồng thời tao còn là người dân có lòng tốt, lấy việc giúp quý làm niềm vui."

Vương Bình nhếch miệng cười, lại móc ra một tấm bùa ấn về phía đầu lâu quý thất cổ.

"A!!!"

Tiếng kêu thê lương thảm thiết cắt ngang đêm tối.

Tiếng quý kêu như cừu u phá vỡ sự yên tĩnh của thôn Đại Biệt. Mỗi thôn dân trong thôn đồng loạt thức tỉnh. Sau khi bọn họ nghe được tiếng kêu thảm thiết sợ hãi khiến kẻ khác lạnh cả gáy, nguyên một đám sợ run, tê cả da đầu.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết, giọng nói của Vương Bình truyền đến từ trong căn phòng nát ở đầu thôn.

"Ngoại trừ thân phận người dân có lòng tốt, tao còn có một thân phận khác, nói luôn cho quý huynh mày cũng được."

"Tao là Vương Bình, người thừa kế chức vị gia chủ nhà họ Vương, cổ thể gia do tổ sư Đạo sĩ sáng lập truyền thừa tám ngàn năm, xuyên suốt năm ngàn năm lịch sử Trung Quốc cổ!"

Tiếng vang vọng vô cùng hào hùng, tràn ngập chính khí nghiêm nghị vang lên từ trong miệng Vương Bình.

Giờ khắc này, Vương Bình trở nên to lớn cao ngạo, có uy nghiêm bất diệt.

Keng! Quý thất cổ chấn động, điểm thuộc tính +1.

Keng! Quý thất cổ chấn động đến không thể chấn động thêm nữa, điểm thuộc tính +10.

Sở Ly Ly biến sắc, kinh hãi nhìn Vương Bình. Hiện tại Vương Bình không giống như một thanh niên, mà hần hệt như cao nhân đắc đạo trong truyền thuyết.

Đúng lúc này, Vương Bình khẽ quát một tiếng

"Bạch Trạch!"

Bên ngoài thân hần nổi lên tia sáng trắng hùng hực, quần áo thể thao trên thân nổ tung.

Rống!!

Tiếng thú hồng ngập trời truyền khắp tứ phương.

Trong lúc Sở Ly Ly ngẩn người, dưới ánh mắt rung động của cô ấy, ngực trái Vương Bình hiện lên hình xăm trông rất sống động.

Đó là hình xăm Bạch Trạch.

Hình xăm phát sáng, tia sáng trắng tuôn ra, một đầu thần thú có bộ lông trắng như tuyết, đầu Kỳ Lân, thân trải dài long giác, mi tâm có một con mắt đang nhắm tắn ra hung uy tuyệt thể, nghiêm nghị chứng sinh xuất hiện.

Thần thú tràn ngập sương trắng, mây mù bốc hơi, chân đạp tường vân.

Sở Ly Ly chấn động, đó là Bạch Trạch, thần thú may mắn trong truyền thuyết?!

Quý thất cổ sợ hãi, thân hình sợ run, mặc dù nó không nhận ra Bạch Trạch như Sở Ly Ly thế nhưng nó có thể cảm thụ được uy nghiêm vô biên từ trên người Bạch Trạch, chính khí ép che thiên địa.

Keng! Quý thất cổ khủng hoảng, thuộc tính +1.

Keng! Quý thất cổ tuyệt vọng khủng hoảng trước khi chết, thuộc tính +10.

Bạch Trạch tản ra hung uy ngập trời, há mồm ngửa mặt lên trời, một ngụm nuốt quý thất cổ vào bụng.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Top 1 Bức vương năm nay

Editor: ๖Và๖Kính๖Vô๖Tà

Nuốt quý thất cổ, Bạch Trạch ngửa mặt lên trời gào rống, sau đó hóa thành một luồng khí tựa như sương tụ vào ngực trái Vương Bình, một lần nữa hóa thành hình xăm Bạch Trạch, dần dần biến mất không còn.

Tất cả những chuyện vừa rồi chỉ phát sinh trong thời gian mấy cái nháy mắt ngắn ngủi.

Vậy mà đối với Sở Ly Ly, phảng phất như vừa trải qua một thế kỷ, một ngày dài như một năm.

Những chuyện đã xảy ra tới nay đã lật đổ tam quan của Sở Ly Ly, tất cả nền giáo dục khoa học cô ấy được tiếp nhận từ nhỏ tới nay, tại thời khắc này ầm ầm sụp đổ.

Cô ấy nhìn thấy rõ ràng, đầu thần thú uy nghiêm kia là Bạch Trạch trong truyền thuyết.

Lúc học đại học, Sở Ly Ly chọn môn văn hóa cổ Trung Quốc.

Bạch Trạch khi trước giống hệt với bức họa Bạch Trạch cô ấy đã gặp lúc trước.

Ngoại trừ Bạch Trạch, quý quái tới nay cũng khiến Sở Ly Ly chấn động.

Mà điều khiến Sở Ly Ly rung động nhất vẫn là lời Vương Bình nói.

Cô ấy không phải người điếc, cô ấy có thể nghe thấy Vương Bình giới thiệu thân phận, nghe rất rõ ràng.

Nhà họ Vương, cổ thế gia do tổ sư Đạo sĩ sáng lập truyền thừa tám ngàn năm, xuyên suốt năm ngàn năm lịch sử Trung Quốc!

Cho tới hiện tại, Sở Ly Ly chưa bao giờ cho rằng bản thân sẽ gặp phải một ngày như hôm nay, cảm giác thế giới bản thân mình đang sống lại xa lạ như thế.

Quý, thần thú Bạch Trạch, tổ sư Đạo sĩ..

Một khắc này, phảng phất như cánh cửa của thế giới mới đã mở ra với Sở Ly Ly.

"Này, cô nhìn từ này tới giờ, đã nhìn đủ chưa?"

Sở Ly Ly đang trong trạng thái khiếp sợ bị dọa sợ hết hồn, bỗng nhiên phát giác Vương Bình đã đứng trước mặt mình, đang nhìn mình chăm chăm.

"Anh..."

Sở Ly Ly không nghĩ tới, đột nhiên Vương Bình lại phát hiện mình.

Mặc dù cô ấy rất khiếp sợ, thế nhưng từ đầu đến cuối cô ấy không hề phát ra động tĩnh lớn gì.

Còn có, giọng nói và ánh mắt Vương Bình dành cho mình hoàn toàn là bộ dạng tôi đã biết cô ở đây từ trước rồi.

Đường như biết Sở Ly Ly muốn nói điều gì, Vương Bình ngắt lời nói.

"Cô muốn nói vì sao tôi có thể phát hiện ra cô đang ở nơi này sao? Xin cô, từ khi cô ra khỏi cửa tôi đã phát hiện cô đang theo dõi tôi."

"Không thể nào, tôi vẫn tận lực đi cách anh tới mấy mét, anh không thể phát hiện ra tôi được."

Sở Ly Ly tự tin Vương Bình không thể phát hiện ra mình, đây là thuật điều tra, là môn học của trường cảnh sát. Hơn nữa dọc theo đường đi cô ấy cũng không phát ra tiếng động gì, thậm chí có thể nói tiếng bước chân của cô ấy nhẹ như bước chân mèo.

"Cô mang theo hai hung khí sáng loáng đi trong đêm đen, cho dù tôi có không muốn phát hiện cô cũng không được."

Vương Bình nhếch miệng cười.

Sở Ly Ly đầu tiên là sửng sốt, sau đó cô ấy hơi đỏ mặt, cảm tức nhìn Vương Bình.

"Anh lưu manh!"

Ngay từ đầu cô ấy còn không hiểu cái gì gọi là mang theo hung khí, rõ ràng bản thân mình không mang theo hung khí mà.

Mãi đến khi cô ấy nhìn thấy Vương Bình đang nhìn chăm chăm ngực mình, cô ấy mới hiểu được lời Vương Bình.

Vương Bình không biết hình tượng cao lớn bản thân mình thiết lập đã sụp đổ thành từng mảnh nhỏ trong lòng Sở Ly Ly, mà hình tượng một kẻ lưu manh đang từ từ xuất hiện.

Nếu như biết, nhất định Vương Bình... được rồi, hắn vẫn sẽ nhìn như vậy.

Đùa giỡn nữ cảnh sát, nhất là nữ cảnh sát trẻ tuổi xinh đẹp, vẫn là chuyện rất thoải mái.

Lúc ban ngày có người nhiều như vậy, Vương Bình không thể đùa giỡn cô ấy ngay trước mặt mọi người, bởi nếu hắn làm vậy, chắc chắn sẽ bị xem là đánh lén cảnh sát, vũ nhục cảnh sát, bị bắt lại chờ xử lý.

Hiện tại thì khác, chung quanh không một bóng người, cho dù Sở Ly Ly có muốn bắt mình cũng không có chứng cứ.

Sở Ly Ly tức giận giậm chân, hung khí lập tức tạo thành cơn sóng cuộn trào mãnh liệt.

"Rốt cục anh là ai?" Sở Ly Ly hỏi.

Cho dù cô ấy nghe thấy những lời Vương Bình nói, nhưng cô ấy vẫn không thể xác định được, muốn phải xác nhận thêm một lần nữa.

Cho dù là ai, một khi phát hiện vậy mà thế giới mình sống hơn hai mươi năm lại không như mình tưởng, lại xa lạ như vậy, hắn đều sẽ cảm thấy không thể tin được.

Vương Bình thản cười ha ha, nói thẳng.

"Tôi là ai? Tôi là một người dân nhiệt tình, một người dân thành thị lấy việc giúp người làm niềm vui, trợ giúp thôn Đại Biệt giải quyết nguy nan."

Nghe vậy, Sở Ly Ly lập tức cảm thấy tức giận, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Vương Bình đang đùa giỡn cô ấy như đùa giỡn quý thất cô sao?

Suy nghĩ một lát, Sở Ly Ly cắn răng nghi ngờ hỏi.

"Tôi muốn nói tới thân phận chân thật của anh! Chính là câu anh đã nói với quý ban nãy kia."

Sở Ly Ly thoáng đỏ mặt.

Không phải cô ấy xấu hổ vì hỏi ra lời đó, mà là vì tên Vương Bình kia đã áp mặt lại gần, gần như sắp muốn chạm vào mặt cô ấy.

"Anh... anh muốn làm gì?" Sở Ly Ly vô thức lui về phía sau.

Về mặt Vương Bình rất nghiêm túc, trịnh trọng không gì sánh được. Hắn đã thay đổi, không còn vẻ cợt nhả khi trước, trầm giọng nói.

"Có một số việc cô không nên hỏi thì hơn, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Nói xong, Vương Bình thu hồi ánh mắt, khoanh tay đi trở về. Hắn không thèm nhìn Sở Ly Ly, thản nhiên nói.

"Thế giới này không giống với những gì cô thấy, có một số việc không phải những người bình thường như cô có thể tiếp xúc được. Chuyện đã xảy ra tới nay, cô cứ coi nó như một giấc mộng, không nên truy cứu, không nên hỏi nhiều."

Vừa nói vừa đi về phía xa, trong giọng nói còn mang theo một chút trịnh trọng.

Sở Ly Ly vốn muốn đuổi theo hỏi cho ra nhẽ, lại chợt ngẩn ra.

Thật ra câu trả lời của Vương Bình đã nói rõ chuyện Sở Ly Ly muốn biết.

Cô ấy không bị ảo giác, cũng không nghe nhầm.

Quý thất cổ, Bạch Trạch cùng với thân phận của Vương Bình, đều là thật.

Trên mặt Sở Ly Ly hiện lên vẻ không cam lòng, phát hiện thế giới có điều khác lạ nhưng cô ấy lại không thể nào tiếp xúc được, điều này khiến cô ấy cảm thấy rất khó chịu.

Cô ấy không phát hiện, cũng không cách nào phát hiện.

Ngay khoảnh khắc khi Vương Bình xoay người, mặc dù hần mờ miệng nói lời rất nghiêm túc mờ mịt, thế nhưng biểu tình trên mặt hần rõ ràng là đang nín cười.

Không nghĩ tới Vương Bình mình còn có kỹ thuật biểu diễn tốt như vậy, không làm diễn viên thực đáng tiếc.

Không biết nữ cảnh sát kia có tin lời mình nói hay không đây?

Tin! Khẳng định là tin! Lời mình nói, ngay cả chính mình cũng thiếu chút nữa đã tin tưởng, huống chi nữ cảnh sát kia.

Ồi, nếu có giấy khen bức vương, có lẽ mình chính là bức vương(1) hạng nhất năm nay...

(1) Bức vương: kẻ giả đồ, làm ra vẻ giỏi nhất.

Nghĩ tới đây, Vương Bình hồ thẹn lắc đầu.

Dưới ánh mắt của Sở Ly Ly vừa đuổi theo kịp, một màn này tựa như một loại thờ dài, là loại thờ dài của thế ngoại cao nhân khi đối mặt với sự hung hiểm của "thế giới chân thật".

Thật ra, không phải Vương Bình cố ý muốn trang bức.

Ngay từ đầu hần giả vờ một thân phận như vậy chỉ vì để quý thất cổ khiếp sợ, thu hoạch điểm thuộc tính.

Kế tiếp, hần lại trang bức với Sở Ly Ly chỉ vì bảo vệ Sở Ly Ly.

Sở Ly Ly không giống với bản thân mình, mình là người có hệ thống, Sở Ly Ly lại không có, cô ấy chỉ là một người thường thuần túy.

Người thường tiếp xúc với quý quái, không thể nghi ngờ đây chính là hành động tìm chết.

Vương Bình trang bức muốn Sở Ly Ly quên đêm nay, cũng có thể coi là một loại cảnh cáo và bảo vệ.

Sáng ngày tiếp theo, khi ánh mặt trời sáng sớm chiếu khắp thôn Đại Biệt, lúc này, thôn dân thôn Đại Biệt mới dám đi ra khỏi cửa.

Tiếng quý rống thê lương đêm qua thật đáng sợ, khiến các thôn dân sợ đến cả đêm không dám ngủ.

Nhìn thấy Vương Bình trở về, đồng thời còn nhận được tin báo đã tiêu diệt lệ quý của Vương Bình, nụ cười đã lâu không xuất hiện mới lại hiện lên trên mặt các thôn dân.

Lo lắng hãi hùng một tháng, rốt cục, rốt cục bọn họ cũng an toàn rồi!

"Cảm ơn Vương Bình đạo trưởng."

"Cảm ơn Vương Bình đạo trưởng!"

Mấy người trưởng thôn không ngừng nói lời cảm ơn, sau đó lại đưa Vương Bình đi ăn, rồi đưa tiền cho Vương Bình.

Bọn họ còn cố ý mở tiệc chiêu đãi Vương Bình một lát.

Vương Bình ai đến cũng không cự tuyệt, tất cả đều muốn!

Chuyến đuổi quý này, trừ hai chục ngàn của thím Chu, thôn dân lại gom thêm chục ngàn cho Vương Bình, tổng cộng là ba chục ngàn.

Trước khi đi, Vương Bình hỏi trưởng thôn.

"Trưởng thôn, không biết thôn mấy người đã thấy huyết đao chưa? Tỳ như đao mổ heo(2) đó?"

(2) Đao mổ: nguyên văn là đao đồ tể, ý chỉ đao dùng để giết heo bò trâu...

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tác dụng của đao mổ heo

Editor: ๖Vân๖Kính๖Vô๖Tà

Trưởng thôn nghỉ ngơi, suy nghĩ một chút mới trả lời.

"Thôn Đại Biệt chúng tôi sống dựa vào núi, đúng là không có đồ tể thật. Nếu Vương Bình đạo trưởng muốn đao mổ heo, để sau này tôi đi hỏi mấy người bạn thừ, nếu có, tôi sẽ kêu thím Chu gọi điện thoại cho cậu."

Vương Bình gật đầu, lên xe nhà bà chủ chuẩn bị rời đi.

"Chờ đã! Có thể chờ tôi một đoạn đường không?"

Sở Ly Ly chạy tới, muốn đi nhờ xe của Vương Bình cùng rời khỏi đây.

"Xe cảnh sát của tôi đã bị đồng nghiệp lái đi, hiện tại vụ án ở thôn Đại Biệt đã kết thúc, tôi phải trở về báo cáo. Vừa lúc hai người phải rời khỏi thôn Đại Biệt, có thể cho tôi đi nhờ một đoạn đường không?"

Bà chủ nhà cười cười, thoải mái để Sở Ly Ly lên xe.

Sau khi Sở Ly Ly cảm ơn một phen, cô ấy không ngồi ghế trước mà cùng ngồi ghế sau với Vương Bình.

Thấy thế, bà chủ nhà cười tủm tỉm liếc nhìn Sở Ly Ly, sau đó lại nhìn Vương Bình.

Vương Bình đạo trưởng không hổ là đạo trưởng, thật có mị lực, ngay cả cảnh sát cũng bị cậu ấy hấp dẫn.

Nói trở lại, dường như Vương Bình đạo trưởng vẫn còn độc thân, mình có nên giới thiệu cho Vương Bình đạo trưởng một cô không nhỉ?

Mình nhớ họ hàng thân thích của mình có mấy cô gái khá xinh xắn, ừm, lần sau lại giới thiệu cho Vương Bình đạo trưởng.

Bà chủ nhà vừa nghĩ vừa lái xe con.

Bà ấy đang nghĩ, Vương Bình rất lợi hại, nếu như có thể khiến hắn trở thành thân thích nhà mình, có thân thích trâu bò như vậy, sau này còn phải sợ yêu ma quỷ quái nữa sao?

Dọc theo đường đi, Sở Ly Ly muốn nói lại thôi, vài lần muốn mở miệng, nhưng cuối cùng cô ấy lại không dám nói.

Xoắn xuýt một hồi lâu, cuối cùng Sở Ly Ly cũng tìm được trọng tâm câu chuyện, hỏi.

"Vương Bình tiên sinh, anh muốn đào mộ heo làm gì vậy? Tôi làm cảnh sát, quen biết rất nhiều người, có lẽ tôi có thể giúp anh."

"Đào mộ dùng để sát sinh, sát sinh càng nhiều thì sát khí lại càng nặng, là lợi khí giết quý."

Vương Bình không giấu giếm gì.

Bởi vì hắn vốn muốn tìm đào mộ heo, thêm nữa, Sở Ly Ly vốn biết "thân phận" của mình, nếu Sở Ly Ly có cách tìm đào mộ heo giúp mình mà mình cứ giấu giếm nguyên nhân, không chừng sẽ khiến Sở Ly Ly hoài nghi.

Phải biết rằng, mặc dù Sở Ly Ly biết "thân phận" của mình, nhưng đừng quên, Sở Ly Ly còn là cảnh sát.

Vương Bình nói xong lại liếc mắt nhìn bảng hệ thống.

Kí chủ: Vương Bình

Tuổi tác: 24

Thể lực: 20 (+) (người bình thường là 10)

Khí huyết: 15 (+) (người bình thường là 10)

Tinh thần: 15 (+) (người bình thường là 10)

Kỹ năng: Không

Đạo cụ: Khuyên tai ngọc Bạch Trạch đỉnh cấp, bùa hộ mệnh x2

Điểm thuộc tính: 36 điểm

Quý thất cổ rất mạnh, sau một loạt thao tác, nó đã đem tới 36 điểm thuộc tính cho Vương Bình.

Nào có ai ghét bỏ bản thân mình có nhiều đồ tốt, Vương Bình cũng giống như vậy.

Vương Bình muốn đào mộ heo một là để tăng cường thực lực, hai là hắn cũng muốn thí nghiệm thử xem, có thể biến đào mộ heo thành đạo cụ hay không.

Nếu có thể biến nó thành đạo cụ, sau khi gia trị thuộc tính nó sẽ biến thành thứ gì đây?

Lợi ích do khuyên tai ngọc Bạch Trạch mang tới khiến Vương Bình hết sức hài lòng.

Hắn mơ hồ có chút kỳ vọng, sau khi đào mộ heo được gia trị thuộc tính, nó sẽ có hiệu quả như thế nào?

Đúng rồi, ngoài việc gia trị thuộc tính lên đào mộ heo, mình còn phải cường hóa thuộc tính của bản thân. Nói cho cùng bản thân mình mạnh mẽ mới là căn bản.

Vương Bình tự hỏi xem mình phải sử dụng 36 điểm thuộc tính này thế nào mới hợp lý.

Hắn đang suy nghĩ, hiện tại quý thất cổ đã chết rồi, sau này bản thân mình phải tới nơi nào mới tìm được quý đây? Có nên đi tìm thi thể vừa sống lại kia không?

Thứ như quý này không phải có thể tùy tiện gặp phải.

Giọng nói của Sở Ly Ly truyền đến.

"Vương Bình, thế giới này có nhiều thứ bản thủu gì đó không?"

"Không biết, tôi không đếm."

Câu đáp lại ngắn gọn lập tức giết chết câu chuyện.

Bầu không khí yên lặng lại, Sở Ly Ly không biết nên trò chuyện tiếp như thế nào.

Bà chủ nhà dở khóc dở cười, Vương Bình đạo trưởng, bản lĩnh nói chuyện phiếm của cậu cũng quá... không hợp đám.

Hai người không biết, Vương Bình cố ý nói như vậy.

Hắn nhìn ra được, Sở Ly Ly rất muốn tiếp xúc với "thế giới mới". Xuất phát từ lòng tốt, Vương Bình không hy vọng một cô gái bình thường chạm đến những thứ này.

Thấy bộ dạng chán nản của Sở Ly Ly, Vương Bình đỡ trán.

Ôi, một cô gái trẻ tuổi uể oải ngay trước mặt mình, chỉ cần không phải người lãnh cảm đều muốn an ủi cô ấy.

Vương Bình cũng không ngoại lệ, khoan thai nói.

"Trước đây tôi sinh hoạt trong một thôn trấn, có ba người muốn chặt một gốc cây trăm năm làm cán rồng, cũng chính là cây dùng để khiêng quan tài. Một người trong đó hỏi, cây này có thể làm được không? Một người khác trả lời, sao lại không? Đừng nói khiêng một, cho dù khiêng hai người cũng được. Từ đó về sau, chỉ cần thôn trấn có người chết, tuyệt đối sẽ không chặt một người mà liên tiếp chặt hai người, dù loại cách thức tử vong, kiểu nào cũng có."

Bà chủ nhà và Sở Ly Ly giật mình.

Mặc dù đây là một câu chuyện cười, thế nhưng lại khiến người ta cảm thấy không bỏ hốt hoảng.

Tối thiểu, bà chủ nhà và Sở Ly Ly đều bị dọa sợ.

"Nói chung, khi làm việc, có một số kiêng kỵ tốt nhất là không nên đụng tới. Tôi biết cô hiểu kỳ, thế nhưng có đôi khi lòng hiếu kỳ có thể hại chết người."

Vương Bình nhìn về phía Sở Ly Ly.

"Nếu như cô thực sự hiếu kỳ, ngàn vạn lần chớ đi tìm tòi nghiên cứu. Nếu có chuyện gì cô không giải quyết được, cô có thể hỏi tôi, tôi có thể giúp cô. Đương nhiên tôi sẽ thu lệ phí, nề tình người quen, tôi có thể giảm giá cho cô."

Sở Ly Ly vừa nghe thấy vậy, lập tức vui vẻ hẳn lên.

Cô ấy không phải người ngu, trong việc đối nhân xử thế cũng rất khôn khéo, Vương Bình nhìn như khuyên răn, nhưng thật ra hắn đang quan tâm mình, có ý muốn nói cho bản thân mình về thế giới mới.

Sở Ly Ly vội vã cầm điện thoại di động lên, thêm Wechat Vương Bình.

"Vậy sau này nếu tôi gặp phải chuyện gì mà tôi không biết, tôi sẽ hỏi anh, anh đừng chê tôi phiền đấy. Đúng rồi, tôi tên Sở Ly Ly." Sở Ly Ly vui vẻ nói.

Toàn bộ quá trình, bà chủ nhà nhìn trong mắt, trong lòng không khỏi âm thầm giờ ngón tay cái lên với Vương Bình.

Bà ấy vốn tưởng Vương Bình đạo trưởng chỉ biết bắt quỳ, không biết nói chuyện phiếm, không nghĩ tới Vương Bình đạo trưởng lại là một cao thủ tán gái.

Một chiều lát mềm buộc chặt này, ngay cả Wechat con gái nhà người ta cũng tự dâng lên, cao!

Xem ra trước khi mình giới thiệu thân thích cho Vương Bình đạo trưởng, phải nói cho họ hàng nhà mình trước, miễn cho người ta tưởng mình đùa cợt con gái họ.

Hiển nhiên bà chủ nhà đã coi hành động này của Vương Bình thành đang cưa gái.

Vừa nghĩ ngợi, đột nhiên bà chủ nhà thấy trên đường lớn phía trước có người ngừng, không ngừng vẫy tay với xe của mình, trông có vẻ như tìm xin giúp đỡ.

Đó là một người thanh niên tướng mạo gầy gò, thoát nhìn thanh tú.

Bà chủ nhà dừng xe, hạ cửa kính xe xuống.

Thanh niên thốt lên trước.

"Chào bà, xe của tôi hư rồi, hiện tại trời lại tối, vùng hoang vu dã ngoại, đi một đoạn đường xa mới có dấu người. Mấy người có thể chờ tôi đi nhờ một đoạn đường không? Tôi có thể trả thù lao."

Lời nói của hắn ta rất thành khẩn, trên gương mặt thanh tú hiện ra vẻ chân thành tha thiết, không giống như gat người.

Bởi vì xe hắn ta đang đậu ở ngay bên cạnh.

Vì thôn dân muốn cảm ơn Vương Bình, mãi đến khi bọn họ rời khỏi thôn Đại Biệt, mặt trời đã dần dần xuống núi, lúc chạng vạng tối. Đến hiện tại, màn đêm đã buông xuống.

Không đợi bà chủ nhà đồng ý, Vương Bình đã giành trước lên tiếng nói.

"Anh nguyện ý trả bao nhiêu tiền?"

Thanh niên ngẩng ra một lúc, bà chủ nhà và Sở Ly Ly cũng sững sốt.

Vương Bình quá thích tiền rồi thì phải?

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tôi tên Vương Bình, Vương trong lão Vương sát vách, bình trong ngực phẳng

Editor: ๖Vân๖Khinh๖Vô๖Tà

Thân là một cảnh sát nhân dân, hành vi của Vương Bình khiến Sở Ly Ly cảm thấy không thoải mái. Cô ấy muốn lên tiếng, thế nhưng lại bị Vương Bình không để lại dấu vết đưa tay bắt tay lại.

Dưới ánh mắt của thanh niên kia, cử động của Vương Bình và cô gái kia như một cặp đôi đang yêu, bạn trai nhìn thấy thanh niên này đẹp trai hơn mình nên ghen, ham muốn chiếm giữ tầng cao.

Sắc mặt Sở Ly Ly đỏ lên, muốn nổi nóng.

Đúng lúc này, Sở Ly Ly cảm giác được bàn tay Vương Bình nắm lấy tay mình truyền đến cảm giác lạ.

Vương Bình không để lại dấu vết dùng ngón tay vạch vạch trong lòng bàn tay mình.

Đồng thời, dường như Vương Bình còn đưa một tờ giấy tự chế gì đó cho mình.

Sở Ly Ly lập tức an tĩnh lại, không nói tiếng nào.

Thanh niên cười cười, không phát hiện điểm khác lạ của Vương Bình, đáp lại nói.

"Người anh em này, cậu muốn bao nhiêu tiền? Tôi không có nhiều tiền lắm."

Vương Bình tươi cười xán lạn với thanh niên kia.

"Không nhiều không nhiều, anh xem vùng hoang vu dã ngoại thế này, muốn kiếm được xe để đi nhờ thật rất khó."

"Hiện tại chúng ta còn phải đi một đoạn xa nữa mới tới nơi có người ở, tôi thấy hay là như vậy đi, 1000 nguyên, thế nào?"

"Đúng rồi, tôi chỉ thu tiền mặt, không thanh toán Alipay."

Chỉ đi nhờ xe mà phải trả một nghìn đồng?

Nếu đổi lại bất kỳ một người nào khác, chỉ sợ người ta đã sớm chửi ầm lên.

Chỉ có điều thanh niên kia lại không mắng chửi người, chỉ lúng túng cười cười.

"Người anh em, con số này hơi cao, trên người tôi không còn nhiều tiền như vậy, 500 được không?"

"Được! Nể tình anh gọi tôi là anh em, chỗ anh em tôi giảm giá 50% cho anh."

Đối với hành vi của Vương Bình, bà chủ nhà chỉ cảm thấy hắn rất vô liêm sỉ.

Nếu không phải Vương Bình có ân với bà chủ nhà, bà chủ nhà đã sớm nổi giận.

"Vợ à, em lên ghế trước ngồi đi, anh và người anh em này mới quen đã thân, muốn ngồi chung tâm sự nhân sinh." Vương Bình quay qua Sở Ly Ly, kêu lên.

Sở Ly Ly ngoan độc trừng mắt liếc Vương Bình.

Vợ? Tôi vẫn còn độc thân có được không!

Bà chủ nhà khẽ nhếch miệng, mạch não kín hơi không đủ dùng.

Chuyện gì? Vì sao Vương Bình đạo trưởng và cô cảnh sát này lại tiến triển nhanh như vậy, thậm chí còn bắt đầu gọi là vợ rồi? Lẽ nào ban nãy hai người tán gẫu với nhau qua Wechat? Nói những lời âu yếm không muốn người khác biết?

Còn có, mới quen đã thân? Cậu chỉ mới gặp người qua đường này có một lần, lại còn mới quen đã thân? Còn một bộ muốn nói chuyện thật lâu với người ta...

Chẳng lẽ Vương Bình đạo trưởng... lưỡng tính?

Bà chủ nhà cảm xúc ngổn ngang, thờ dài một hơi.

Người trẻ tuổi bây giờ thật là loạn.

"Lên đường đi bà chủ nhà, phi, lái xe đi bà chủ nhà." Vương Bình nhìn về phía bà chủ nhà nói.

Thanh niên cổ quái liếc nhìn Vương Bình, lúc trước Vương Bình đòi tiền nhưng hắn ta không cảm thấy lạ gì, bởi trên đời này cũng có người cho đi nhờ lấy phí.

Nhưng chuyện Vương Bình muốn nói chuyện thật lâu với mình khiến hắn ta cảm thấy cổ quái.

Hiện tại Vương Bình hành động như kẻ thần kinh, không hiểu hắn đang nghĩ gì.

Đọc theo đường đi, Vương Bình lần thứ hai phát huy bản lĩnh nói nhiều.

"Người anh em, anh từ đâu tới đây? Anh muốn tới nơi nào?"

"Cái gì? Thì ra anh tới từ thôn Đại Đông sao? Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, đúng rồi, vợ, thôn Đại Đông là địa danh à?"

"Đúng rồi, tôi còn chưa tự giới thiệu, tôi tên Vương Bình, Vương trong lão Vương sát vách, bình trong ngực phẳng, anh em, anh xem có phải tôi và bà xã tôi rất hợp nhau không? Tôi tên Vương Bình, mà bà xã tôi lại cuộn trào mãnh liệt, núi non trùng điệp, chúng tôi một người bằng phẳng một người dựng đứng, có phải tuyệt phối không?"

Tiếng răng rắc do xương ngón tay va chạm vang lên, còn có tiếng hàm răng ma sát ken kết.

Thanh niên có thể cảm giác rõ ràng, cô gái ngồi ở ghế trên đã quăng cho tên Vương Bình thần kinh này một ánh mắt muốn giết người.

"Anh em, anh tên gì?" Vương Bình không để ý tới ánh mắt muốn giết người kia, hỏi.

Thanh niên đang chuẩn bị trả lời...

Chỉ thấy Vương Bình khoát tay nói.

"Ài, quên đi, không cần phải nói tên, đại trưởng phu không câu nệ tiểu tiết, tên chỉ là một cách xưng hô mà thôi. Hôm nay hai ta có thể gặp nhau, đó là duyên phận, không bằng chúng ta kết bái đi? Thế nào?" ㄝ ㄝ %%...... #&@%#&^... %@

Khóc miệng thanh niên kia co quắp, nhìn Vương Bình như nhìn tên bệnh thần kinh.

Hắn bị bệnh thần kinh đúng không? Người hỏi tên người ta là anh, không để người ta nói tên cũng là anh.

Còn nữa, anh bị bệnh thần kinh gì, mới gặp mặt một lần còn là đi nhờ xe, thế mà anh đã muốn thành anh em kết bái với người ta... Tôi hoài nghi anh sống tới tuổi này rồi, sợ rằng đã kết bái với hàng ngàn hàng vạn người.

Thấy một người lập tức kết bái với một người...

Không để ý đến vẻ mặt thanh niên, Vương Bình vô cùng nhiệt tình.

Trong mắt hắn tràn đầy lệ quang, thần sắc mê ly, ngưỡng vọng góc 45 độ, xuyên thấu qua trần xe nhìn trắng tròn trên trời cao.

"Nhìn người anh em khiến tôi nhớ tới những chuyện tôi từng trải qua, lần chạy trốn chiều hôm ấy, cũng là ngày thanh xuân của tôi chết đi."

Thanh niên giật mình, vừa định trả lời.

Vương Bình lại trung ra và mặt mê ly cảm thán, như thể lật sách, đột nhiên nhìn về phía thanh niên.

"Nói tới thanh xuân, tôi lại nghĩ đến thanh xuân ngắn ngủi, nghĩ đến thanh xuân ngắn ngủi, tôi lại nghĩ đến thời gian, chúng ta phải quý trọng thời gian."

"Vì thế thời gian không còn sớm nữa, hay là người anh em thanh toán tiền xe đi nhờ trước đi."

Rất tự nhiên đưa tay ra, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, giương về hai hướng khác nhau, không ngừng chà sát.

Không cần nhìn, thủ thế này ai cũng hiểu, chính là thủ thế đòi tiền.

Thanh niên cảm thấy bản thân mình sắp điên rồi. Con mẹ nó lúc trước tên này còn đang cảm khái, vì sao ngay sau đó đã có thể nói tới chuyện tiền rồi? Biến hóa này quá nhanh, cho dù đường núi có rẽ ngoặt cũng không thể rẽ ngoặt nhanh như anh.

Hiện tại thanh niên rất muốn xuống xe.

Đây không phải xe tôi muốn! Tôi muốn xuống xe!

"Cho anh."

Thanh niên lấy năm tờ một trăm nguyên mới tinh đưa cho Vương Bình.

Vương Bình tiếp nhận tiền mặt, nắm trong tay, tiếp tục nhìn thanh niên, hai mắt đầy ý cười đột nhiên nói.

"Anh em, anh thật không phúc hậu."

Thanh niên:????

Vương Bình mở bàn tay nắm tiền ra.

Sở Lý Ly và bà chủ nhà vẫn quan tâm tới chuyện bên này, hai người nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, sắc mặt cuồng biến.

Năm tờ một trăm đồng đã biến mất không thấy, thay vào đó là năm tờ tiền âm phủ, là tiền âm phủ dùng để đốt cho chết người!

Thanh niên biến sắc.

Giọng nói của Vương Bình lần thứ hai truyền đến.

"Người anh em, tôi thổ lộ tình cảm với anh lâu như vậy, nhưng anh lại đưa tiền âm phủ cho tôi, này rất không thích hợp. Anh thật khiến trái tim người anh em như tôi đây đau đớn."

Trong xe vốn ấm áp, thế nhưng số chỉ nhiệt độ trong xe đột nhiên hạ thấp xuống

Thời khắc này, trong xe lạnh như tủ đông.

Một tiếng quý rít mang theo vẻ khiếp sợ nồng đậm đột nhiên truyền ra.

"Rốt cục mày là ai?"

Thốt ra lời này là thanh niên kia.

Hiện tại thanh niên nào còn bộ dáng thanh tú gì nữa, nửa gương mặt như bị găm, dữ tợn đáng sợ, lộ vẻ máu thịt be bét, máu tươi không ngừng nhỏ xuống.

Toàn thân hắn ta tản ra âm khí nồng nặc, khiến nhiệt độ trong xe chợt hạ xuống.

Đây là một con quý!

Tiếng phanh xe chói tai vang lên, tuy rằng bà chủ nhà đã sớm nhận được tin nhắn nhắc nhở Vương Bình gửi qua di động, nhưng vẫn bị dọa sợ hết hồn, mãnh liệt phanh lại.

"Tao là cha mày!"

Vương Bình đáp lại thanh niên, nắm tay nổi lên tia sáng trắng đánh thẳng tới mặt thanh niên.

Tiếng thành tích bình bịch nặng nề liên tiếp truyền ra từ trong ghế xe.

Không có chút khách khí nào, không để thanh niên có lực trở tay, Vương Bình dẫm hết dẫm này lại đến dẫm khác lên mặt thanh niên.

Từ trước tới sau khi thanh niên này lên xe, trong đầu hắn không ngừng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Lần này, tiếng nhắc nhở của hệ thống không còn là quý chặn đường nguy hiểm, cạm bẫy, cực độ cạm bẫy.

Mà nhắc nhở.

Keng! Quý chặn đường bị đánh ngăn ra, điểm thuộc tính +1.

Keng! Quý chặn đường bị đánh sợ hãi, điểm thuộc tính +1.

Keng! Quý chặn đường cực độ khủng hoảng, điểm thuộc tính +1

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bạo lực đuổi quý, lực trùng kích mười phần

Editor: ๑Vân๑Kính๑Vô๑Tà

Vương Bình không thương xót nó một chút nào, từng dẫm đánh thẳng lên mặt thanh niên, đánh tới máu thịt vấy ra, xương mặt nghiền nát.

"A!"

Quý chặn đường không ngừng kêu thảm thiết, thống khổ.

Người này thật đáng sợ, quá hung tàn, xuống tay căn bản không lưu tình.

Quan trọng nhất là lực nắm tay của hắn thật lớn, còn có tia sáng trắng nổi lên trên nắm tay hắn mang theo khí thế ngay thẳng chính trực, là khắc tinh của âm khí, là dương khí chính nghĩa bẩm nhiên.

"Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, tôi sai rồi."

Quý chặn đường cầu xin tha thứ, vậy mà nắm tay Vương Bình vẫn liên tục không ngừng, tiếp tục đánh nó một trận.

"Sai có ích lợi gì, 500 nguyên của tao, tao để mày đi nhờ xe, vậy mà mày có thể đưa tao tiền âm phủ! Tao muốn tiền, tao muốn 500 nguyên, hôm nay nếu mày không đưa đủ cho tao 500 nguyên, tao sẽ đánh chết mày."

"Đại ca, đừng đánh nữa, tôi sai rồi, tôi không nên dối gạt anh, van cầu anh đừng đánh nữa."

Keng! Quý chặn đường sợ hãi, điểm thuộc tính +1.

"Không có 500 đồng, mày muốn tao ngừng tay? Nằm mơ sao?"

Vương Bình tiếp tục đánh tới tấp, mắt thấy đầu quý chặn đường sắp bị đánh bẹp, đập dẹp, đánh tới lún vào.

"Đại ca, tôi là quý, tôi nào có tiền? Tôi chỉ có tiền âm phủ thôi, cầu đại ca đừng đánh nữa."

Keng! Quý chặn đường lạnh run, thuộc tính +1.

Quý chặn đường muốn khóc, hần ta lấy đầu ra 500 đồng đây?

Hần ta là ai? Hần ta là quý, quý làm sao có thể mang theo nhân dân tệ được?

"Không có tiền mày còn đi nhờ xe cái gì? Mày cho rằng xe của tao dễ lên như vậy sao? Không trả tiền tao sẽ đánh tiếp, đánh tới chết thì thôi."

Vương Bình tiếp tục hành hung quý chặn đường.

Biểu hiện hung tàn của Vương Bình cùng với quý chặn đường bị đánh tới vô cùng thê thảm, dù là bà chủ nhà hay Sở Ly Ly cũng đều cảm thấy thương xót cho quý chặn đường, sinh lòng đồng tình.

Quá thảm.

Sở Ly Ly và bà chủ nhà đều không nhận được muốn khuyên can Vương Bình.

Đừng đánh nữa, con quý này bị cậu đánh tới rất đáng thương.

Thế nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, chứ hai người bọn họ không hề mở miệng.

"Đại ca, tôi thật sự không có tiền, van cầu anh thả tôi đi, tôi không dám nữa."

Quý chặn đường suy yếu thốt ra.

Âm khí lượn quanh quý thể, máu thịt mơ hồ trở nên trong suốt, bị Vương Bình đánh tới sắp hồn phi phách tán.

"Không có tiền thì đi chết đi."

Bịch một tiếng, một đấm toàn lực của Vương Bình hạ xuống, ngay cả tiếng kêu thảm thiết quý chặn đường cũng chưa kịp phát ra, đã hồn phi phách tán.

Keng! Quý chặn đường sợ hãi trước khi chết, thuộc tính +5.

"Ủm? Vì sao chỉ thêm 5, ít như vậy?" Vương Bình lầm bầm trong lòng.

Lúc trước, trước khi chết quý thất cô đã thêm cho mình 10 điểm, thế nhưng con quý chặn đường này chỉ thêm 5.

Thật ra chẳng thể trách quý chặn đường.

Quý thất cô là lập tức bị giết chết, chưa kịp sợ hãi bao lâu đã chết.

Mà quý chặn đường lại bị đánh đến chết, sợ hãi đã sớm phân tách vào phần điểm thuộc tính trước đó, cho nên một kích cuối cùng hần chỉ lấy được 5 điểm.

Quý chặn đường tiêu tán, máu thịt bên trong xe cũng tiêu tán theo, mơ hồ có thể thấy được chúng đều bị hút vào ngực trái Vương Bình.

Không có quý chặn đường kêu thảm thiết, bên trong xe yên lặng lại.

"Lái xe đi, bà chủ nhà, vợ, em có muốn xuống đây ngồi lại không?"

Vương Bình nhếch miệng cười, khác với vẻ hung tàn lúc trước, hiện tại hần trung ra bộ dạng hiền lành.

Sở Ly Ly quệt miệng.

"Quý đã chết rồi anh còn đùa bốn tôi, có tin tôi kiện anh tội vũ nhục cảnh sát không? Đừng quên thám Truong (bà chủ nhà) còn ở đây, tôi có nhân chứng."

Nói thì nói thế, nhưng thân thể Sở Ly Ly lại rất thành thực, mở cửa trước ra xuống xe, sau đó đi vòng tới mở cửa, ngồi vào ghế sau.

Đừng làm loạn muốn, đây không phải Sở Ly Ly đang mê trai.

Mà cô ấy lại một lần nữa thấy Vương Bình giết quý, lòng hiếu kỳ tăng cao.

Cô ấy muốn thân thiết với Vương Bình hơn một chút, cũng tiện nhờ.

Bà chủ nhà vẫn còn sợ hãi. Đây là lần đầu tiên bà ấy thấy quý, nếu không phải sau khi thanh niên lên xe, Vương Bình đã gửi tin nhắn qua di động cho bà ấy, bà ấy có chuẩn bị tâm lý, sợ rằng bà ấy đã bị hù tới bất tỉnh.

Xe chạy tiếp, Sở Ly Ly kiểm tra ghế sau xe.

Máu thịt vừa rồi đã biến mất không còn, mọi thứ liên quan tới quý đều tiêu tán.

"Vương Bình... quý vừa rồi là quý gì vậy? Nó chết rồi sao? Anh có thể xác định chắc chắn là nó đã từng hại người sao? Nói không chừng nó là một con tốt quý? Thật sự chỉ muốn đi nhờ xe."

Sở Ly Ly như là đứa bé hiếu kỳ, hỏi hết vấn đề này tới vấn đề khác.

"Cô chỉ thấy nó thông khổ, không thấy được nó hại người. Âm khí trên người nó có oán khí và sát khí, đó là biểu hiện khi đã từng giết người. Sau khi người bị giết hại đã lưu lại oán khí trên người quý."

Vương Bình nhớ lại âm khí trên người Trương Dao cùng với âm khí trên người quý thất cô, quý chặn đường, hai bên có khác.

Có Bạch Trạch che chở, khiến Vương Bình rất miễn với âm khí. Trên người quý thất cô và quý chặn đường đều có oán khí.

Quý thất cô có rất nhiều oán khí, trong đó có năm oán khí tương tự với khí tức của thôn dân thôn Đại Biệt đã chết.

Theo suy đoán của Vương Bình, chỉ khi giết người mới khiến bản thân nhiễm phải oán khí. Trên người Trương Dao không có oán khí, âm khí của cô ấy rất đơn thuần.

"Con quý gia hẳn là quý chặn đường, đặc biệt đón xe vào ban đêm, sau đó hướng dẫn tài xế lái xe tới chỗ không người, dụ dỗ tài xế bị tai nạn xe mà chết đi."

"Quý chặn đường đã bị tôi giết, hồn phi phách tán."

Sở Ly Ly gật đầu, đánh giá Vương Bình.

Nói thật, chuyện hàng yêu phục ma, không phải Sở Ly Ly không nghĩ tới, nhưng phương thức hàng yêu phục ma như Vương Bình, cô ấy chưa từng nghĩ tới.

Bà chủ nhà cũng thế.

Trong tưởng tượng của hai người, đạo sĩ hàng yêu phục ma hẳn nên ném ra đủ loại bùa chú, cầm kiếm gỗ đào, còn có ống mực và vân vân, niệm pháp thuật đuổi quỷ.

Vương Bình lại khác, hẳn giống hệt như một tên mắng phu, dùng nắm tay bạo lực giải quyết, hung tàn đến cực điểm.

Dù dựa theo chấn động hình ảnh, thoát nhìn cách xử lý của Vương Bình vô cùng hăng hái, càng tăng cảm giác trùng kích thị giác.

"Quả nhiên, cách hàng yêu phục ma trong phim ảnh là không thể tin." Sở Ly Ly lầm bầm.

Sao Vương Bình có thể không hiểu lời cô ấy.

Vương Bình dùng sức nhéo nhéo gương mặt Sở Ly Ly, sau đó nhanh chóng rút tay về, nói.

"Cùng một ngành nghề, nhưng có thủ đoạn kiếm tiền không giống nhau. Hàng yêu phục ma cũng giống vậy. Chỉ có điều thủ đoạn hàng yêu phục ma của tôi tương đối đơn giản thô bạo mà thôi. Đừng trộn lẫn cách hàng yêu phục ma của tôi với người khác."

Sở dĩ hẳn nói như vậy, cũng không phải vì Vương Bình biết được cách hàng yêu phục ma của thế giới này.

Mà là vì Vương Bình vẫn luôn coi trọng hình tượng cao nhân của Lâm Chính Anh trong phim đuổi quỷ, hẳn không muốn phá hư hình tượng ấy.

Hắn tin tưởng, hẳn bà chủ nhà và Sở Ly Ly đã từng xem phim Lâm Chính Anh.

Mặc dù loại hình tượng cao nhân Đạo thuật kia không có lực trùng kích như Vương Bình, nhưng rất tuần tú, tiên phong đạo cốt.

Nếu mình không giải thích, ngộ nhờ hai người cho rằng đuổi quỷ phải đuổi giống như mình, chẳng phải sẽ khiến hai người hiểu sai về cao nhân đạo sĩ sao? Sai lầm, quá sai lầm.

Lúc này, Sở Ly Ly bỗng nhiên tỉnh ngộ nói.

n"Nói cách khác, phương pháp đuổi quỷ của đạo sĩ cũng khác nhau, có người thì dùng bùa chú, có người thì dùng phương pháp khác, như các trường phái võ thuật đúng không?"

Nói xong lời cuối cùng, cô ấy rất sợ bà chủ nhà nghe thấy, nhỏ giọng đưa sát miệng tới bên tai Vương Bình nói.

"Thủ đoạn đuổi quỷ của nhà họ Vương anh là bạo lực mui phần đúng không? Thật quá dã."

"Khụ, xấp xỉ."

Bị Sở Ly Ly nói như vậy, Vương Bình tăng hắng một tiếng, bản thân mình chỉ thuận miệng lừa dối, bịa ra "thân phận" như vậy, không ngờ Sở Ly Ly lại tin thật.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 16: Thi thể Trương Dao ngã bệnh?

Editor: ๖Vân๖Khin๖Vô๖Tà

Tận tới 10 giờ đêm, Vương Bình mới về đến nhà trọ.

Sở Ly Ly xuống xe trên đường, đi tới cục cảnh sát báo cáo vụ án thôn Đại Biệt, trước khi đi cô ấy còn có ý hỏi địa chỉ của Vương Bình.

"Hay là tôi bán tám bùa hộ mệnh này cho cô? Lấy giá hữu nghị, một nghìn." Vương Bình lấy một tám bùa đã được gia trì thuộc tính ra đưa cho Sở Ly Ly.

Sở Ly Ly cũng không khách khí, sau khi nhận lấy lại gửi một nghìn cho Vương Bình.

...

Nhà trọ Thủy Tinh, phòng 201.

"Vương Bình, anh đã về rồi, chuyện bên thôn Đại Biệt thế nào?"

Trương Dao bay ra, quan sát Vương Bình từ trên xuống dưới, thấy hẳn không bị thương cô ấy lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù cô ấy chỉ mới ở chung với Vương Bình không được vài ngày, nhưng Trương Dao là người tâm địa thiện lương, cô ấy lo lắng Vương Bình sẽ xảy ra chuyện.

"Xử lý xong rồi, chỉ là một con quỷ thất cô thôi, đã bị tôi giải quyết."

Vương Bình đáp lại, lấy một lon cola từ trong tủ lạnh, thoải mái dựa lên sofa uống coca.

Vẫn là ở nhà khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn, tự do tự tại.

Trương Dao cũng đi tới ngồi xuống, hai người cùng xem tivi.

Một lúc sau, Vương Bình liếc mắt hỏi Trương Dao.

"Cô có lời gì muốn nói thì cứ nói đi, đừng nín nhịn lại nội thương."

Sắc mặt Trương Dao phấp phồng, nhìn chằm chằm Vương Bình, giật giật hàng mi thon dài, đôi mắt to có tia sáng chớp động, khiến đảm nói.

"Cái kia... Vương Bình, anh có thể giúp tôi một chút không, tôi sợ... cha mẹ tôi sẽ bị thương tổn..."

Trước khi tới thôn Đại Biệt, Vương Bình đã nói với Trương Dao chuyện hấn gặp được thi thể Trương Dao.

Trong mấy ngày Vương Bình rời đi, Trương Dao không giây phút nào không lo lắng cho an nguy của cha mẹ.

Một người vốn nên chết đi, thậm chí linh hồn còn biến thành quỷ, vậy mà thi thể lại còn sống sờ sờ, có thể chạy có thể đi có thể cười, còn có thể ở lại bên cạnh cha mẹ, thân làm con cháu sao cô ấy có thể không lo lắng?

Lo lắng thì lo lắng, Trương Dao cũng hiểu, mình và Vương Bình chỉ có quan hệ "ở chung", không phải loại quan hệ kia.

Hơn nữa thời gian hai người quen biết nhau cũng không lâu, nhiều lắm cũng chỉ coi là bạn bè bình thường.

Trương Dao không có lý do gì đi yêu cầu một người bạn bình thường phải mạo hiểm vì mình.

Vì thế sau khi Vương Bình trở lại, Trương Dao mới do dự như thế. Cô ấy muốn cầu Vương Bình hỗ trợ, nhưng lại cảm thấy bản thân không nên làm như vậy, rơi vào bối rối.

Vương Bình sớm nhận ra Trương Dao nhiều lần muốn nói lại thôi, nhìn ra được suy nghĩ của Trương Dao.

Hắn tự hỏi, bản thân mình không phải dạng người tốt lành gì, không làm được tới trình độ vô tư kính dẫu.

Trương Dao và bản thân mình cùng lắm cũng chỉ có quan hệ "bạn bè cùng thuê bình thường", căn bản là Vương Bình chưa từng nghĩ tới chuyện giúp đỡ cô ấy.

Nhiều lắm thì bạn bè ở chung, báo cho cô ấy biết chuyện mình thấy thi thể Trương Dao là hết, hắn không tính hỗ trợ gì thêm.

Nếu không phải sau khi mình về nhà, Trương Dao không lập tức mở miệng cầu mình, mà quan tâm tới an nguy của mình trước.

Cô ấy còn do dự không quyết, cái loại bối rối phân vân không biết có nên nhờ Vương Bình giúp mình một tay hay không này.

Hắn Vương Bình sẽ không chủ động mở miệng.

Tinh thần tăng lên khiến sức quan sát của Vương Bình vượt xa người thường.

Hắn nhìn ra được, hành động của Trương Dao không phải giả vờ, quan tâm của cô ấy cũng không phải giả, đều là thật lòng.

"Tôi có thể giúp cô, nhưng sau khi chuyện thành, tôi muốn báo thù."

Vương Bình dựng thẳng một ngón tay lên.

"Nể tình cô ở chung phòng với tôi, tôi sẽ giảm giá cho cô, một vạn, không thể ít hơn, mặt khác không thu tiền âm phí."

Trên mặt Trương Dao hiện lên rạng rỡ mây đỏ, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, khéo léo gạt đầu.

"Một vạn, tôi sẽ nghĩ biện pháp đưa cho anh."

Vương Bình liếc nhìn thời gian trong di động, đã hơn 11 giờ, hắn ngáp một cái.

"Tôi đi ngủ trước đây, ngày mai cô nói địa chỉ nhà cha mẹ cô cho tôi."

...

Hôm sau, Vương Bình ngủ một giấc đến giữa trưa.

Hệ thống mở ra, Vương Bình tìm được một lối đi thuộc về mình, do đó trước khi tới thôn Đại Biệt, hắn đã từ chức.

Hắn định bắt đầu làm công việc đuổi quỷ.

Công việc đuổi quỷ này có thể khiến mình kiếm được càng nhiều quý hơn, còn có thể kiếm tiền, còn có thể tăng thuộc tính lên, một công ba việc.

Phải biết rằng, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà Vương Bình đã lời tới năm vạn. Đối với người bình thường, có thể phải làm mấy tháng liên tục mới kiếm được số tiền ấy.

Lấy được địa chỉ, Vương Bình ra cửa.

"Đi đường cẩn thận, Vương Bình, nếu có nguy hiểm gì anh chớ miễn cưỡng, an toàn của bản thân vẫn là số một." Trương Dao trịnh trọng dặn dò.

Vương Bình gạt đầu đóng cửa rồi đi, gọi một chiếc taxi, báo địa chỉ nhà cha mẹ Trương Dao.

Trên xe, Vương Bình bót thời giờ liếc nhìn bảng hệ thống.

Kí chủ: Vương Bình

Tuổi tác: 24

Thể lực: 20 (+) (người bình thường là 10)

Khí huyết: 15 (+) (người bình thường là 10)

Tinh thần: 15 (+) (người bình thường là 10)

Kỹ năng: Không

Đạo cụ: Khuyên tai ngọc Bạch Trạch đỉnh cấp, bùa hộ mệnh x1

Điểm thuộc tính: 50 điểm

Trong hành trình tới thôn Đại Biệt, Vương Bình thu được 36 điểm thuộc tính từ trên người quý thất cô, quý chặn đường rất nghèo, chỉ để Vương Bình lấy được 14 điểm thuộc tính.

Tính toán ra, hôm nay Vương Bình có 50 điểm thuộc tính.

Không do dự, Vương Bình bắt đầu thêm điểm tính khí thần.

Lúc trước hắn đã khảo nghiệm, gia trị tính khí thần không tạo thành phản ứng gì quá lớn, sẽ không bị người phát hiện.

Từng dòng nước ấm chảy xuôi trong tứ chi bách hải, Vương Bình cảm ứng rõ ràng được ngũ giác của mình đang tăng cao, lực lượng bản thân cũng được tăng mạnh.

Lúc này trong lòng Vương Bình hiện lên cảm giác bản thân đủ sức chống lại ngàn quân.

Hai tròng mắt hắn khép chặt rồi mở ra, quang mang chọi lóe.

Xuyên thấu qua cửa sổ xe, Vương Bình có thể bắt được từng cảnh tượng không ngừng lao vút qua, phảng phất như thời gian đang chậm lại, khiến hắn có thể nhìn rõ rõ ràng ràng.

Có thể thấy rõ tất cả sự vật, càng có thể nghe rõ tiếng bánh răng động cơ ô tô chuyển động.

Phóng tầm mắt nhìn tới, lá cây ở vị trí cách nơi này 300m có hình dạng gì, hắn cũng có thể nhìn rõ.

Thở ra một hơi, quang huy trong hai tròng mắt Vương Bình mịt mờ chớp động, lại khôi phục bình thường.

Cảm ngộ thân thể biến hóa, Vương Bình lại nhìn về phía bảng hệ thống.

Kí chủ: Vương Bình

Tuổi tác: 24

Thể lực: 26 (+) (người bình thường là 10)

Khí huyết: 25 (+) (người bình thường là 10)

Tinh thần: 25 (+) (người bình thường là 10)

Kỹ năng: Không

Đạo cụ: Khuyên tai ngọc Bạch Trạch đỉnh cấp, bùa hộ mệnh x1

Điểm thuộc tính: 24 điểm

Một nửa điểm thuộc tính đã bị dùng để gia trị tính khí thần, Vương Bình không có ý tiếp tục dùng điểm thuộc tính.

Hắn phải giữ lại một ít điểm thuộc tính phòng ngừa hậu hoạn.

Không thể dùng hết điểm thuộc tính trong một lần, giữ lại một ít, thời điểm mấu chốt nó có thể đưa đến công dụng kỳ diệu.

"Mình phải chuẩn bị thêm nhiều bùa hơn mới được." Vương Bình lẩm bẩm nói nhỏ.

Khu dân cư Hương Hoa Thâm Quyển.

"Cậu cần tìm ai?" Bảo vệ tiểu khu hỏi Vương Bình xa lạ trước mặt.

Khu dân cư Hương Hoa là khu dân cư hạng sang, trừ phi có thể thông hành, nếu không bảo vệ sẽ không cho vào.

"Tôi là bạn của Trương Dao, tôi đến tìm Trương Dao. Ban nãy cô ấy có gọi điện thoại cho tôi nhưng sau đó lại đột ngột dập máy, cho nên tôi đến xem."

Vương Bình có chuẩn bị trước bình tĩnh trả lời.

"Thì ra cậu là bạn của con gái ông Trương Chính sao? Cậu tới thật không đúng lúc, ban nãy ông Trương Chính đã đưa con gái ra ngoài rồi."

"Đi ra ngoài? Ông biết bọn họ đi đâu không?"

"Đi tới bệnh viện nhân dân số 1 Thâm Quyển, hình như con gái ông Trương Chính ngã bệnh."

"Ah, được rồi, cảm ơn."

Vương Bình xoay người gọi taxi đi tới bệnh viện.

Trên xe, Vương Bình vuốt cằm, tự nói trong lòng

Trương Dao bị bệnh? Một người chết rồi có thể bị bệnh sao?

Quyết định đi vào nghề này, Vương Bình cũng không phải không có chuẩn bị. Mỗi ngày hắn đều xem rất nhiều tri thức về thần quái quỷ quái, còn có ý tới thư viện đọc sách.

Tinh thần lực tăng mạnh khiến năng lực đọc của Vương Bình tăng lên rõ rệt.

Hắn có thể khẳng định, một người chết đồng nghĩa với cơ năng thân thể đã sớm ngừng hẳn, cho dù nhìn từ góc độ khoa học hay từ góc độ thần quái, người chết không thể nào sinh bệnh.

Chuyện này đang phát triển theo phương hướng rất cổ quái.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Mắt mèo trên phòng bệnh trong bệnh viện

Editor: ๑Vân๑Kình๑Vô๑Tà

"Người anh em, cậu muốn tới bệnh viện nhân dân số một Thâm Quyển sao?"

Vương Bình đang tự hỏi chuyện Trương Dao, nghe được câu hỏi của tài xế, hắn sững sốt, ngẩng đầu nhìn về phía tài xế.

"Đúng vậy? Sao vậy bác tài?"

Từ trong giọng nói của tài xế, hắn nghe được vẻ cổ quái.

Đây là một lão tài xế kỳ cựu, rất hay nói, vừa lái xe vừa trả lời.

"Tên nhóc, có thể cậu không biết, gần đây bệnh viện nhân dân số một Thâm Quyển không được yên ổn."

Nghe vậy, lông mày Vương Bình nhíu lại.

"Bác tài, bác có thể nói rõ cho cháu biết nơi đó đã xảy ra chuyện gì không? Gần đây cháu đi công tác, mới quay về Thâm Quyển nên không rõ lắm."

Vương Bình nói xong lại cầm điện thoại đi động lên nghe. Vừa tài xế giải thích, hắn vừa mở điện thoại lên Baidu, gõ tin tức bệnh viện nhân dân số một Thâm Quyển.

...

Nhật ký:

Ngày 2 tháng 11 năm 2018, khí trời trong xanh.

Hôm nay lại phải nằm trong phòng bệnh cả ngày. Bác sĩ nói hai ngày nữa tôi mới có thể hết bệnh xuất viện. Một tuần trong phòng bệnh thật khiến tôi nhức nhối, sớm biết vậy tôi đã không thức đêm, không khiến bản thân lâm vào cảnh tận hưởng tới mức phải nhập viện.

Lại nói tiếp, gần đây bệnh viện thật lắm kẻ bệnh thần kinh, một tuần liên tục đêm nào cũng có tên bệnh tâm thần gõ cửa. Hy vọng tên bệnh thần kinh kia đừng đến gõ cửa phòng tôi, nếu không mẹ nó đầu tôi sẽ bị hắn ta gõ nổ mất.

...

Bệnh viện nhân dân số một Thâm Quyển.

Lý Lượng nằm trên giường bệnh viết nhật ký.

Hắn ta là sinh viên của một trường đại học hạng ba ở Thâm Quyển, bình thường chuyện hắn ta thích nhất là chơi game suốt đêm.

Ngoại trừ chơi game, hắn ta còn có thói quen viết nhật ký mỗi ngày.

Thức đêm hại thân, dễ tạo thành bệnh.

Lý Lượng vì thức đêm liên tục khiến thân thể mệt mỏi tới mức phải nằm viện. Hôm nay là tròn một tuần hắn nằm trong bệnh viện.

Liếc nhìn thời gian, buổi tối 8 giờ 50 phút, chỉ còn 10 phút nữa là tới lúc bệnh viện tắt đèn.

"Lý Lượng, nhanh tắt đèn, cậu muốn đi đâu nữa?"

Hộ sĩ kiểm tra phòng thấy Lý Lượng ra khỏi phòng bệnh, dò hỏi.

"Chị, em muốn ra ngoài hút một hơi."

"Hút thuốc không tốt cho cơ thể, cậu nên bỏ thói quen đó đi thì hơn. Sắp tới giờ tắt đèn rồi, cậu hút xong rồi trở về phòng sớm một chút."

"Đã biết rồi, cảm ơn chị quan tâm."

Trong phòng bệnh không được hút thuốc, có khu chuyên để hút thuốc.

Lý Lượng không tới khu hút thuốc mà hắn ta hút thuốc ngay trong cầu thang thoát hiểm. Rất nhiều người đến bệnh viện đều thích hút thuốc ở cầu thang thoát hiểm, bởi vì nơi đó cũng có thể hút thuốc.

Ngồi trên bậc thang.

Lặng lặng hút thuốc, Lý Lượng quét mắt nhìn Weibo trên điện thoại, nhìn từng tin tức Weibo, thỉnh thoảng lại bình luận vài câu.

Không bao lâu sau.

Đã đến giờ tắt đèn, chung quanh rơi vào u ám.

Trong cầu thang mờ tối, ngoại trừ đèn chỉ thị khẩn cấp màu xanh lá tỏa ra tia sáng xanh, cùng với tia đỏ yếu ớt tỏa ra từ đầu thuốc, chỉ còn lại ánh sáng từ màn hình điện thoại của Lý Lượng.

Lý Lượng chỉ liếc nhìn đèn, sau đó hắn lại tiếp tục cúi đầu quét Weibo...

Hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác, chờ khi hắn lướt Weibo xong, đã đến 10 giờ 30 phút tối.

Dập tắt điếu thuốc trong tay, đi ra khỏi cầu thang thoát hiểm.

Lúc này trên hành lang phòng bệnh là một mảnh đen nhánh, chỉ có từng chiếc từng chiếc đèn chỉ lối thoát hiểm màu xanh lá vẫn sáng, khiến bầu không khí bị nhuộm một màu u ám tới tận cùng.

Toàn bộ hành lang như một con đường đi thông tới vực sâu, đầu cùng u ám, thôn phệ người.

Đèn lối đi khẩn cấp chiếu rọi ánh sáng màu xanh lá, nhưng ánh sáng ấy không đủ để rọi sáng hành lang phòng bệnh. Chung quanh hành lang là một mảnh đen nhánh.

Nhìn màn đen thui lù lù kia, phảng phất như ngay sau đó, tất cả hắc ám sẽ đè xuống người mình.

Trong không khí tràn ngập mùi cùn sát trùng, khiến hành lang càng thêm áp lực.

Lý Lượng mở đèn pin trên điện thoại di động lên, tự mình đi về phía phòng bệnh.

Đi từng bước từng bước, tiếng bước chân quanh quẩn trong hành lang bệnh viện an tĩnh.

Giữa lúc hắn ta đi tới trước cửa phòng bệnh của mình, muốn mở cửa tiến vào...

Bỗng dưng đúng lúc này, từng tiếng gõ cửa thanh thúy quanh quẩn bên tai Lý Lượng.

"Ừm?"

Tay cầm nắm cửa của Lý Lượng ngừng lại, hắn ta xoay cổ, nhìn về phía phòng bệnh bên trái cách đó không xa.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa thanh thúy vang lên không dứt, lượn lờ trong hành lang phòng bệnh.

"Lại là người bị bệnh thần kinh kia." Lý Lượng mắng nhỏ một tiếng, giọng nói dè dặt, sợ quấy rầy giấc ngủ của những bệnh nhân khác.

Hắn ta không để ý đến tiếng gõ cửa này, lại chuyển động chốt cửa, chuẩn bị vào phòng ngủ.

Vậy mà.

Cốc cốc cốc!

Lần này, tiếng gõ cửa lại nặng thêm vài phần so với trước kia, phảng phất như nó đang khiêu khích Lý Lượng, khiêu khích Lý Lượng vì đã không quan tâm tới nó.

Lông mày Lý Lượng cau lại, nó đang khiêu khích bản thân mình sao?

Cốc cốc cốc!!

Dường như đáp lại suy nghĩ của Lý Lượng, tiếng gõ cửa lại nặng thêm mấy phần.

Tượng đất cũng có ba phần nóng này, huống chi là một thanh niên huyết khí phương cương.

"CMN."

Lý Lượng buông chốt cửa ra, xoay người đi về phía căn phòng phát ra tiếng gõ cửa.

Phòng bệnh có tiếng gõ cửa cách phòng bệnh của Lý Lượng hai phòng, rất nhanh Lý Lượng đã đi đến trước phòng bệnh.

Mới vừa đi tới trước phòng bệnh phát ra tiếng gõ cửa, tiếng gõ cửa ngừng lại.

Lý Lượng ngây ra một lúc, nó sợ mình rồi sao?

Trên mặt Lý Lượng lập tức hiện ra ý cười mãn nguyện, xoay người trở về phòng bệnh của mình.

Mới vừa bước ra một bước...

Tiếng gõ cửa lại vang lên từ trong phòng bệnh.

Trong nháy mắt đó, con tức của Lý Lượng lập tức bốc lên tới cổ họng, đây là trần trụi khiêu khích.

Hắn ta xoay người đi về phía phòng bệnh phát ra tiếng gõ cửa, đưa tay vừa muốn gõ cửa.

Ngay trong nháy mắt tay hắn ta sắp gõ xuống, hắn ta ngừng lại, nói chính xác hơn là ngăn cản cả người.

"Đây là gì? Mất mèo?"

Lý Lượng nhìn cửa phòng bệnh phát ra tiếng gõ cửa, trong mắt lộ ra vẻ cổ quái.

Không giống với những phòng bệnh khác, cửa phòng bệnh phát ra tiếng gõ nhìn như giống với những phòng bệnh khác, nhưng lại không giống nhau, trên cửa phòng bệnh nhiều thêm một mắt mèo.

Mất mèo là thứ mà chỉ có cửa nhà ở mới có, dùng để người trong phòng nhìn xem người bên ngoài là ai.

Nơi công cộng như bệnh viện hoàn toàn không cần trang bị cái đồ chơi này.

"Hắn là có người có ý đặt đề quan sát bệnh nhân?" Lý Lượng hoang mang.

Sở dĩ hắn nghĩ như vậy, đó là vì mất mèo được lắp ngược.

Từ ngoài cửa phòng nhìn qua mất mèo, có thể thấy được tất cả bên trong phòng.

Là một người hiếu kỳ, còn là người nóng tính, Lý Lượng chậm rãi kê một con mắt lên mất mèo.

Kết quả, xuyên thấu qua mèo mất, hắn chỉ thấy bên trong phòng tối như mực, cái gì cũng không thấy.

Bỗng nhiên, không đợi Lý Lượng có cử động, hắn nhìn thấy bóng tối bên trong mất mèo đột nhiên chớp động.

Lý Lượng tê cả da đầu, hắn ý thức được một khả năng..

Thứ hắn thấy không phải bóng đêm, mà là một con mắt màu đen.

Lý Lượng nhìn mất mèo, đồng thời có đồ vật gì đó cũng đang từ bên trong phòng xuyên thấu qua mất mèo nhìn Lý Lượng.

Vô thức lui lại, Lý Lượng tê cả da đầu, đầu óc như nổ tung, không có biện pháp tự hỏi đó là vật gì.

Hơn nửa đêm, một mất mèo không nên xuất hiện ở bệnh viện, một con mắt màu đen tinh khiết.

Còn có tiếng gõ cửa kia!

Hết thấy tất cả nhanh chóng lướt qua trong đầu Lý Lượng, tay chân hắn ta lạnh lẽo, sợ đến hai chân run rẩy, mất đi năng lực hành động.

Ngay trong nháy mắt Lý Lượng run rẩy, trong mất mèo có một ngon tay phóng ra, chụp vào Lý Lượng..

Ngày thứ hai.

Khi hộ sĩ bệnh viện kiểm tra phòng, tra tới phòng Lý Lượng, hộ sĩ sợ tới hết thành tiếng.

Lý Lượng chết rồi, đã chết trong phòng bệnh của mình, hai mắt hắn ta tròng lớn, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi, phảng phất như hắn ta đã thấy được thứ gì rất đáng sợ, tươi sống bị hù chết, hoặc như thống khổ đột tử.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Lão Trần ông biết thật nhiều, ngưỡng mộ

Editor: ๖Vân๖Khin๖Vô๖Tà

Trên đường đi tới bệnh viện nhân dân số một Thâm Quyển.

Tài xế vừa đánh tay lái vừa nói.

"Bệnh viện có người chết là bình thường, dù gì bệnh viện cũng không phải thần tiên, không thể nào cứu sống được tất cả bệnh nhân, thế nhưng gần đây bệnh viện nhân dân số một rất kỳ

quái, một tuần chết ba người, tất cả đều là đột tử."

"Cho dù hiện tại có rất nhiều bác sĩ của các bệnh viện khác nhau chứng nhận phương thức tử vong cùng với cảnh sát bác bỏ tin đồn, nhưng vẫn khiến người tôi miễn man suy nghĩ."

"Cho nên, hiện tại rất ít người tới bệnh viện nhân dân số một, trừ phi gặp chuyện vô cùng khẩn cấp, nếu không gần đây rất ít người lựa chọn khám ở bệnh viện nhân dân số một, bọn họ sẽ đi đường vòng tới bệnh viện nhân dân số hai."

Nói đến đây, tài xế cười nói.

"Nhóc con, hay là cậu cũng tới bệnh viện nhân dân số hai đi, tôi chờ cậu tới, tính rè cho cậu một chút, thế nào?"

Tài xế đã mưu tức trí, khi nói bất quái không quên tính toán hành khách.

Vương Bình cười cười, cự tuyệt "ý tốt" của tài xế, mở miệng nói.

"Bác tài, bác biết nhiều thật đấy."

Đối mặt với lời khích lệ này, tài xế rất rất trâu bò, rất ngạo mạn nói.

"Đó là đương nhiên, đứng nhìn tôi chỉ là một tài xế, thế nhưng tài xế cũng cần phải có kỹ thuật làm việc, nhìn thấy nhiều người, dần dần Thâm Quyển này không có tin tức nào mà lão Trần tôi không biết."

Nói đến đây, tài xế lại khoe khoang.

"Nếu như tôi nhớ không lầm, bệnh viện nhân dân số một đã chết ba người, người đầu tiên hình như tên Điền Lượng, sai rồi là Lý Lượng mới đúng, là một sinh viên."

Vương Bình mỉm cười, ôm quyền với tài xế, vỗ tay nói.

"Ông biết thật là nhiều, báỉ phục."

Lão Trần gãi đầu, cười ha ha một tiếng.

Trước khi xuống xe, Vương Bình lại thò đầu qua song cửa xe, nói với tài xế lão Trần.

"Lão Trần, thêm Wechat đi, ông biết nhiều như vậy, nói không chừng sau này còn có tin tức cần thỉnh giáo ông."

"Được thôi được thôi, số Wechat của tôi là: Lão Trần đẹp trai viết tắt tiếng Anh, laochenshishuaibi!"

Lão Trần đẹp trai?

Nghe tài xế lão Trần nói, Vương Bình dở khóc dở cười, người trung niên thân thể nức ních mỡ này thật đúng là một kẻ dở hơi, khó trách đầu đã trực boong như vậy còn có thể cười đến xán lạn như thế.

Quả nhiên, câu nói kia nói rất hay.

Có thể đầu trực, đều là cường giả.

Sau khi thêm Wechat, bỗng nhiên tài xế lão Trần hỏi chuyện của Vương Bình.

"Nhóc con, cậu còn chưa nói cậu tên gì? Làm ngành nghề gì?"

Lão Trần rất tò mò, vì sao Vương Bình lại nói sau này còn cần thỉnh giáo tin tức.

Vương Bình xoay người lại nhếch miệng cười.

"Tôi tên Vương Bình, chuyên ngành đuổi quỷ, nếu như ông gặp phải quỷ quái có thể tìm tôi, tôi sẽ chiết khấu cho ông."

Nói xong, Vương Bình xoay người đi về phía bệnh viện nhân dân số một.

Lão Trần hơi ngẩn ra, miệng khẽ nhếch.

"Đùa gì vậy? Đuổi quỷ? Mao Sơn đạo sĩ hay sao?"

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên lão Trần run lên.

Một người tự xưng là người đuổi quỷ đi tới bệnh viện gần đây không yên ổn? Loại chuyện này thấy thế nào cũng không giống vừa khớp.

Lẽ nào...

Lão Trần có tư tưởng thiên mã hành không, quỷ dị nói.

"Không phải bệnh viện nhân dân số một thật sự xảy ra chuyện ma quái đó chứ? Còn mời đạo sĩ đến? Ôi ôi ôi, tin tức độc nhất vô nhị."

Lão Trần tề đại lái taxi đi, đồng thời còn đưa tay ấn mở nhóm Wechat của đám tài xế, gửi một tin nhắn thoại.

"Các anh em, tôi có tin tức bùng nổ, tuyệt đối là bùng nổ, mỗi người gửi một bao lì xì một nguyên cho tôi, tôi sẽ nói tin tức này ra."

Đừng xem tài xế xe taxi như người ở tầng dưới chót, nhưng kiến thức của hắn ta lại rất rộng rãi.

Vương Bình nói mình đuổi quỷ, lão Trần không phải không tin, nhưng cũng không tin hoàn toàn, càng không cười nhạo.

Có một câu nói như vậy, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo bằng đấu.

Nếu như người nhìn người dựa vào diện mạo, tuổi tác, đã định trước người sẽ gặp nhiều thua thiệt.

Không nên cảm thấy người khác còn nhỏ tuổi đã cảm thấy người ta không có bản lĩnh, đó là sai mười phần, lão Trần biết rõ điểm ấy.

Năm nay Lão Trần đã hơn năm mươi tuổi, cũng có thể coi là người của thế hệ trước.

Mặc dù hần ta cũng tôn trọng khoa học, thế nhưng trong lòng hần ta vẫn có kính nể đối với những thứ mà mình không biết.

Có câu thế này, thà tin là có còn hơn là không.

Loại vật như quý quái này, lão Trần không tin, nhưng cũng sẽ không bành trướng quá độ.

...

Bệnh viện nhân dân số một, Vương Bình tiến vào trong bệnh viện.

Sảnh lớn của bệnh viện có đám người tốp năm tốp ba.

Nếu đổi lại trước đây, vào khoảng thời gian này chắc chắn trong bệnh viện có rất nhiều người. Thế nhưng gần đây bệnh viện nhân dân số một xảy ra nhiều chuyện, khiến rất nhiều người không dám tới.

Chỉ có điều, kể từ đó, ngược lại khiến Vương Bình bớt được rất nhiều thời gian.

Hần đi tới quầy lễ tân, cầm điện thoại di động lên mở ảnh chụp Trương Dao, hỏi hộ sĩ.

"Chào cô, xin hỏi cô có thấy nữ sinh này đến khám hay không? Tôi là bạn của cô ấy, biết cô ấy bị bệnh tôi lập tức chạy đến đây, quên cả hỏi số phòng bệnh. Hiện tại di động của cô ấy đang khóa, tôi không gọi được, cô có thể kiểm tra giúp tôi một chút không?"

"Bạn tôi tên Trương Dao, cô ấy nói là cha cô ấy đưa cô ấy đến, đúng rồi cha cô ấy tên Trương Chính."

"Anh chờ một chút để tôi kiểm tra."

Chỉ chốc lát sau, hộ sĩ ngẩng đầu lên nói.

"Trương Dao mới vừa làm thủ tục nằm viện, ở phòng bệnh 510, anh lên tầng ba quẹo trái là có thể tìm tôi."

Vương Bình nói lời cảm ơn, sau đó hần làm như tùy ý mở miệng hỏi.

"Đúng rồi, cô y tá, hiếm thấy có khi bệnh viện lại vắng vẻ như thế này. Trước đây mỗi lần tôi tới bệnh viện nhân dân số một, đều kín người hết chỗ, nhất là vào khoảng thời gian như hiện tại."

Nghe vậy, hộ sĩ lộ ra khuôn mặt u sầu, thờ dài một hơi.

"Còn không phải vì gần đây bệnh viện xảy ra chút việc sao... Ôi, sau ngày hôm nay đoán chừng người xem bệnh sẽ càng ít hơn, dường như đây đã là người thứ tư rồi..."

Còn chưa nói hết lời, một hộ sĩ lớn tuổi hơn bên cạnh lấy cùi chỏ đụng đụng hộ sĩ kia.

Hộ sĩ vội tỉnh thần, chỉnh đốn trọng tâm câu chuyện, lập tức cười cười.

"Anh à, không phải anh muốn đi thăm bạn của anh sao? Anh mau đi thăm cô ấy đi. Nói không chừng một lát nữa bạn của anh sẽ phải đi kiểm tra sức khỏe và vân vân, không gặp được."

Vương Bình gật đầu cười, sau khi nói lời cảm ơn hần lập tức đi về phía tầng ba.

Tiến vào thang máy, nhấn tầng ba, hai tròng mắt Vương Bình có quang mang chớp động.

Chỉ nói chuyện vài câu ngắn ngủi, hộ sĩ đã ngừng trọng tâm câu chuyện, nhưng Vương Bình vẫn biết được không ít tin tức.

Người thứ tư?

Thông tin này không giống với thông tin tài xế lão Trần đã nói lúc trước. Lúc trước lão Trần nói chỉ có ba người, hộ sĩ lại nói bốn người.

Xem ra, hôm nay bệnh viện lại chết một người.

Trong thang máy chỉ có một mình Vương Bình, hai tròng mắt Vương Bình trở nên thâm thúy, ngẩng đầu nhìn về phía trần thang máy.

Ở chỗ sâu trong hai tròng mắt hần có tia sáng trắng chớp động.

Giờ khắc này, trần thang máy trở nên không giống với lúc trước, trong tầm mắt của Vương Bình, đỉnh thang máy lượn lờ từng luồng sương mù màu đen rất nhỏ.

Keng!

Cửa thang máy mở ra, đã tới tầng ba.

Đi ra khỏi thang máy, chú ý nhìn hành lang phòng bệnh trước mắt, xuyên thấu qua tia sáng trắng ở chỗ sâu trong mắt, Vương Bình thấy được một màn mà người thường không thấy được.

Trên đỉnh hành lang phòng bệnh sạch sẽ, tản ra từng luồng sương mù màu đen âm tà, cực lạnh, như mạng nhện trải rộng khắp thân tường và đầu tường hành lang phòng bệnh.

Cả hành lang phòng bệnh như hành lang địa ngục gấp khúc.

Dữ tợn đáng sợ!

Vương Bình nháy mắt, tia sáng trắng biến mất, mà hành lang phòng bệnh hần nhìn thấy cũng trở nên sạch sẽ, bình tĩnh tường hòa.

"Là Trương Dao làm sao? Hay là còn có con quý khác?"

Vương Bình tự nói, đến phòng bệnh của Trương Dao.

Từ cửa, Vương Bình đã nghe được hai giọng nói tràn đầy quan tâm.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tôi tên Vương Bình, một người bạn thời đại học đã bị Trương Dao nhấn tâm cự tuyệt

Editor: ๔Vân๔Khin๔Vô๔Tà

"Dao Dao, con xem yết hầu còn đau không?"

"Dao Dao, con có muốn ăn hoa quả không? Mẹ gọt táo cho con ăn."

Hai giọng nói một nam một nữ truyền ra từ trong phòng bệnh 510.

Xuyên thấu qua khe cửa phòng bệnh, Vương Bình thấy Trương Dao nằm trên giường bệnh.

Mà ở trước giường bệnh là cặp nam nữ trung niên kia.

Nam có một hàng ria mép mỏng, đầu tóc ngắn, mặc âu phục đắt tiền, so với tài xế Lão Trần, người đàn ông trung niên này mới thật sự là đẹp trai, đại thúc trung niên đẹp trai, còn là loại rất men nữa.

Lại nhìn tới nữ, người phụ nữ này có tướng mạo giống Trương Dao đến bảy tám phần.

Hai người là cặp nam nữ trung niên đã đi cùng Trương Dao tới cửa hàng châu báu ngày ấy, là cha mẹ Trương Dao, Trương Chính và Lưu Mỹ.

Vương Bình làm bộ dựa ở tường hành lang xem di động, nghe nội dung cuộc trò chuyện trong phòng 510.

Từ nội dung cuộc nói chuyện phiếm, Vương Bình thu được rất nhiều tin tức.

Cha mẹ Trương Dao là người làm ăn, ở Thâm Quyển bọn họ không phải thứ nhất thứ hai, nhưng cũng là nhân vật lớn có uy tín danh dự, có tên tuổi.

Vì việc làm ăn bận rộn, vợ chồng Trương Chính rất ít khi quản Trương Dao.

Bọn họ không quản Trương Dao, không có nghĩa là bọn họ không thích Trương Dao, ngược lại bọn họ còn thương yêu cô ấy không kiềm.

Từ nhỏ nuôi nấng Trương Dao như công chúa, nâng trên tay sợ rớt, ngậm vào miệng sợ tan.

Trương Dao muốn viết tiểu thuyết, mặc dù ngoài miệng bọn họ không đồng ý, nhưng trên thực tế bọn họ vẫn để cô ấy viết.

Đúng là như thế, chuyện Trương Dao chết khiến hai người tự trách không ngót, tự trách bọn họ không thể ở bên cạnh Trương Dao nhiều hơn, dành nhiều thời gian cho Trương Dao hơn. Nếu không phải hai người bọn họ bỏ mặc không chăm sóc con bé, Trương Dao đã không phải chết.

Từ sau khi Trương Dao chết, hai người vẫn sống trong tự trách.

Cũng ngay vào đêm lễ tang Trương Dao, trước khi cô ấy được đưa vào lò hỏa táng, đột nhiên Trương Dao mở mắt, sống lại!

Lúc đó, nhân viên nhà hỏa táng cùng với thân thích của Trương Dao đều sợ hãi kêu to, cho rằng xác chết vùng dậy, sợ hãi không dám tiếp cận Trương Dao.

Duy chỉ có vợ chồng Trương Chính, sau khi kinh ngạc bọn họ lập tức xông lên ôm lấy Trương Dao, khóc.

Sau đó, trải qua một loạt kiểm tra, các mục số liệu của Trương Dao đều bình thường, bác sĩ gọi đây là kỳ tích của khoa học. Nếu không phải vợ chồng Trương Chính dựa vào quan hệ, đã thông quan hệ.

Sợ rằng tin tức Trương Dao chết đi sống lại sẽ nổ rộ khắp Thâm Quyển.

Trương Dao chết rồi sống lại, vợ chồng Trương Chính mất mà được, đương nhiên cũng càng thêm quan tâm Trương Dao hơn, đón Trương Dao về ở cùng, đồng thời cũng để con bé có nhiều thời gian ở chung với vợ chồng Trương Chính.

Buổi sáng hôm nay, vợ chồng Trương Chính gọi Trương Dao dậy ăn điểm tâm như thường ngày, muốn dẫn con bé ra ngoài chơi.

Ái biết, trong lúc Trương Dao ăn cơm đột nhiên ho khan, ho ra máu.

Lúc này, vợ chồng Trương Chính bị dọa hống, mặc cho Trương Dao không ngừng cự tuyệt, nhất thiết phải lôi kéo Trương Dao đến bệnh viện kiểm tra.

Con gái mất mà được, cảm giác khi mất người thân sau đó lại có được, không ai rõ ràng hơn vợ chồng Trương Chính.

Bọn họ không muốn mất Trương Dao.

Thấy thời cơ xấp xỉ, Vương Bình chuẩn bị vào phòng 510.

Nhưng một người trung niên mặc áo blu trắng đã giành trước, đi vào phòng 510.

"Lão Hà, kết quả kiểm tra ra sao rồi? Con gái của tôi thế nào?" Đường như Trương Chính rất quen thuộc người đàn ông mặc áo blu trắng này.

"Lão Trương, ông không cần khẩn trương như vậy, đã có kết quả kiểm tra, con gái của ông không sao cả, chỉ là để đảm bảo an toàn, nên để con bé ở lại viện quan sát một thời gian ngắn thì tốt hơn, dù sao..."

Nói còn chưa dứt lời, vợ chồng Trương Chính đã hiểu lão Hà muốn nói gì.

Lão Hà là bác sĩ đã kiểm tra cho Trương Dao sau khi cô ấy khôi từ hoàn sinh, cũng là phó viện trưởng bệnh viện nhân dân số một Thẩm Quyển.

"Vậy thì ở lại viện quan sát đi. Lão Hà, hình như sắc mặt của ông không tốt lắm, làm sao vậy? Không phải vì mấy sóng gió đồn thổi trong bệnh viện gần đây đấy chứ? Tôi đã nghe nói rồi."

Nghe con gái không sao, Trương Chính thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu có tâm tư trêu ghẹo lão Hà.

"Đừng nói nữa, lại có một người chết rồi. Mẹ nó, nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ bị ép điên! Viện trưởng cũng phải bị buộc từ chức nhận lỗi."

Lão Hà và Trương Chính có quan hệ rất tốt, không giấu giếm, thẳng thắn.

"Cái gì? Lại chết một?"

Về mặt Trương Chính biến đổi.

Lão Hà nặng nề gật đầu, trên mặt tràn ngập vẻ uể oải với tiêu tụy.

Một tuần chết bốn người, khiến bệnh viện bị áp lực rất lớn. Người thân của người chết gây sự, truyền thông lảng xê, dân thành phố nghe nhầm đồn bậy, với tư cách là Phó viện trưởng, hẳn ta đã sắp bị bức điên.

Thậm chí hẳn ta đã bắt đầu hoài nghi, theo thuyết âm mưu, liệu có phải có người nào đó đang muốn đối nghịch với mình không?

Bởi vì, hẳn ta là nhân tuyển có khả năng nhất cho vị trí viện trưởng kế nhiệm.

Hẳn ta hoài nghi, không phải là vị phó viện trưởng kia có thù với mình, cho nên mới cố ý khiến mình lâm vào tình cảnh này? Kể ra cũng có khả năng lắm. . .

Sự hoài nghi này mãi cho tới sáng hôm nay mới tiêu tan...

"Lần này là ai chết? Lại là bệnh nhân trẻ tuổi sao?" Trương Chính hỏi.

Hai tay Lão Hà gãi gãi đầu, phiền muộn lắc đầu nói.

"Không phải, là lão Châu, phó viện trưởng chết rồi. Sáng nay người trực ban phát hiện lão Châu chết trong phòng làm việc, nguyên nhân cái chết được chẩn đoán là đột tử. Hiện tại trong bệnh viện lòng người bàng hoàng, ca đêm không người đảm trực, còn có mấy bảo vệ đã từ chức."

Lúc đầu trong bệnh viện liên tục có người chết, phía bệnh viện đã phải chịu áp lực rất lớn.

Hiện tại ngay cả nhân viên bệnh viện cũng từ chức, dưới áp lực trong ngoài, có thể khiến người ta bị tơi tả sống bức điên.

"Lão Trương, ông quen biết nhiều người, mau giúp tôi giới thiệu vài người đi. Dựa theo tình hình hiện tại, nếu số lượng bảo vệ giảm bớt, có trời mới biết còn có thể chết người hay không. Hiện tại tôi thực sự hoài nghi... liệu có phải trong bệnh viện có thứ bẩn thỉu gì đó?"

Lão Hà thờ dài, cả người càng thêm tiêu tụy mệt mỏi.

Cót két, bệnh cửa phòng mở ra.

"Ai?"

Trương Chính xoay người lại nhìn về phía cửa phòng.

Vương Bình ôm hoa, bước từng bước dài xông lên ôm lấy Trương Dao.

"Trương Dao, cậu làm mình sợ muốn chết, cậu không sao... Thật may quá. Cậu có biết ngay khoảnh khắc mình từ Mỹ trở về, nghe được cậu học máu, mình đã sợ hãi tới đường nào không? Cũng may là cậu không sao, thật sự quá tốt."

Trương Chính ngây ngẩn cả người, Lưu Mỹ cũng ngây dại, Trương Dao lại càng kinh ngạc, mặc cho Vương Bình ôm không kịp phản ứng.

Lúc này, Trương Dao dựa trên bệnh giường bị Vương Bình ôm như gấu, dán rất chặt, mặt dán mặt.

Mặc dù Trương Dao không có gọn sóng mãnh liệt như Sở Ly Ly, nhưng cũng phải cỡ C.

Lúc này, ngọn núi của Trương Dao kề sát ngực Vương Bình, bị ép tới biến dạng.

Ngay khi Trương Dao muốn lên tiếng, bên lỗ tai cô ấy truyền đến giọng nói nhỏ bé không thể nhận ra, chỉ có Trương Dao có thể nghe thấy.

"Thật mềm, người chết rồi còn có thể mềm như thế sao?"

Đột nhiên khuôn mặt Trương Dao mất tự nhiên khẽ biến đổi, con ngươi co rút lại.

Cô ta nhìn thấy, ngay khoảnh khắc Vương Bình buông tay ra, Vương Bình đưa lưng về phía mọi người chỉ đối mặt với mình, trong hai tròng mắt thâm thúy có một tia sáng trắng sâu không thấy đáy.

Tia sáng trắng kia giao động không ngừng, hóa thành một đầu thần thú Bạch Trạch hung tợn rít gào.

Chính khi ngáp trời bắn ra từ trong hai tròng mắt.

Thân thể mềm mại của Trương Dao mãnh liệt rung động.

Trong lúc đám người Trương Chính còn đang ngây ngẩn, Vương Bình đã buông vòng tay ra, cười cười với bọn họ.

"Chào mọi người, chào chú di, cháu tên Vương Bình, là một người bạn thời đại học của Trương Dao, mặc dù đã bị Trương Dao nhắm tâm cự tuyệt, nhưng cháu vẫn quyết không buông bỏ. Cháu mới từ Mỹ trở về, đây là hoa cháu tặng Trương Dao, chỉ là tâm ý nho nhỏ..."

Vương Bình đưa một bó hoa hết sức bình thường lên.

Lão Hà đang đứng bên cạnh nhìn chăm chăm đóa hoa kia thật lâu, thần sắc cổ quái.

Đóa hoa này... sao nhìn thế nào cũng thấy nó giống loại hoa mới được đưa tới bệnh viện sáng nay... Hơn nữa nhìn cánh hoa giống hệt như mới được hái xuống, ngay cả vết cắt kia cũng mới tinh...

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Người chết ăn táo gì, Trương Dao, uống máu không?

Editor: ๓Vân๓Kính๓Vô๓Tà

Vương Bình đi vào phòng bệnh của Trương Dao đã được chừng mười phút đồng hồ.

Hơn mười phút, vợ chồng Trương Chính vẫn đang nằm trong trạng thái ngơ ngác. Về phần lão Hà, hắn ta còn đang gất gao nhìn chăm chăm đóa hoa đã được cắm vào bình kia.

Hắn ta có thể khẳng định 100%, hoa này tuyệt đối là hoa bệnh viện mới trồng trong vườn, bởi vì phía trên còn lưu lại mùi thuốc rất nặng.

Mùi thuốc này giống hệt với thuốc mới được phun trong vườn hoa sáng nay.

Hiển nhiên, tên hải quy (1) trước mặt tự xưng mới đi du học từ Mỹ về này đã hái hoa trong bệnh viện tặng cho con gái của bạn mình.

(1) Hải quy: người đi du học trở về

Có hải quy nghèo như vậy sao?

Cùng lúc đó.

Vương Bình lảo luyên bắt chuyện với vợ chồng Trương Chính, kể rõ chuyện cũ hời đại học với Trương Dao.

"Trương Dao, lễ Giáng Sinh ngày đó cậu cự tuyệt mình, thế nhưng mình sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy. Hôm nay mình sẽ ở lại bệnh viện chăm sóc cậu, cậu cứ yên tâm, mình sẽ không quấy rối cậu đâu."

Mang theo thân phận học thời đại học từng bị Trương Dao cự tuyệt, Vương Bình nhìn về phía Trương Dao, nhếch miệng cười.

Vợ chồng Trương Chính lại bắt đầu đánh giá Vương Bình, dùng ánh mắt không phải nhìn bạn học của con gái để đánh giá.

Đùa gì vậy, đây chính là bạn học đang theo đuổi con gái, dù đã bị cự tuyệt vẫn chấp nhất như thế.

Tư tưởng của bọn họ rất cởi mở, không nói chuyện môn đăng hộ đối, tiêu chí chọn con rể cũng rất đơn giản, chỉ cần con rể đối xử tốt với con gái là được.

Vương Bình trước mặt, thoát nhìn hơi thần kinh một chút, nhưng lại đối xử với Trương Dao rất tốt.

Không thấy người ta vừa từ Mỹ về đã tới tìm Trương Dao, chào hỏi Trương Dao sao?

Thật ra, Vương Bình vốn định dùng một thân phận khác.

Một kẻ hung ác đã cự tuyệt Trương Dao thời đại học.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng Vương Bình từ bỏ không dùng thân phận này.

Nói đùa gì vậy, thân phận này rất miễn cảm đó, có được không?

Trước đó không lâu Trương Dao đã chết rồi, bản thân mình dùng thân phận này, có thể bị cha mẹ Trương Chính nghĩ sai hay không, cho rằng liệu có phải Trương Dao chết vì bị Vương Bình cự tuyệt?

Vương Bình còn muốn tạo quan hệ tốt với vợ chồng Trương Chính, cho nên hắn không thể dùng thân phận này.

Đúng lúc này.

Sau khi Vương Bình nói dứt lời, hắn lại xoay người nhìn về phía lão Hà. Lão Hà sững sốt một chút, nhìn tôi làm gì? Hình như tôi là người ngoài cuộc đúng không?

Chỉ nghe Vương Bình nói.

"Viện trưởng Hà, ban này tôi nghe nói bảo vệ bệnh viện mấy người đã chạy mất... Vậy hiện tại bệnh viện mấy người còn nhận bảo vệ không? Tôi là du học sinh từ Mỹ trở về, vừa lúc thiếu một công việc, tôi nhận lời làm bảo vệ."

Lão Hà đại ra, miệng khẽ nhếch.

Tôi không nghe lầm chứ? Một du học sinh từ Mỹ trở về, là tinh anh trong tinh anh, lại muốn làm bảo vệ bệnh viện?

Tên nhóc này, cậu xác định cậu là du học sinh Mỹ mà không phải tới Mỹ làm bảo vệ rồi trở về đây chứ?

"Làm bảo vệ?" Lão Hà cho rằng mình nghe nhầm, hỏi ngược lại.

Vương Bình thành khẩn gật đầu, mỉm cười đáp lại.

"Đúng, tôi mới vừa du học Mỹ trở về, còn thiếu một công việc."

Lần này, lão Hà triệt để ngây người.

Thế giới to lớn không gì không có, rừng vốn lớn loại chim nào cũng có.

Tên nhóc, cậu có thể đừng nói mấy chữ du học Mỹ trở về nữa được không?

Cậu có biết làm bảo vệ là đang xỉ nhục cái danh du học Mỹ trở về không?

Mặt mũi của những người đi du học về đã bị một câu nói của cậu vứt sạch.

"Vậy khi nào cậu tới làm?" Lão Hà ho nhẹ.

"Lúc nào cũng có thể, càng sớm càng tốt, tôi thấy chọn ngày không bằng gặp ngày, hay là bắt đầu từ ngày hôm nay đi."

Lão Hà ho khan kịch liệt, hiển nhiên lão đã hiểu được.

Xem ra không phải thanh niên này đến làm bảo vệ, là người ta muốn tiếp cận Trương Dao.

Tôi đã nói rồi, vì sao những người đi du học về lại nghèo túng như thế, đến làm bảo vệ.

Không đợi lão Hà nghĩ xong, giọng nói của Vương Bình đã truyền đến.

"Đúng rồi, tiền lương của bảo vệ là bao nhiêu vậy? Tăng ca có tính tiền làm thêm giờ, có bao cơm không?"

Lão Hà thực sự không chịu nổi, tùy tiện ứng phó Vương Bình một chút, kêu hắn hôm nay đi làm xong lập tức lên tiếng chào tạm biệt Trương Chính.

Vợ chồng Trương Chính nhìn nhau, dờ khóc dờ cười.

Có lẽ bọn họ đã hiểu vì sao con gái mình lại cự tuyệt Vương Bình.

Sợ là Vương Bình này chỉ là tên giả đi du học về.

Quên đi, mặc kệ những chuyện này, chỉ cần hắn không thương tổn con gái bọn họ là được. Ai mà không có vài người bạn học "cực phẩm" như vậy đây?

Chạng vạng sáu giờ, phòng 510 chỉ còn lại Trương Dao và Vương Bình.

Hai vợ chồng Trương Chính một người về nhà nấu cơm cho Trương Dao, một người dọn dẹp nội y quần áo cho Trương Dao.

Sáng nay Trương Dao học máu, đến bệnh viện rất gấp, chưa kịp thu dọn đồ đạc. Hiện tại Trương Dao phải nằm viện mấy ngày, bọn họ phải chuẩn bị một số quần áo nội y và đồ rửa mặt.

"Trương Dao, ăn táo không?"

Vương Bình cười tủm tỉm cầm lấy một quả táo, phối hợp bắt đầu ăn.

Trương Dao im lặng, nhìn chằm chằm Vương Bình.

Thấy thế, Vương Bình vỗ đầu.

"Cũng đúng, người chết ăn táo cái gì, Trương Dao, uống máu không?" Vương Bình chỉ chỉ động mạch chủ trên cổ mình.

Khuôn mặt Trương Dao trầm xuống.

"Tôi không nhận ra anh, anh là ai?"

"Tôi là Vương Bình, là bạn học thời đại học đã tỏ tình với cô nhưng bị cô cự tuyệt, trí nhớ của cô thật kém."

"Được rồi, đừng giả bộ, ở đây không còn ai nữa."

Lời Trương Dao nói rất lạnh, không có cảm giác mềm mại đáng yêu, thay vào đó là cảm giác lạnh băng dọa người. Quanh thân cô ta cũng dâng lên khí tức u ám người thường không nhìn thấy.

Vương Bình nghe vậy, cười nhạt một tiếng, hai chân bắt chéo, nói chuyện với Trương Dao.

"Tôi thật sự tên Vương Bình, chỉ có điều tôi không phải bạn thời đại học của Trương Dao, mà là người thiếu chút nữa đã dọa quý hồn của Trương Dao sợ chết khiếp."

"Quý hồn của Trương Dao?" Sắc mặt Trương Dao trầm xuống, một luồng lệ khí bắn ra.

Nhiệt độ trong phòng 510 chợt hạ xuống, nổi lên cuồng phong.

Mấy đóa hoa được cắm trong bình hoa cũng lung lay theo gió, có xu hướng muốn rớt xuống đất.

"Mày đã làm gì quý hồn Trương Dao! Nói!"

Giọng nói của Trương Dao thay đổi, không phải là giọng nói của Trương Dao, mà là một giọng nữ xa lạ mang theo lạnh lùng.

Bên ngoài cơ thể cô ta có khói đen nổi lên, âm khí bức người.

Cả người cô ta đã sắp phủ kín trong khói đen, phảng phất như trong khói đen có hung vật tuyệt thế nào đó, nhấm người mà phê.

"A."

Vương Bình phát ra một tiếng kêu nhẹ, phản ứng của Trương Dao nằm ngoài sự dự liệu của hắn.

Vì sao Trương Dao này lại có vẻ như rất quan tâm Trương Dao?

"Cô rất không lễ phép, cô biết không? Tôi đã giới thiệu bản thân mình, nhưng cô còn chưa giới thiệu chính cô."

Giọng nói nặng nề như sóng lớn ngập trời và chạm núi cao truyền ra từ trong cơ thể Vương Bình.

Giờ khắc này, không chỉ có Trương Dao phát sinh biến hóa, ngay cả Vương Bình cũng đã thay đổi.

Hai tròng mắt thâm thúy hiện lên ánh sáng trắng ngọc, tia sáng trắng linh động, chính nghĩa lẫn nhiên như muốn nhìn thấu tất cả tà ác trên thế gian.

Tia sáng trắng nhọn nhọn như sương như lụa, lượn lờ khắp người hắn.

Trong mơ hồ, khói trắng sau lưng Vương Bình hóa thành một đầu thần thú uy nghiêm, đầu đội trời chân đạp đất.

Thần thú Bạch Trạch!

Hai mắt Bạch Trạch hiện lên quang sáng sương mù nhìn về phía Trương Dao.

Phảng phất như trong quang sáng sương mù kia có một con thần thú Bạch Trạch sinh sống.

Bạch Trạch ngưng mắt nhìn, tru tà tán loạn!

Thân thể Trương Dao run rẩy dữ dội, khói đen run rẩy không ngớt, tâm thần rung động.

"Bạch... Bạch Trạch!"

Trên gương mặt tràn ngập âm khí của cô ta lộ ra vẻ sợ hãi.

Có nghĩ thế nào cô ta cũng không nghĩ tới, vì sao trên người một người sống lại có thể có thần thú Bạch Trạch trong truyền thuyết.

Điều này sao có thể...

"Rất cực kỳ là ai!" Trương Dao trầm giọng nói, trong giọng nói lạnh lùng mang theo chút sợ run.

Nói xong lời cuối cùng, dường như Trương Dao đã hạ quyết tâm gì đó.

"Đừng xuống tay với quý hồn Trương Dao, thả quý hồn Trương Dao, tao mặc cho mày xử trí."

Theo những lời Vương Bình đã nói lúc trước, cô ta hiểu quý hồn Trương Dao còn chưa chết, bởi vì Vương Bình dùng từ thiếu chút nữa hù chết.

Vương Bình thả hai chân đã bắt chéo xuống, hừ lạnh nói.

"Nhớ kỹ một điểm, tao muốn giết mày mày chạy không thoát, mày không có tư cách nói điều kiện với tao."

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tôi là Vương Bình đại từ đại bi đấy

Editor: ๓Vân๓Kính๓Vô๓Tà

Về mặt Trương Dao biến ảo, im lặng.

Vương Bình nói không sai, cô ta không có tư cách bàn điều kiện với hắn.

Song phương lập tức rơi vào thế giằng co, ai cũng không mở miệng, cứ đối diện nhau như vậy.

Cuối cùng Trương Dao thờ dài, hai người giằng co, cô ta thua trận.

"Tôi nói nếu có thể, tôi không cần cầu gì anh, chỉ hi vọng anh đừng làm tổn thương quý hồn của Trương Dao, cô ấy không phải quý hư hỏng."

Vương Bình mỉm cười, lần thứ hai bắt chéo chân, lắc lư nói.

"Lúc này mới đúng này, có đôi khi con gái đừng quá rụt rè."

"Ừm?"

Vương Bình và Trương Dao tự có cảm giác, đồng loạt thu liễm sương khói, âm khí trên người, hóa thành trạng thái bình thường.

"Vương Bình?"

Giọng nói quen thuộc từ cửa phòng bệnh truyền đến.

"A, Sở Ly Ly, sao cô lại ở đây? Cô cũng bị bệnh sao?"

Vương Bình rất bất ngờ khi nhìn thấy Sở Ly Ly ngoài cửa, trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Anh mới ngã bệnh, tôi tới điều tra chuyện Phó viện trưởng bệnh viện Chu Phúc Sinh đột tử."

Sở Ly Ly quệt miệng, mỗi lần nói chuyện với Vương Bình cô ấy luôn cảm thấy bản thân sắp bị hắn chọc tức chết.

Từ sau chuyện thôn Đại Biệt, Sở Ly Ly trình báo cáo, phía trên đã mắng cô ấy một trận xối xả.

Thân là một cảnh sát vinh quang, thế mà cô viết báo cáo quý giết người cho tôi?

Viết cũng thôi đi, cô còn viết tốt như vậy, khiến tôi xem mà không ngừng được, vừa xem vừa cười.

Bởi vì nội dung quá đặc sắc, một người không biết tên họ thất cở nửa giờ còn không chết, còn ở kia lắc lư đung quỵ, còn nói chuyện phiếm với quý.

Tình cảnh kia khiến người ta xem mà như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, đọc báo cáo mà cứ như đọc tiểu thuyết kinh dị vậy.

Sai rồi, đây không phải truyện kinh dị, đây là câu chuyện cười đột lốt truyện kinh dị.

Cô trâu bò như thế, vì sao không nhảy lên trời luôn đi? Vì sao không đi làm tác giả luôn đi?

Sở Ly Ly không nói gì thêm, cô ấy đã sớm chuẩn bị tinh thần bị sếp thóa mạ, đồng thời cô ấy còn xin chuyển công tác, từ thành trấn thôn Đại Biệt tới phân cục tại khu Vương Bình sống.

Cô ấy muốn bản thân có thể gần gũi với Vương Bình hơn, quen thuộc "thế giới mới".

Nói ra cũng kỳ quái thật.

Sở Ly Ly vốn cho rằng sau khi mình viết ra phần báo cáo quý giết người kia, lại xin điều công tác sẽ bị cấp trên mắng một trận.

Ai biết, cấp trên lại dễ dàng đồng ý lời xin điều chuyển công tác của cô ấy.

Hôm nay là ngày đầu tiên Sở Ly Ly chuyển công tác tới phân cục, đã đứng phải án tử ở bệnh viện nhân dân số một Thẩm Quyển. Cô ấy và đồng nghiệp trong phân cục tới đây điều tra, tránh để phát sinh khủng hoảng không cần thiết.

"Vương Bình, anh tới bệnh viện làm gì vậy? Vị này là?"

Sở Ly Ly chú ý tới Trương Dao trên giường bệnh.

Nói thật, chuyện Vương Bình xuất hiện ở bệnh viện khiến Sở Ly Ly vừa cảm thấy ngoài ý muốn, vừa không nhịn được nảy lên suy nghĩ khác.

Lúc Sở Ly Ly đến đây đã nghe đồng nghiệp nói tới tin đồn ở bệnh viện nhân dân số một. Cô ấy đã biết được bí mật mà người thường không thể biết được, vì thế cô ấy hoài nghi chuyện bệnh viện đột tử rất bất thường.

Hiện tại Vương Bình lại xuất hiện ở bệnh viện, không thể không khiến người ta càng thêm hoài nghi.

Sở dĩ bệnh viện liên tiếp xảy ra đột tử, có lẽ có liên quan tới sự kiện linh dị.

Không trả lời câu hỏi của Sở Ly Ly, Vương Bình không nói hai lời, kéo Sở Ly Ly ra khỏi cửa phòng.

Lúc ở thôn Đại Biệt, hắn đã nói với Sở Ly Ly trong nhà trọ của mình có một con quý tốt, tên là Trương Dao.

Thế nhưng, hắn không nói cho Sở Ly Ly biết chuyện thi thể Trương Dao phục sinh.

Vì không phá hư kế hoạch của chính mình, Vương Bình cần phải nhắc nhở Sở Ly Ly trước.

Sau khi kéo Sở Ly Ly đến cầu thang thoát hiểm không người, Vương Bình giải thích cho Sở Ly Ly.

Một lúc lâu sau, Sở Ly Ly khiếp sợ, miệng nhỏ khe khẽ, nằm trong trạng thái kinh hãi.

"Cò đừng phá hỏng chuyện của tôi, còn có tôi khuyên cô, chuyện của bệnh viện tốt nhất là cò đừng tra xét, cứ lấy lý do đột tử kết án là được, đừng gây thêm rắc rối."

"Vương Bình, chuyện bệnh viện đột tử thực sự do quỹ hỗn quấy phá sao?"

Sở Ly Ly đã sớm có chuẩn bị, nhưng sau khi nghe được Vương Bình khuyên nhủ, cô ấy vẫn hết sức giật mình.

"Xấp xỉ." Vương Bình trả lời.

"Sẽ không phải nó có liên quan tới "Trương Dao" kia đấy chứ?"

"Có hay không tôi còn chưa rõ ràng lắm, phải quan sát thêm."

"Vương Bình, anh đã trở nên tốt bụng như vậy từ lúc nào thế? Còn chủ động điều tra chuyện của bệnh viện."

Ánh mắt Vương Bình rất trịnh trọng, khiến Sở Ly Ly trở nên sững sờ.

Cho dù hai người ở chung không lâu, nhưng cô ấy hiểu rõ tính cách của Vương Bình, nếu không có lợi, hẳn tuyệt đối sẽ không ra tay.

Theo lý thuyết, nếu phía bệnh viện đã tìm cách sát xử lý chuyện này, khẳng định là bọn họ không tin quỹ hỗn, cho nên Vương Bình không thể nào lấy được tiền từ chỗ bọn họ.

Mặt khác, hình như quỹ hỗn Trương Dao cũng không thể nào lấy tiền ra. Quỹ hỗn Trương Dao là quỹ, nào có tiền? Tựa như con quỹ chặn đường kia.

Vương Bình đảo cặp mắt trắng dã, đương nhiên hẳn có thể nghe ra được ý của Sở Ly Ly.

"Tôi có keo kiệt như vậy sao? Tôi là đại từ đại bi quan... Phi, tôi là Vương Bình đại từ đại bi, chín năm nghĩa vụ nói cho chúng tôi biết, lấy việc giúp người làm niềm vui là nguồn căn của hạnh phúc, tôi làm việc này vì tôi thấy vui, hiểu không?"

"Hơn nữa, Trương Dao đã nói sẽ đưa tiền cho tôi. Mà phía bệnh viện, tôi thấy cha Trương Dao rất quen thuộc với phó viện trưởng, tôi có thể kêu ông ấy nói chuyện với phía bệnh viện."

Sở Ly Ly nghe nói vậy, giương hàm răng mèo đáng yêu, cười tùm tùm nói.

"Tôi đã nói rồi, sao tự nhiên anh lại có lòng tốt giúp người, này thật không giống với Vương Bình tôi biết. Tôi còn nghĩ anh bị quỹ nhập vào thân, bị quỹ đoạt xác... Bây giờ nhìn lại, Vương Bình vẫn là Vương Bình, không bị quỹ thượng thân hay đoạt xá gì."

Khóe miệng Vương Bình co quắp, lời này nghe thế nào cũng thấy nhức nhủ.

Quên đi, tôi sẽ coi như cô đang khen tôi là được rồi, cảm ơn cô đã khích lệ.

"Tốt rồi, con nít con nôi đứng qua một bên chơi bùn đi, đừng quấy rầy người dân lao động vất vả cực nhọc làm việc."

Vương Bình ném ra một câu, sau đó dẫn đầu đi tới quầy lễ tân bệnh viện.

Hắn muốn đi làm thủ tục nhận chức, nếu không tới nay sao hẳn có thể đi làm được, không đi làm thì sao có thể lấy được lương bảo vệ của bệnh viện?

Sở Ly Ly phòng má, rất bất mãn.

Cái gì gọi là con nít con nôi đi chơi bùn? Tuổi của tôi không nhỏ hơn anh bao nhiêu đâu.

Đứng lúc này.

Đột nhiên Vương Bình xoay người, thần sắc nghiêm túc.

Thần sắc bất mãn của Sở Ly Ly động lại, rất ít khi Vương Bình bày ra thần sắc nghiêm túc thế này, chẳng lẽ hẳn có chuyện quan trọng gì muốn nói với mình sao?

"Quên nói với cô, ban này những chuyện tôi đã nói với cô trả tính phí tình báo, giảm giá cho cô, 500 nguyên, gửi bao lì xì Wechat trả tiền, nhớ kỹ gọi cho tôi."

"Vương Bình, anh đi chết đi."

Sở Ly Ly tức giận mắng.

Còn tưởng rằng hẳn có chuyện quan trọng gì muốn nói, thì ra là nói tiền.

Tên khốn kiếp này không chết từ té được, chỉ biết tiền tiền tiền.

Tốt xấu gì tôi cũng là thiên sinh lệ chất, xinh đẹp trẻ trung khu khu khu... Người khác chỉ ước gì có thể đưa tiền rồi làm quen với tôi, tên chó má anh thì hay rồi, mỗi ngày chỉ muốn đòi tiền của tôi, khiến người đẹp như tôi mất hết lòng tin, thậm chí còn phải hoài nghi nhân sinh.

Sở Ly Ly vừa mắng vừa cầm điện thoại di động lên mở Wechat, chuyển bao lì xì tới cho Vương Bình.

Leng keng.

Vương Bình cầm điện thoại di động lên, thấy nhắc nhở bao lì xì, không lịch sự cười một tiếng, sau đó lại nói với người trực ban.

"Chào chú, tôi là bảo vệ ban nãy lão Hà, à không, viện trưởng Hà giới thiệu."

"Ah? Cậu chính là tên hải quy đã làm mất hết mặt mũi đám hải quy sao?" Người trực ban cười nói.

"Đúng là tại hạ, sau khi đi du học ở Mỹ nhiều năm tôi phát hiện, vẫn là tổ quốc tốt hơn, cho dù chỉ làm một bảo vệ nho nhỏ."

"Cậu nhóc nói hay lắm, tôi thích cậu rồi đây."

"Chú, tôi không thích chú, nhưng tôi không ngại thích con gái hay cháu gái của chú đâu."

"..."

Trọng tâm câu chuyện một lần nữa bị Vương Bình dim chết.

Cứ như vậy, bảo vệ có thành tích học tập cao nhất từ trước tới nay, đã sinh ra ở bệnh viện nhân dân số một Thâm Quyển.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Gõ CMM!

Editor: ๖Vân๖Kính๖Vô๖Tà

Bệnh viện nhân dân số một đã chết liên tiếp bốn người, ngoài bệnh viện tin tức trái chiều bay đầy trời, trong bệnh viện lòng người bàng hoàng.

Gần như không ai dám trực đêm.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, phía bệnh viện chỉ có thể gọi lão bảo vệ đã về hưu của bệnh viện tới hỗ trợ, cùng với cam kết về khoản tiền lương kénch xù cho công việc làm bảo vệ ngoài giờ này.

Nhân viên y tế được bệnh viện dùng biện pháp thăng chức tăng lương, cần câu com... làm lý do khiến bọn họ thay phiên trực ban cho tầng lớp cấp cao của bệnh viện.

"Tiểu Vương à, cậu đi tuần tra tầng ba, những người khác tự chịu trách nhiệm với tầng lầu của mình, có chuyện gì có thể liên lạc qua bộ đàm."

Lão bảo vệ phân phối nhân viên an ninh.

Vương Bình gật đầu, cùng Sở Ly Ly đi về phía tầng ba.

Sở Ly Ly và Vương Bình vừa rời đi, những bảo vệ khác lập tức khóc thút thít.

"Đầu năm nay làm bảo vệ còn có người đẹp theo cùng, còn là người đẹp cảnh sát, thật khiến người ta ước ao đó kìa."

"Đừng hăm mộ, người ta không chỉ là bảo vệ, tôi nghe nói người ta còn là hải quy từ Mỹ về đây."

"Cái gì? Hải quy từ Mỹ về? Lại đi làm bảo vệ? Đó là không có khả năng!"

"Hiện tại cánh cửa làm bảo vệ lại cao như vậy sao? Người ta thường nói muốn làm nhân viên giao đồ ăn nhanh, không chỉ biết giao hàng, còn phải giỏi giao tiếp giỏi ca hát, tình thông mọi thứ. Hiện tại cuối cùng cũng tới phiên bảo vệ sao?"

...

Tầng ba, hành lang phòng bệnh, Vương Bình liếc nhìn thời gian trên di động.

Tám giờ năm mươi lăm phút tối, còn kém năm phút nữa là đến thời gian tắt đèn.

Vương Bình kiểm tra bệnh nhân trong mỗi phòng bệnh, ghi chép lại.

"Sở Ly Ly, không phải tôi kêu cô đừng điều tra nữa sao? Vì sao cô còn theo tới? Tôi phải nói trước, nếu cô muốn theo đuổi tôi thì cứ việc nói thẳng, tôi có thể suy nghĩ một chút về sự theo đuổi của cô."

"Vương Bát Bình(1) anh đi chết đi! Ai theo đuổi anh? Tôi chỉ lo lắng an nguy của bệnh nhân thôi. Bệnh viện có nhiều bệnh nhân như vậy, vạn nhất lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì chắc chắn sẽ tạo thành thương vong lớn lao."

(1) Vương Bát: con rùa, ý là đang chửi Vương Bình.

"Vậy cô phải theo sát tôi, đừng chạy lung tung, ngoài ra cô phải luôn mang bùa hộ mệnh tôi đã bán cho cô bên người, quý dám gần kề cô, cô cứ lấy bùa hộ mệnh ra."

Sở Ly Ly nặng nề gật đầu, cầm bùa hộ mệnh.

Sau năm phút...

Một tiếng tách, công tắc nguồn điện nặng nề kéo xuống, đã đến giờ bệnh viện tắt đèn.

Vương Bình cảm đèn pin tuần tra tầng ba, tầng này đúng lúc là tầng trệt nơi Trương Dao nằm, cũng tiện giám thị cô ta.

...

Bệnh viện nhân dân số một, buổi tối 11 giờ.

Buổi tối ở bệnh viện an tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng bước chân thanh thúy và tiếng giày da gãi trên mặt đất, khoan thai quanh quẩn trong hành lang.

Hành lang phòng bệnh mờ tối, chỉ có ánh sáng từ đèn pin tạo thành một đường sáng nhỏ.

Chung quanh u tối vô cùng, phảng phất như toàn bộ ánh sáng đều đã bị bóng tối cắn nuốt.

Nghe tiếng bước chân, nhìn khu vực do ánh sáng đèn pin soi sáng ra chậm rãi di động.

Đường như chỉ một giây sau ngay khu vực được soi sáng sẽ xuất hiện một đôi chân...

Càng tối, hành lang càng thêm an tĩnh, các bệnh nhân dần dần ngủ đi, chỉ còn lại hai người Vương Bình và Sở Ly Ly còn đang hoạt động.

Sở Ly Ly theo sát bên cạnh Vương Bình, cầm điện thoại di động lên nhìn thời gian.

Thời gian vừa chuyển sang con số 11 giờ 30 phút.

Hành lang vốn yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hô hấp cũng có thể nghe thấy rõ, đột nhiên sự yên lặng bị phá vỡ.

Không phải Sở Ly Ly phát ra, cũng không phải Vương Bình tạo thành.

Cốc, cốc cốc...

Đó là từng tiếng gõ cửa truyền tới từ ngay phía trước Vương Bình và Sở Ly Ly, truyền từ nơi cuối hành lang giống như vực sâu của hắc ám.

Ngay thời khắc đó, trong một căn phòng khác ở tầng ba, Trương Dao nằm trong phòng.

Trương Dao đang lẳng lặng nằm trên giường bệnh, nhìn như đã ngủ, nhưng bỗng nhiên cô ta mở bừng hai mắt ra. Cô ta xoay cổ, nhìn chăm chăm phía ngoài cửa phòng bệnh.

Hai tròng mắt của cô ta có lệ mang chột lóc, nhưng lại tiêu tán rất nhanh.

Cuối cùng cô ta nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Bên kia.

"Ai đang gõ cửa vậy?" Sở Ly Ly nhẹ giọng hỏi.

Giọng nói quanh quẩn trong hành lang, không người đáp lại.

Chỉ có tiếng gõ cửa cốc cốc tựa như đáp lại lời Sở Ly Ly.

Tiếng gõ cửa thỉnh thoảng nặng nề, thỉnh thoảng thanh thúy, biến hoá kỳ lạ không gì sánh được.

Nương theo Vương Bình và Sở Ly Ly càng ngày càng gần nơi cuối hành lang, tiếng gõ cửa càng thêm trầm trọng.

Cốc, cốc cốc...

Không bao lâu sau, hai người đã tới phòng bệnh nơi phát ra tiếng gõ cửa. Phòng bệnh này nằm ở cuối hành lang, là phòng bệnh gần cầu thang thoát hiểm nhất.

Cửa phòng bệnh không có gì lạ, không khác gì so với cửa những phòng bệnh khác.

Điều duy nhất khiến Sở Ly Ly và Vương Bình đề ý, ngoại trừ tiếng gõ cửa bên trong, trên cửa còn có treo một mắt mèo.

"Mắt mèo?" Sở Ly Ly sinh lòng hoang mang, sắc mặt cổ quái.

Một phòng bệnh đang yên đang lành, tự dưng lắp một mắt mèo ở đây làm gì?

Mắt mèo là thứ vốn không nên xuất hiện ở phòng bệnh, không ngờ tối nay nó lại xuất hiện ngay trên cửa phòng bệnh.

Hơn nữa, dường như mắt mèo này còn được lắp ngược.

Cảnh tượng quỷ dị cùng với tiếng gõ cửa vang lên.

Cốc, cốc cốc...

Tiếng gõ cửa mang theo ma tính khác thường, phảng phất như đang thúc giục mọi người nhìn về phía mắt mèo, từ đó thấy rõ tất cả bên trong phòng.

"Vương Bình."

Sở Ly Ly muốn đi lên nhìn mắt mèo, thế nhưng Vương Bình đã bước lên trước một bước.

Trong nháy mắt, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Cốc, cốc cốc...

Nghe tiếng gõ cửa, đáy lòng Sở Ly Ly đang nắm bùa hộ mệnh đột nhiên hiện lên cảm giác bất an nồng đậm, cô ấy muốn lên tiếng ngăn cản Vương Bình.

Đúng lúc này, Vương Bình dừng bước, không nhìn mắt mèo kia mà đưa tay gõ gõ cửa phòng bệnh ngay khi tiếng gõ cửa vang lên.

Cốc cốc, cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa có tiết tấu, mỗi lần nó đều gõ một cái, sau đó là hai cái.

Vương Bình lại gõ hai cái, sau đó lại gõ ba cái, mỗi lần đều gõ nhiều hơn đôi phương một tiếng.

Sở Ly Ly có thể cảm giác được, ngay trong nháy mắt khi Vương Bình gõ cửa.

Tiếng gõ cửa có quy luật trong phòng bệnh dừng lại.

Đường như "người" đang gõ cửa trong phòng bệnh bị hành động của Vương Bình làm sững sốt một chút.

Sau đó lại truyền ra tiếng gõ cửa cốc, cốc cốc.

Keng! Quý gõ cửa bối rối, thuộc tính +1.

Không do dự, Vương Bình lại gõ cửa ngay phía sau.

Cốc cốc, cốc cốc cốc...

Thời gian kế tiếp, sắc mặt Sở Ly Ly từ khăn trương biến thành cổ quái, sau đó biến thành cạn lời.

Không biết Vương Bình phần khởi hơn "người" gõ cửa bên trong phòng.

Hay vẫn là "người" gõ cửa bên trong phòng phần khởi hơn Vương Bình.

Một người một "người" ở hai phía khác nhau, không ngừng gõ rồi lại gõ.

Cốc, cốc cốc...

Cốc cốc, cốc cốc cốc...

Cốc, cốc cốc...

Cốc cốc, cốc cốc cốc...

Có lẽ là vì mỗi lần Vương Bình nghe thấy tiếng gõ cửa, lập tức gõ cửa theo.

Dẫn đến tiếng gõ cửa vốn có quy luật bên trong phòng từ từ chậm lại, biến thành mỗi lần Vương Bình gõ cửa xong nó cũng theo sát mà gõ cửa.

Hai người phăng phất như đang so xem tốc độ tay của người nào nhanh hơn, đang so xem phản ứng của người nào nhanh hơn.

Tiếng gõ càng lúc càng nhanh, càng ngày càng gấp rút.

Cốc, cốc cốc... cốc cốc, cốc cốc cốc...

Mặt mũi Sở Ly Ly tràn đầy vẻ cạn lời.

Hắn đang làm gì vậy?

Tiếng gõ cửa quý dị đâu?

Hiện tại đã sắp biến thành gõ vì thú vui rồi.

Người khác không biết, còn cho rằng hai người các người đang coi cửa là trống để gõ.

Cùng lúc đó, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên không ngừng.

Keng! Quý gõ cửa cảm thấy bản thân bị vũ nhục, rất tức giận, thuộc tính +1.

Keng! Quý gõ cửa so tài, đang căm tức, thuộc tính +1.

Keng! Lừa giận của quý gõ cửa bùng lên, thuộc tính +1.

Keng! Trong lòng quý gõ cửa điên cuồng mắng gõ cmm, thuộc tính +1.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Quý gõ cửa bị hàm oan mà chết

Editor: ๖Vân๖Khin๖Vô๖Tà

Tiếng gõ cửa cóc cóc cóc, sai rồi, là tiếng gõ cửa cóc cóc cóc như nhạc cụ gõ đang tiếp tục.

Vương Bình gõ cửa, gõ tới không biết mệt mỏi.

Từ đầu tới đuôi, đừng nói tới hán chẳng hề nói một câu, ngay cả về mặt hán từ đầu đến cuối cũng đều bình tĩnh thản nhiên.

Ngoài gõ cửa, Vương Bình không còn cử động nào khác.

Mà Sở Ly Ly, từ lúc mới bắt đầu cô ấy còn thấy khẩn trương, sau đó là quý dị, rồi đến cạn lời.

Hiện tại, Sở Ly Ly đã ngồi trên ghế dài ở hành lang chơi rắn ăn mồi, thảnh thơi lại ngẩng đầu nhìn về phía Vương Bình ở trước cửa.

Thấy Vương Bình còn đang gõ, Sở Ly Ly lại cúi đầu tiếp tục chơi rắn ăn mồi.

Chơi mệt, Sở Ly Ly tắt game, chơi trò Liên Liên Khán.

Trong lúc nhất thời, một nam một nữ một "người".

Nam và "người" đang chơi trò "nhạc cụ gõ", nữ thì đang chơi game trên di động.

Bầu không khí cực độ hài hòa!

Thuyết minh vừa đầy đủ vừa tươi đẹp, thế nào mới là thời đại dân chủ, hài hòa.

Đại khái giằng co chừng nửa giờ...

Vương Bình và Sở Ly Ly có thể cảm giác được, "người" gõ cửa trong phòng bệnh đã rất nổi giận.

Sở Ly Ly cảm giác được vì cô ấy nghe được tiếng gõ cửa nặng nề, rất giống với người bên trong đang dùng nắm tay đập lên cửa, giống như một người tức giận đập tường phát tiết lửa giận.

Cho nên, cô ấy cảm thấy chắc chắn là "người" gõ cửa trong phòng bệnh đang nổi giận, đang phát điên.

Mà sở dĩ Vương Bình cũng cảm thấy như vậy, ngoại trừ điểm này, chủ yếu hơn là vì tiếng nhắc nhở trong đầu.

Keng! Quý gõ cửa từ gõ cmm biến thành gõ cái dcmm, thuộc tính +1.

Keng! Quý gõ cửa từ gõ cái dcmm trở nên luống cuống, thuộc tính +1.

Keng! Quý gõ cửa tức giận đến muốn phá cửa ra, thuộc tính +1.

Keng! Quý gõ cửa cuồng loạn điên cuồng, thuộc tính +1.

Nương theo tiếng nhắc nhở sau cùng của hệ thống

Oanh!

Một tiếng nổ lớn nặng nề, lóe sáng.

Sở Ly Ly đã chơi tới cửa ải cuối cùng sợ hết hồn, đứng dậy nhìn về phía cửa phòng bệnh có mắt mèo.

Làm sao vậy? Hiện tại không gõ cửa nữa sao?

Muốn phá cửa?

Sở Ly Ly cắt điện thoại di động, vội vã đứng sau lưng Vương Bình.

Vương Bình dẫn theo Sở Ly Ly lui về phía sau một bước.

Cửa phòng bệnh có mắt mèo đang kịch liệt lay động, không ngừng nổ.

Cả cánh cửa phòng bệnh đang rạn nứt, lấy mắt mèo làm trung tâm, vết rách lan tràn ra, tràn khắp cả cửa phòng bệnh.

"Chết!"

Âm phong dày đặc lạnh như băng, tiếng gầm gừ chói tai như tiếng móng tay cọ sát lên bảng vang lên.

Một ngón tay chảy máu vuron ra từ mắt mèo, chụp vào Vương Bình.

Ngón tay trắng hếu đầy máu tươi và vết rách, vô cùng dữ tợn, mang theo sát khí ngút trời.

Vương Bình không nói hai lời, hai ngón tay cầm một tấm bùa giấy, tách ngón tay dài ra, dán lá bùa lên.

Roẹt!

Từng tia lôi điện nhỏ dài tuôn ra từ lá bùa như từng con rắn nhảy múa, quấn quanh trên ngón tay.

"A!!!"

Bên trong mắt mèo truyền tới tiếng kêu thảm thiết, ngón tay rút về.

Vương Bình sai bước ra, đưa tay túm lại ngón tay muốn rút về kia, một chân giẫm trên cửa phòng bệnh một chân giẫm lên vách tường, thân thể và tường tạo thành một góc chín mươi độ, gât gao lôi kéo ngón tay quý, không cho nó rút về lại.

Lá bùa không ngừng lóc lên lõi điện, lõi điện cuồng bạo ẩn chứa chính khí cuộn cuộn, nghiêm nghị tứ phương, tất cả yêu ma quỷ quái nhìn thấy đều phải tán đi.

Ngón tay quý vô cùng thâm thâm, máu thịt nổ tung, vết rách trải rộng, chảy máu tươi.

Chỉ trong chốc lát, ngón tay quý trắng bệch đã biến thành cháy đen.

"Buông, cầu ngươi buông ra!"

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng, quý trong phòng bệnh có mất mèo cầu xin tha thứ.

Vương Bình như không nhìn thấy, lôi kéo ngón tay quý kiên quyết không buông tay, còn mắng.

"Này thì gỗ, mày tiếp tục gỗ đi."

"Không gỗ, không gỗ, cầu ngươi bỏ qua cho ta, ta không bao giờ gỗ nữa."

Keng! Quý gỗ cửa sợ hãi cầu xin tha thứ, thuộc tính +1.

Keng! Quý gỗ cửa sợ hãi, thuộc tính +1.

Quý gỗ cửa cầu xin tha thứ nhưng Vương Bình không định bỏ qua cho nó, thậm chí hấn còn làm như đang kéo co, bỗng nhiên túm lấy ngón tay quý kia không ngừng kéo ra ngoài, muốn kéo cả quý gỗ cửa ra ngoài.

Hai tay hấn tràn ngập tia sáng trắng lượn lờ.

Đó là lực thần thú Bạch Trạch, có uy hiếp trí mạng đối với quý quái.

Quý gỗ cửa kêu rên liên hồi, thân thể bị Vương Bình lôi ra khỏi mất mèo từng chút từng chút một.

Hai tay Sở Ly Ly che cái miệng nhỏ đang khê nhếch.

Mỗi một lần cô ấy nhìn thấy Vương Bình đuổi quý, lực trùng kích thị giác đều lớn như vậy.

Đuổi quý giống hệt như kéo co, hấn cầm lấy ngón tay quý không ngừng kéo, mất mèo kia nhỏ như vậy, con quý bị trắng trợn kéo ra khỏi cái lỗ nhỏ tí như thế... Chi suy nghĩ một chút đã cảm thấy đau đớn.

Keng! Thân hình quý gỗ cửa muốn toàn diệt, rơi vào khủng hoảng, thuộc tính +1.

Vương Bình nghe vậy, nghiêm nghị thốt ra.

"Nói cho tao biết, mày có quan hệ gì với thi thể vừa phục sinh ở phòng 510?"

Có câu người sắp chết, chỉ nói thật.

Con quý gỗ cửa này đã sắp lâm vào cảnh toàn diệt, hiện tại mình đưa ra câu hỏi là có thể tìm được chân tướng.

"Cái gì mà phòng 510? Đại ca muốn nói con hồ quý kia sao? Tôi không có chút quan hệ nào với con hồ quý kia, cầu đại ca bỏ qua cho tôi, nếu đại ca có thù oán gì với con hồ quý kia thì cứ đi tìm cô ta đi, tôi không quen biết gì cô ta hết."

"Hồ quý?" Vương Bình ngậy ra một lúc.

Giả Trương Dao là hồ quý?

Hồ quý là loại quý gì?

Lúc này, quý gỗ cửa một mực kêu thảm thiết cầu xin tha thứ.

Vương Bình hỏi Trương Dao cũng chính là hồ quý, khiến quý gỗ cửa cho rằng Vương Bình có thù oán với hồ quý, mà bản thân mình lại ở cùng một bệnh viện với hồ quý, bị Vương Bình cho rằng hai người là đồng bọn.

Vì thế, trong lòng quý gỗ cửa rất biệt khuất, liên tục mở miệng báo cho Vương Bình biết mình không quen biết con hồ quý kia.

Keng! Quý gỗ cửa có loại biệt khuất nằm không cũng trúng đạn, thuộc tính +1.

Nghe được tiếng nhắc nhở, lông mày Vương Bình nhếch lên, tiếp tục nói.

"Hừ! Tao thấy chắc chắn là mày có quan hệ với con hồ quý kia, nếu không vì sao hai bọn mày lại ở chung một bệnh viện, nhanh nói thật cho tao biết, nếu không hôm nay mày phải chết."

"Tôi thực sự không nhận ra hồ quý, hôm nay cô ta mới vào ở, căn bản là tôi không nhận ra cô ta. Tôi đã ở bệnh viện này từ sớm, tôi là một bệnh nhân chết trong bệnh viện nhân dân nửa năm trước."

Keng! Quý gỗ cửa tự cảm thấy bản thân còn oan hơn cả Đậu Nga, thuộc tính +1.

Quý nói thật hay nói dối, Vương Bình không đoán được.

Thế nhưng hệ thống tuyệt đối sẽ không lầm lỗi.

Nếu hệ thống đã nhắc nhở như vậy, hiển nhiên quý gỗ cửa này không có quan hệ gì với Trương Dao.

Thình thịch!

Vương Bình kêu to, quý gỗ cửa bị túm ra ngoài.

Đây là một con quý cả người bị bao phủ trong khói đen, hai tròng mắt đen kịt, tròng trắng của mắt cũng có màu đen.

Sở Ly Ly giật mình, không giống với quý thất cổ, quý chặn đường, con quý gỗ cửa này mang vẻ mặt ủy khuất, không thể nhìn ra hung ác và kinh khủng nằm ở chỗ nào.

"Tôi thực sự không quen con hồ quý kia."

Quý gỗ cửa ủy khuất, run rẩy cầu xin tha thứ.

Hắn ta muốn trốn lại trốn không thoát, ngón tay bị phủ chú trần áp còn bị Vương Bình kéo. Máu chốt là tia sáng sương trắng tán ra từ trên người Vương Bình.

Bản thân mình vừa đụng phải tia sáng sương trắng kia đã cảm thấy thân thể như bị hàng vạn hàng nghìn kim đâm, vô cùng thống khổ.

"Xấu hổ, tao cho rằng mày có quan hệ với con hồ quý kia, muốn trách chi có thể trách mày ở cùng một bệnh viện với cô ta."

Vương Bình thản nhiên nói, lòng bàn tay phát quang, một chuồng võ trắng xuống gáy của quý gỗ cửa.

"Không!!!"

Đầu quý gỗ cửa nổ tung, thân hình toàn diệt, hóa thành một luồng âm khí bị hình xăm Bạch Trạch trên ngực Vương Bình hấp thu.

Keng! Quý gỗ cửa chết không nhắm mắt, cho rằng bản thân mình nằm không cũng trúng đạn, trước khi chết trần ngáp biệt khuất và oán niệm, thuộc tính +10.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đặc hiệu không cần tiền sao?

Editor: ๑Vân๑Khin๑Vô๑Tà

Cho đến chết, quý gỗ cửa vẫn cho rằng mình vô tội, bị vạ lây hại chết, bị hồ quý liên lụy chết, chết rất oan!

Nó không biết, đó là Vương Bình cố ý khiến nó hiểu lầm như vậy.

Quý gỗ cửa tự nhận bị hãm oan chết?

Dưới cái nhìn của Vương Bình, nó là chết chưa hết tội. Để nó gánh lấy cảm xúc bị hãm oan mà chết đi, đối với quý gỗ cửa, cũng có thể coi là một loại nghiêm phạt.

Đừng quên, quý gỗ cửa đã giết năm người thường vô tội trong bệnh viện nhân dân số một.

Theo quý gỗ cửa từ vong, Sở Ly Ly cảm thấy hoa mắt, cánh cửa phòng bệnh có mắt mèo cùng với vết nứt trái rộng đã có biến hóa.

Mèo mắt biến mất không thấy đâu nữa, mà vết rách cũng biến mất.

Lúc này, cửa phòng bệnh có mắt mèo giống hệt như những cửa phòng bệnh khác, rất bình thường.

"Đây là?" Sở Ly Ly hoang mang.

"Hắn là cô đã từng nghe nói tới quý đánh tường nhỉ?" Vương Bình phui bụi trên người, thản nhiên nói.

Sở Ly Ly bùng tỉnh.

Thì ra mới vừa rồi bọn họ đã ngộ nhập quý đánh tường, tiến vào trong ảo cảnh do quý gỗ cửa chế tạo.

Chẳng trách, chẳng trách khi Vương Bình và quý gỗ cửa chơi trò gỗ nhạc cụ, gây ra động tĩnh lớn như vậy nhưng không có bệnh nhân hay nhân viên an ninh nào qua đây.

Thình thịch!

"Cậu, các người..."

Vương Bình và Sở Ly Ly xoay người nhìn lại, chỉ thấy phía sau bọn họ chẳng biết đã nhiều thêm một người từ lúc nào.

Đó là bảo vệ trưởng đã về hưu được bệnh viện nhân dân số một mời tới.

Hắn ta ngồi sụp xuống đất, kinh hãi nhìn Vương Bình và Sở Ly Ly, run giọng hỏi.

"Tiểu Vương... hai người là người hay quý?"

Sợ với Sở Ly Ly nghi hoặc khó hiểu, không hiểu sao đột nhiên lão bảo vệ lại xuất hiện sau lưng bọn họ, thì lão bảo vệ trưởng mới là người bị dọa tới giật cả mình.

Bởi vì Vương Bình và Sở Ly Ly đột nhiên xông ra, từ trong trống rỗng xuất hiện trước mặt hắn ta.

Đường như Vương Bình biết suy nghĩ của lão bảo vệ, hòa khí nói.

"Ông à, chúng cháu là người, ban nãy chúng cháu gặp quý đánh tường, cho nên ông mới không nhìn thấy chúng cháu. Hiện tại quý chết rồi, chúng cháu cũng có thể thoát khỏi quý đánh tường."

Quý đánh tường có chút giống với lĩnh vực, là lĩnh vực ảo giác do quý chế tạo.

Lão bảo vệ vươn người, được Vương Bình và Sở Ly Ly nâng dậy, thần sắc hoảng sợ nói.

"Nói như vậy, những gì tôi quan sát được ban nãy đều là sự thật?!"

Mọi thứ đã trở nên thông suốt. Với tư cách là bảo vệ trưởng, lão bảo vệ vẫn luôn ngồi trong phòng quan sát của bệnh viện, kiểm tra tình huống mỗi một tầng trệt.

Trước đó không lâu, lão bảo vệ phát hiện màn hình theo dõi mới được trang bị ở tầng ba, lại bắt đầu nổi lên từng chấm trắng như hoa tuyết. Đường như màn hình đã bị quấy nhiễu, chỉ thoáng chốc màn hình đã trắng nhợt.

Sau đó, màn hình khôi phục bình thường, vừa lúc Vương Bình và Sở Ly Ly tiến vào trong màn hình

Lão bảo vệ trưởng dường như vẫn đề nằm ở đường truyền.

Chỉ có điều hắn ta vẫn cố ý quan sát màn hình kia một thời gian nữa xem sao.

Nhìn suốt nửa giờ, lão bảo vệ trưởng cạn lời.

Tên Vương Bình được xưng là bảo vệ có thành tích học tập cao nhất này cứ như bị điên rồi, không ngừng gõ cửa suốt nửa giờ.

Quan trọng nhất là lão bảo vệ trưởng phát hiện, mỗi lần Vương Bình gõ cửa xong, cửa phòng bệnh còn hơi rung nhẹ, nói rõ trong phòng bệnh có người cũng đang gõ lại.

Điểm mấu chốt đến.

Lão bảo vệ trưởng dùng máy vi tính kiểm tra số phòng bệnh kia, phát hiện căn bản là trong phòng bệnh kia không có bệnh nhân ở.

Vậy rốt cuộc là ai đang ở trong phòng bệnh đó?

Là có bệnh nhân khác chạy vào phòng bệnh này sao? Sau đó Vương Bình phát hiện, cho nên Vương Bình mới gõ cửa?

Thế nhưng không đúng!

Lão bảo vệ trưởng phát hiện trên cửa phòng bệnh có mất mèo.

Đúng lúc này.

Hình ảnh khiến lão bảo vệ kinh hãi, tê cả da đầu xuất hiện.

Trong màn hình, mất mèo trên cửa phòng bệnh rạn nứt, một ngón tay quý lao ra.

Một màn này khiến lão bảo vệ trưởng sợ tới mức té từ trên ghế xuống, sắc mặt tái nhợt, con ngươi chợt co rút lại.

Với tư cách là người thể hệ trước, hơn sáu mươi tuổi, lão bảo vệ trưởng rất kính nể quý thần. Hôm nay, lần đầu tiên trong đời lão nhìn thấy hình ảnh quý dị như thế, có thể không sợ sao?

Không chờ lão sợ hãi.

Thân hình lão bảo vệ trưởng đang định bò dậy từ trên mặt đất cứng đờ, như bị đông lại, gất gao nhìn chăm chăm màn hình.

Lão phát thệ, đây là hình ảnh trùng kích thị giác nhất mà lão thấy được từ khi lão sinh ra tới nay.

Vậy mà tên hải quy đã khiến tất cả hải quy mất hết mặt mũi kia lại túm lấy ngón tay quý, còn ném ra một tấm bùa, sấm sét nổi lên bốn phía.

Sau đó hắn lại càng trắng trợn hơn, ngang ngược lôi kéo con quý kia ra.

Hình ảnh kia đơn giản thô bạo!

Tiếp theo, Vương Bình vỗ một chương lên đầu con quý, đầu quý nổ tung, thân thể bạo tạc, không ngờ nó lại chết đi như vậy...

Lão bảo vệ trưởng ngẩn người, miệng há lớn.

Mẹ nó đây là đuôi quý sao?

Nói tốt phù chú khắp bầu trời, kiếm gỗ đào vũ động kiếm hoa, còn có chú ngữ Thái Thượng lão quân lập tức tuân lệnh đâu?

Nhìn hình dáng miệng Vương Bình, dường như hắn chưa từng đọc chú ngữ gì cả.

Lão bảo vệ trưởng không thể giữ vững bình tĩnh được nữa, lão lao ra khỏi phòng quan sát, đi tới tầng ba kiểm tra.

Lão bảo vệ trưởng hoài nghi, có phải vừa rồi bản thân mình đã bị tên bảo vệ kia đùa giỡn không?

Đi tới trước cửa phòng bệnh ở tầng ba, lão bảo vệ trưởng không nhìn thấy Vương Bình và Sở Ly Ly, đồng thời cửa phòng bệnh cũng không bị nghiền nát.

Cảng không có mất mèo.

Lúc này, lão bảo vệ trưởng nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn ta bị chơi xỏ, khẳng định là có người đang động tay động chân trên màn hình. Mẹ nó, sao có thể khiến hình ảnh giống hệt như thật thế không biết.

Chẳng lẽ đặc hiệu không cần tiền sao?

Ngay lúc hắn ta xoay người chuẩn bị đi tìm Vương Bình tính sổ, Vương Bình và Sở Ly Ly xuất hiện!

Từ trong trống rỗng xuất hiện ngay trước mặt lão bảo vệ trưởng, đột nhiên xuất hiện.

Một màn tiếp theo chính là hình ảnh mà Vương Bình và Sở Ly Ly nhìn thấy, lão bảo vệ trưởng ngã ngời phía sau hai người.

Lão bảo vệ trưởng giải thích, Vương Bình và Sở Ly Ly bùng tỉnh, thì ra cử động của bọn họ ban nãy đã bị cameras giám sát quay lại.

Thế giới hiện nay, người bình thường không nhìn thấy quỷ quái.

Nhưng điều đó không có nghĩa là người bình thường không cách nào nhìn thấy quỷ. Có một biện pháp khiến con người có thể thấy quỷ được.

Không sai, chính là cameras, máy quay phim.

Cameras và máy quay phim không giống mắt người, nó chỉ có thể tiếp thu hình ảnh chân thực vốn có, có thể quay được quỷ hồn.

"Ông à, ông đừng nói chuyện này với người ngoài, đây là cơ mật của cảnh sát."

Sở Ly Ly lấy thân phận cảnh sát ra mượn cớ, an ủi ông cụ.

Thẳng đến thật lâu sau, lão bảo vệ trưởng mới hồi thần lại, rung động nhìn Vương Bình và Sở Ly Ly.

Dựa theo Sở Ly Ly giải thích.

Cục cảnh sát đã mời vị nhân sĩ đuổi quỷ là Vương Bình đến đuổi quỷ.

"Hiện tại tôi đi cắt bỏ màn hình giám sát."

Nếu đây là cơ mật của cảnh sát, như vậy hiển nhiên không thể giữ video lại, lão bảo vệ trưởng vội vã muốn tới phòng quan sát cắt bỏ video.

Sở Ly Ly cũng đồng ý với quan điểm này.

"Chờ đã, không thể xóa!" Vương Bình kêu lên.

"Vì sao không thể xóa?"

Sở Ly Ly và lão bảo vệ trưởng nhìn lại.

"Xóa thì có thể xóa, nhưng nhất định phải để Hà viện phó xem một lần. Nếu không, một khi xóa đi rồi làm sao tôi có thể đòi phí từ phía bệnh viện được? Không phải việc đuổi quỷ tôi làm là tôi công sao? Đây chính tiền mồ hôi nước mắt tôi khổ cực lao động mới kiếm được đấy."

Bầu không khí cứng lại ngay thời khắc này, Sở Ly Ly xạm mặt, trợn trắng đôi mắt đáng yêu.

Ông trời của tôi ơi, anh có còn mặt mũi nữa không vậy? Lại còn khổ cực lao động! Ngoài ở đó gõ cửa ra, tiếp đó lại kéo kéo ngón tay một chút thôi... Đâu khổ cực gì.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoa Tì Thuộc Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Xin bắt đầu màn biểu diễn của cô

Editor: ๖Vân๖Khinh๖Vô๖Tà

Ngày tiếp theo, bệnh viện nhân dân số một.

Lão Hà tới bệnh viện đi làm từ sớm, trừ chuyện biết được bệnh viện đã trải qua một đêm bình an vô sự, lão còn nhận được một đoạn video lão bảo vệ trưởng gửi cho.

Trước khi đi, lão bảo vệ trưởng dặn đi dặn lại, nhất định phải xem video, xem xong rồi nhất định phải cắt bỏ, sau đó lại phải đưa cho bảo vệ Vương Bình mới tới hai chục ngàn đồng.

Khi đó, vẻ mặt lão Hà tràn đầy ngờ ngác và mờ mịt.

Đùa cái gì kỳ vậy? Đưa cho bảo vệ Vương Bình mới tới hai chục ngàn?

Cho dù Vương Bình là hải quy, trình độ học vấn rất cao, nhưng đó cũng không phải lý do để bệnh viện bọn họ trả 20 ngàn cho một bảo vệ.

Lão Hà cảm thấy rất hoài nghi, Vương Bình là du học sinh Mỹ, nhưng chi sợ hãi không tới Mỹ học đại học, cũng không tới nước Mỹ làm bảo vệ.

Mà hắn tới Mỹ học bán hàng đa cấp?

Chỉ một đêm mà hắn đã có thể đầu độc một lão bảo vệ trưởng cần cù chăm chỉ đến khi về hưu, xui khiến hắn ta nói với lão Hà tăng tiền lương cho mình, mà còn tăng khủng tới mức hai chục ngàn!

Mang theo tâm lý muốn sa thải Vương Bình, lão Hà mở video lên nhìn xem.

Xem hết video, lão Hà ngốc trệ đủ một phút đồng hồ.

Sau khi hoàn hồn, ý nghĩ đầu tiên của hắn ta là.

Video này quay thật tốt quá, hình ảnh rất có cảm giác, đặc hiệu nổi tung hoàn toàn không phải đặc hiệu năm xu của các sản phẩm trong nước.

Thậm chí có thể nói, đặc hiệu này còn tốt hơn nhiều so với đặc hiệu trong phim khoa học viễn tưởng Hollywood, hơn hẳn Avengers 4, Avatar.

Liền hướng tới đặc hiệu này, hắn ta thật muốn trả Vương Bình hai chục ngàn tiền lương.

Sau khi xem video thêm một lần nữa, lão Hà hồi tưởng không thôi. Đặc hiệu này thật tốt, chỉ là video quá ngắn, không đáng chú ý.

Cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho lão bảo vệ trưởng.

"Chú Dương, video chú đưa cháu đã xem xong rồi, đúng là quay không tồi thật, đặc hiệu quá tuyệt. Thế nhưng đây không phải lý do khiến cháu cho Vương Bình hai chục ngàn tiền lương. Chỗ chúng ta là bệnh viện, không phải khu quay phim..."

"Tiểu Hà, cậu đang nói gì đấy? Video kia không phải đặc hiệu, là thật."

Nghe giọng điệu nghiêm túc của lão bảo vệ trưởng, lão Hà sững sốt ba giây.

"Cái gì? Thật? Chú Dương, chú đừng đùa cháu, đó rõ ràng là thần quái..."

Đột nhiên, lão Hà im bặt.

Hắn ta nhớ tới một câu chuyện.

Từ sau khi bệnh viện có người liên tục đột tử, hắn ta đã nghe bệnh nhân nói, nửa đêm thường có người gõ cửa.

Vừa mới rồi trong video kia, Vương Bình mà một người nào đó trong phòng bệnh không ngừng gõ cửa qua lại.

Giữa ban ngày, mặt trời lên cao chói chang, thế nhưng lão Hà đang ngồi trong phòng làm việc lại cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Không phải video này là thật đấy chứ?

"Cậu đã thấy chú Dương nói lão bao giờ chưa? Đây là thật, chú cố ý quay lại để cháu xem. Hẳn Vương Bình là đạo sĩ cao nhân, chú hoài nghi, mục đích hắn đi du học nước ngoài chỉ sợ là để truyền đạo đạo Nho Gia kinh điển. Việc này cậu đừng nói ra, tạm thời không nói nữa, chú còn phải đưa cháu gái đi học."

Điện thoại bị tắt máy.

Lão Hà cầm di động thật lâu không buông tay, đứng trơ ra đó như pho tượng.

Hắn ta tin tưởng chú Dương sẽ không lừa hắn ta, thái độ làm người của chú Dương là thế nào, hắn ta rõ ràng nhất. Cần cù chăm chỉ công tác vài chục năm, chú Dương chưa từng nói dối, thái độ làm người rất thành thật.

Quan trọng nhất là.

Loại chuyện thần quái quỷ quái này sao có thể lấy ra để đùa giỡn được.

Ngơ ngác một hồi lâu, lão Hà để điện thoại di động xuống, trên mặt tràn ngập khiếp sợ.

"Trên đời này... thật sự có quỷ?!"

...

Phòng 510, sáng sớm, hai vợ chồng Trương Chính đã tới thăm Trương Dao.

Hôm qua vì chuyện làm ăn, hai vợ chồng Trương Chính không thể không rời đi, chỉ có điều bọn họ đã mời bảo mẫu đến trông nom Trương Dao. Hiện tại việc làm ăn đã xong xuôi, bọn họ ngựa không dừng vó đuổi tới.

Lúc đến, Vương Bình đã ở trong phòng bệnh của Trương Dao, đang gọt táo cho Trương Dao.

Hai vợ chồng Trương Chính nhìn nhau một lát, thỏa mãn cười cười.

"Lão Hà, lão cũng ở đây sao? Sắc mặt lão có vẻ tốt hơn nhiều rồi nhỉ? Có chuyện vui gì à?"

Trong phòng bệnh ngoài bảo mẫu và Vương Bình, lão Hà cũng ở đây.

"Lão Trương đến rồi sao, chuyện này cũng không thể tính là vui sướng gì, cảnh sát truyền tin tức tới, nói chuyện đột tử đã được giải quyết."

Trương Chính nghe vậy, vừa thấy vui vẻ thay lão Hà đồng thời cũng thấy nghi ngờ.

Ban này rõ ràng hẳn ta nhìn thấy, sau khi lão Hà nói dứt lời còn liếc nhìn Vương Bình, thần sắc trên mặt lại hiện lên vẻ tôn kính!

Vương Bình và lão Hà đã phát sinh chuyện gì sao?

Phòng bệnh nhiều người hơn, có vẻ chen chúc. Lão Hà lôi kéo Trương Chính ra ngoài nói chuyện phiếm.

"Lão Hà, ông làm sao vậy?"

Trương Chính nghi ngờ, vì sao hôm nay lão Hà cứ thần thần bí bí thế nào ấy.

"Đúng rồi, chuyện đột tử là thế nào vậy? Không phải án giết người đấy chứ?"

Không trả lời, lão Hà không trả lời mà hỏi lại.

"Lão Trương, ông có tin tưởng trên thế giới này có quỷ không?"

"Quý? Tôi không quá tin tưởng, nhưng tôi tin tưởng trên đời này có kỳ tích." Trương Chính đang ám chỉ chuyện Trương Dao khỏi tử hoàn sinh.

"Chuyện của Dao Dao thực sự là kỳ tích, chỉ có điều tôi muốn nói tới quỷ. Lão Trương, chúng ta đã quen biết nhau từ nhỏ, trên cơ bản có thắc mắc gì chúng ta đều có thể giúp đỡ nhau. Hôm nay tôi đã gặp phải một chuyện, đối với tôi, chuyện ấy quá rung động lòng người, ông phân tích một hồi giúp tôi."

Lão Hà dẫn Trương Chính tới phòng làm việc của mình.

Bên kia, phòng 510 lại thêm một người, Sở Ly Ly đến.

Lưu Mỹ hồ nghi liếc nhìn Vương Bình, lại nhìn Sở Ly Ly.

Lúc này, Trương Dao nhận tào do Vương Bình đưa tới, lên tiếng nói.

"Mẹ, đi bảo mẫu, hai người có thể ra ngoài một lát không, con có chuyện muốn được tâm sự riêng với Vương Bình."

Vừa nói vậy, vẻ hoài nghi trong mắt Lưu Mỹ càng sâu, bà ấy bắt đầu nhìn lướt qua ba người Vương Bình, Trương Dao, Sở Ly Ly.

Bà ấy là mẹ của Trương Dao, nhưng con gái lại muốn bà ấy đi ra ngoài, muốn trò chuyện riêng.

Chẳng lẽ bọn họ có bí mật gì sao?

Vừa nhìn Sở Ly Ly và Vương Bình, Lưu Mỹ vừa hoài nghi suy đoán.

Con gái Dao Dao của mình sẽ không dính vào mối tình tay ba đấy chứ...

Lưu Mỹ và bảo mẫu rời khỏi phòng bệnh, Vương Bình và Trương Dao nhìn về phía Sở Ly Ly.

Sở Ly Ly tràn đầy phấn khởi, căn bản không có ý định rời khỏi.

Đối với chuyện này, Trương Dao dùng ánh mắt hỏi Vương Bình.

"Quên đi, không sao, cô ấy thích nghe thì cứ để cô ấy nghe đi, dù sao cô ấy cũng biết được không ít thứ."

Vương Bình bắt đầu đi, vì sao nha đầu này cứ thích vô giúp vui như vậy.

Trương Dao hơi cứng đầu, nói nhỏ.

"Đêm qua hai người đã giết con quỷ kia?"

"Ừm, tiện tay giết, kiếm chút khoản thu nhập thêm. Mặt khác con quỷ kia nói cho tôi biết, cô là hồ quỷ."

Trương Dao giật mình, không nghĩ tới con quỷ kia còn có thể nói những thứ này.

Không đề ý quá nhiều, Trương Dao khoan thai nói.

"Tôi biết anh rất muốn biết thân phận của tôi, cùng với nguyên nhân tại sao tôi muốn nhập vào thi thể Trương Dao. Tôi sẽ nói cho anh biết. Trước đó, hai người có nguyện ý nghe tôi kể một câu chuyện không?"

"A, còn có kể chuyện nữa?"

"..."

Trương Dao tức cười, Sở Ly Ly cạ lời.

Các cô ấy nhìn thấy Vương Bình tự mình lấy túi xách, móc ra một bao hạt dưa và khoai tây chiên, lôi ghế tới gần Trương Dao.

Bộ dáng kia rất giống với đám quần chúng ăn dưa thích xem náo nhiệt.

"Cô đánh tôi làm gì?" Vương Bình liếc nhìn Sở Ly Ly vừa cầm một nắm khoai tây chiên.

"Người ta không phải tiên sinh kể chuyện."

"Không phải cô ta nói muốn kể chuyện xưa ấy ư, tôi chỉ làm một quần chúng lắng nghe hợp cách thôi, có được không? Học tập một chút."

Vương Bình nói xong lại ra hiệu cho Trương Dao nói.

"Chớ để ý tới nha đầu ngốc này, xin cô bắt đầu màn biểu diễn của cô, không phải, chuyện xưa của cô."

Trương Dao dờ khóc dờ cười.

Cô ta nhìn thấy Sở Ly Ly lúc trước còn nói giúp cho cô ta, lúc này cũng đã xách ghế nhích lại gần, còn cướp khoai tây chiên trong tay Vương Bình.

Hai người nghiêm nhiên hóa thân thành quần chúng ẩn đưa trung thực... Ách, không, là quần chúng nghe chuyện xưa.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chuyện xưa của tiểu hồ ly

Editor: ๑Vân๑Khinh๑Vô๑Tà

Trương Dao cạn lời, sửa sang lại tâm tình, khoan thai nói.

"Khoảng chừng mấy năm trước, Trung Quốc rầm rộ chuyện trong núi có một con hồ ly không cẩn thận rời khỏi núi sâu, ngộ nhập đường cái bị xe đè chết. Sau khi chết nó hóa thành quỷ hồn."

Theo Trương Dao giải thích, rốt cục Vương Bình và Sở Ly Ly cũng hiểu được, rốt cuộc Trương Dao giả trước mắt là cái quỷ gì, cũng hiểu vì sao cô ấy lại nhập vào thân thể Trương Dao.

Hồ ly hóa thành quỷ, xưng là hồ quỷ.

Trước đây sau thời cổ, mọi người thường nói hồ ly tinh hồ ly tinh, thật ra chính là hồ ly sau khi chết hóa thành quỷ, loại quỷ này cũng được xưng là yêu.

Mặc dù bị ô tô của loài người đè chết, thể nhưng cô ấy không oán hận nhân loại.

Bởi vì nhân loại đè chết cô ấy đã cẩn thận chôn cất cô ấy, còn dựng cho cô ấy một mộ bia.

Hồ quỷ rời khỏi dãy núi lớn, đi tới nơi ở của loài người. Cô ấy muốn nhìn xem rốt cuộc nhân loại là sinh vật như thế nào.

Tiến vào thành phố lớn.

Lần đầu tiên cô ấy biết thế giới nhân loại rục rờ như thế, cuộc sống nhiều màu nhiều sắc như thế.

Vì tiện tiếp tục dò xét, cô ấy lợi dụng năng lực của mình giết chết một người phụ nữ xấu xa, nhập vào thân thể người phụ nữ ấy, tiếp tục sống cuộc sống của con người.

Sinh hoạt trong nhân loại mấy năm này, cô ấy thấy được rất nhiều người, muôn hình muôn vẻ, tốt có xấu có, nữ có nam có, trẻ có già có.

Đồng thời cô ấy cũng học xong những tri thức và đồ vật của thế giới loài người.

Cô ấy thích nhất là lên mạng, nói chuyện phiếm với người trên mạng, đối với cô ấy, phàng phất như đó là một thế giới hoàn toàn mới, cũng là một cơ hội để tu luyện.

Mọi người đều biết, trên internet không phải người nào cũng là người tốt, có thật nhiều người xấu.

Lợi dụng cơ hội, cô ấy gặp gỡ cư dân mạng.

Một khi phát hiện có cư dân mạng nào là người xấu, không chuyện ác nào không làm, cô ấy sẽ không chút do dự giết chết cư dân mạng kia.

Thời gian dần qua, vật đổi sao dời, cô ấy phát hiện thế giới loài người không hề tốt đẹp có cô tưởng, người xấu nhiều như vậy, xã hội hiểm ác đáng sợ như thế.

Cô ấy bắt đầu cảm thấy thất vọng với nhân loại, nhưng vẫn ôm lấy một tia tươi đẹp với nhân loại như trước.

Một tia tươi đẹp này theo thời gian đang từ từ bị mài mòn, khiến cô ấy trở nên luống cuống, tràn ngập lệ khí, cho rằng nhân loại quá bẩn thỉu.

Ngay khi cô ấy cảm thấy thất vọng cực độ với nhân loại.

Có một lần lên mạng, cô ấy thêm một nữ sinh viên làm bạn tốt, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Duyên phận thực sự rất kỳ diệu, vên vên chỉ nói chuyện phiếm một ngày, cô ấy và nữ sinh viên kia đã trở thành bạn tốt, hai người không có gì giấu nhau.

Cô ấy phát hiện cô ấy không nhìn thấy sự hư hỏng của loài người từ trên người cô gái ấy, chỉ có tốt đẹp.

Một tia tươi đẹp đã bị ma diệt từ lâu kia đang thức tỉnh.

Càng đi sâu tìm hiểu, cô ấy lại càng cảm thấy tò mò với nữ sinh viên, quyết định gặp mặt nữ sinh viên một lần.

Lần đầu tiên gặp mặt, vì bọn họ đã quen biết nhau một năm trên web, hai người không hề cảm thấy xa lạ và ngăn cách.

Cô ấy gặp được nữ sinh viên kia, nữ sinh ôn nhu im lặng, đôi mắt rất đẹp, như bảo thạch.

Mặc dù cô ấy tận lực xây dựng về ngoài bản thân mình trở nên xấu xí, cùng với bối cảnh cực khổ, nhưng nữ sinh viên chưa từng ghét bỏ cô ấy, trái lại càng đối tốt với cô ấy hơn, càng thêm quan tâm cô ấy hơn.

Một khắc này, sự thất vọng cùng cực của cô ấy đối với nhân loại đã được châm thêm ngọn lửa hy vọng.

Trong xã hội loài người bản thù này, cho dù làm đor bản hiểu lầm, nhưng chắc chắn vẫn còn tươi đẹp.

Cũng giống như chiếc hộp Pandora.

Sau khi mở hộp ra, tất cả tà ác được tích trữ bên trong hộp đều sẽ được phóng thích.

Vậy mà, ngay trong hộp Pandora tràn đầy tà ác, lại vẫn còn tồn tại một chiếc chìa khóa hy vọng.

Đối với cô ấy, nữ sinh viên chính là chìa khóa hy vọng kia.

Đi sâu vào tìm hiểu, cô ấy đã biết cha mẹ của nữ sinh viên, cuộc sống quá khứ của nữ sinh viên.

Cô ấy rất muốn ở chung một chỗ với nữ sinh viên, làm một đôi bạn tốt nhất trên đời.

Thế nhưng, cô ấy hiểu điều đó là không có khả năng.

Người quý khác đường, người và quý không cách nào chung đụng.

Quý trời sinh thuộc âm, cho dù quý không làm ác, nếu người ở với quý thời gian quá dài sẽ khiến người bị nhiễm âm khí, dẫn đến cái chết.

Vì thế cô ấy chỉ có thể thông qua internet để nói chuyện phiếm với nữ sinh viên.

Hai người nói chuyện phiếm mỗi ngày, đều tự chia sẻ chuyện thú vị bản thân gặp được mỗi ngày.

Cô ấy cho rằng mình và nữ sinh viên có thể trở thành bạn bè vĩnh viễn.

Đột nhiên, có một ngày!

Nữ sinh viên không gửi tin nhắn cho cô ấy, mặc cho cô ấy có gửi tin nhắn nhiều thế nào, gọi điện thoại nhiều thế nào cũng không người nghe máy.

Hôm sau, cô ấy nhận được điện thoại của nữ sinh viên.

Là cha mẹ nữ sinh viên gọi tới... Bọn họ báo cho cô ấy biết nữ sinh viên đã chết...

Ngày đó, cô ấy thấy phảng phất như thế giới biến thành màu đen, rất thống khổ, khóc ròng tròn một ngày.

Cô ấy nghĩ tới rất nhiều chuyện, nữ sinh viên tốt, cha mẹ của nữ sinh viên cũng đối tốt với cô ấy.

Ngày thứ hai, cô ấy đã hạ một quyết định, cô ấy không muốn cha mẹ của nữ sinh viên mà mình quan tâm nhất trên đời này phải thương tâm.

Nữ sinh viên không nên chết, cô ấy phải thay thế nữ sinh viên, ở lại thế giới loài người này, làm chìa khóa hy vọng, không muốn tươi đẹp bị dập tắt.

Ngay trước khi nữ sinh viên tiến vào nhà hỏa táng, cô ấy nhập vào thân thể nữ sinh viên, khiến cho thi thể phục sinh!

Từ nay về sau, không còn nữ sinh viên nhưng lại nhiều hơn một nữ sinh viên phục sinh.

Bệnh viện nhân dân số một, trong phòng bệnh 510.

Trương Dao nằm tựa trên giường bệnh, trong đôi mắt đẹp hiện ra nước mắt trong suốt.

"Sau khi trở thành nữ sinh viên, cô ấy phát hiện càng nhiều điều tươi đẹp hơn, đó là sự quan tâm của cha mẹ. Phảng phất như tiểu hồ ly đã trở lại khoảnh khắc ngày cha mẹ còn sống, ngày còn được cha mẹ quan tâm."

Tròn nửa giờ, Trương Dao kể hết câu chuyện của mình.

Sở Ly Ly đã khóc sụt sùi từ lâu, cô ấy không phải người ngu, đương nhiên cũng biết nữ sinh viên và quý tiểu hồ ly là ai.

Nữ sinh viên là Trương Dao, quý tiểu hồ ly là Trương Dao già trước mắt.

Vương Bình không khóc, hần im lặng.

Đột nhiên.

Keng! Hồ quý giải thích quá khứ thương tâm lại tươi đẹp, thuộc tính +1.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vừa ra, Vương Bình sững sốt một chút.

Đây cũng có thể tính là tâm tình quý chấp chôn sao?

Cũng đúng, hiện tại hồ quý rất thương cảm, sở dĩ cô ấy thương cảm như thế, không phải vì mình buộc cô ấy nói chân tướng với mình sao? Đúng là do bản thân mình đã khiến tâm tình quý chấp chôn.

Vương Bình vốn còn hơi hoài nghi, nhưng lúc này hoài nghi đã biến mất không còn.

Hần không phải Sở Ly Ly, ngoài chuyện cảm động với câu chuyện hồ ly kể, hần còn giữ thái độ hoài nghi.

Dù sao đây cũng là lời quý nói.

"Trương Dao có khỏe không?" Đột nhiên Trương Dao hỏi.

Sở Ly Ly cũng nhìn lại, thần sắc sắc bén nhìn chăm chăm Vương Bình.

Ánh mắt kia phảng phất như đang nói cho Vương Bình, tên Vương Bát Bình anh, nếu anh dám làm gì với quý hôn Trương Dao, xem tôi có đánh chết anh không.

Vương Bình cạn lời, đảo cặp mắt trắng dã nói.

"Điều tra chuyện Trương Dao giả là Trương Dao thỉnh cầu tôi giúp một tay, sao tôi có thể làm gì Trương Dao được."

Nghe vậy, sắc mặt Trương Dao và Sở Ly Ly trở nên vui vẻ, thờ phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này.

"Đúng rồi, tuy rằng cô giả Trương Dao, thế nhưng thân phận hiện tại của cô là Trương Dao. Trương Dao đã đáp ứng tôi, sau khi xử lý xong chuyện này cô ấy phải trả cho tôi một vạn. Không bằng cô trả một vạn thay Trương Dao đi."

Bịch một tiếng, Sở Ly Ly dấm một dấm lên ngực Vương Bình.

"Tôi biết ngay mà, tên Vương Bát Bình anh nào có lòng tốt như vậy."

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27: Thần mẹ nó lẠm phát

Editor: ๖Vân๖Khin๖Vô๖Tà

Bệnh viện nhân dân số một, phòng bệnh 510.

"Cô tiếp tục giả trang Trương Dao đi, chỉ có điều sau này cô nhanh chóng dành ít thời gian quay về nhà trợ một chuyến với tôi, giải thích thẳng với Trương Dao. Mặt khác, cô nên biết người quý khác đường, âm khí của cô sẽ tạo thành thương tổn với vợ chồng Trương Chính."

"Vương Bát Bình, anh không thể giúp Trương Dao một chút ư? Đường đường là người thừa kế gia tộc do tổ sư Đạo sĩ sáng chế, chắc chắn là anh có rất nhiều pháp bảo, tùy tiện lấy ra một vài pháp bảo cho vợ chồng Trương Chính, từ đó bọn họ cũng không lo âm khí nhập thể nữa."

"Đúng rồi, có phải lá bùa hộ mệnh chỗ tôi có thể bảo vệ tôi, không để bản thân bị âm khí nhập thể không?"

Từ sau khi biết được câu chuyện giữa Trương Dao và hồ quý, Sở Ly Ly rất quan tâm và cảm động, cũng đặc biệt quan tâm chuyện của Trương Dao.

"Gia tộc do tổ sư Đạo sĩ sáng chế?" Sắc mặt Trương Dao biến đổi lớn.

Cô ấy kinh hãi nhìn về phía Vương Bình.

Một câu nói trong lúc vô ý của Sở Ly Ly đã nói ra thân phận kinh người của Vương Bình.

"Khụ... chuyện này mấy người biết là tốt rồi, đừng nói ra, tôi không thích lấy thể dè người, khiêm tốn một chút."

Vương Bình ho khan, nghiêng mặt đi, che giấu vẻ lúng túng vừa lóe lên trong mắt.

Mẹ trứng, nha đầu ngốc này sẽ không thật sự tin tưởng chuyện ma quỷ do mình bịa ra đó chứ? Ngay cả hồ quý cũng tin sái cổ.

Hình như... quý thất cổ cũng tin.

Cũng đúng, lúc đầu khi mình nói những lời này vốn để lừa gạt quý, quý có tin cũng bình thường.

Không được, sau này mình phải tận lực bớt nói tới vấn đề này, nếu không đợi khi sự tình bại lộ, nha đầu ngốc kia không bóp chết mình mới lạ.

Vương Bình có thể tưởng tượng được, một khi Sở Ly Ly biết mình vốn không phải người thừa kế thế gia đạo sĩ gì cả, nhất định cô ấy sẽ thẹn quá hoá giận bóp chết bản thân mình.

Cửa phòng bệnh được mở ra, lão Hà, vợ chồng Trương Chính cùng đi đến.

"Vương Bình, tôi đã chuyển hai chục ngàn nguyên vào thẻ ngân hàng của cậu." Lão Hà nói khẽ.

Lời vừa nói ra, Trương Dao và Sở Ly Ly rõ ràng nhìn thấy, về mặt lão Hà, vợ chồng Trương Chính khi nhìn Vương Bình có mang theo tâm tình phức tạp.

Hiển nhiên, lão Hà đã đưa Trương Chính đi xem video, cũng chuyển nguyên lời của lão bảo vệ trưởng cho Trương Chính.

Mà sau khi Lưu Mỹ rời khỏi phòng bệnh, tìm được Trương Chính, cũng đã xem video.

Vương Bình tùy ý gạt đầu, hần vốn không dự định giấu giếm, có một số việc cứ để vợ chồng Trương Dao biết, tương lai cũng tiện kịp chuẩn bị.

Về phần đề lão Hà biết, đó là vì hắn muốn cảm được tiền.

Trong lúc nhất thời, phòng bệnh rơi vào im lặng, lặng ngắt như tờ.

Thật lâu sau Trương Chính mới mở miệng nói.

"Vương Bình, cậu thật sự là du học sinh từ nước Mỹ về sao?"

"Không phải."

Mọi người: "..."

Mẹ nó cậu trả lời thật dứt khoát!

Có thể dễ đặt một chút không, trước tiên cứ do dự một chút, sau đó lại nói cho chúng tôi biết chân tướng, chúng tôi cũng dễ tiếp nhận hơn nhiều.

Cậu cứ dứt khoát như vậy khiến mấy người bị cậu lừa dối như chúng tôi thật giống kẻ ngu si.

Đúng lúc này.

Vương Bình lấy ba tấm bùa bản thân mua được trên sạp hàng lúc trước ra.

Gia trì ba tấm bùa, điểm thuộc tính -3.

Ánh sáng màu vàng óng lưu chuyển, lá bùa lướt nhẹ lên, lơ lửng trên tay Vương Bình, thần kỳ phi phàm!

Ba người vợ chồng Trương Chính và lão Hà trừng to mắt, trên mặt hiện lên thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

"Này..." Lão Hà chấn động đến không biết nên nói gì cho phải.

Quang hoa nội liễm, lá bùa bay lại về trong tay Vương Bình.

Cầm lá bùa trong tay phân biệt nhét vào tay ba trong vợ chồng Trương Chính và lão Hà, Vương Bình lên tiếng nói.

"Một lá bùa hộ mệnh một vạn, trả thù lao đi, chỉ trả bằng tiền mặt hay Alipay gì cũng được."

Nói xong, Vương Bình cầm điện thoại di động lên mở Alipay quét mã hai chiều.

Toàn bộ hành trình gọn gàng mà linh hoạt, không có chút dài dòng dây dưa nào.

Ba người Lão Hà ngây người, Sở Ly Ly và Trương Dao cũng ngây tại chỗ.

CMN!

Tên Vương Bình này đang làm cái quái gì vậy?

Mới vừa rồi bọn họ còn đang hỏi chuyện du học, thế nào thoáng cái đã nhảy đến chuyện bán bùa cho bọn họ rồi.

Cậu có thể làm màn đạo đầu trước được không? Cũng tiện cho chúng tôi kịp phản ứng, hiện tại chúng tôi nên dùng biểu tình gì để đáp lại đây? Khiếp sợ? Hay là sững sờ thì tốt hơn?

Chờ khi bình tĩnh, lão Hà chần chờ nói.

"Vương Bình, cậu đang?"

"Đưa bùa hộ mệnh bảo vệ tính mạng cho mấy người, không nên sao? Không nên thì quên đi."

Vương Bình thẳng thắn, đưa tay muốn lấy lại lá bùa trong tay lão Hà.

Lão Hà vội vàng dùng hai tay bảo vệ lá bùa, sợ bị Vương Bình thu hồi, trong miệng liên tục nói.

"Muốn, muốn, đương nhiên muốn."

Đùa giỡn gì vậy? Hiện tại chúng tôi đã biết trên đời này có quý quái, có chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy, có một lá bùa hộ mệnh có thể bảo toàn tánh mạng, sao lại không nên!

Đừng nói là một vạn, cho dù hai vạn cũng muốn.

Lão Hà trầm nghĩ như vậy.

Vương Bình nghe vậy, mở miệng nói.

"Được, một tấm hai vạn, trả tiền đi."

Sắc mặt lão Hà hoàn toàn thay đổi.

CMN! Đạo sĩ đuổi quỷ còn mang skill phụ độc tâm thuật?

"Không phải một vạn một tấm sao? Vì sao lại biến thành hai vạn?" Lão Hà hỏi.

"Đã nghe nói tới lạm phát chưa? Đã nghe nói tới thị trường chứng khoán lên cao chưa?"

Toàn trường không lời.

Thần mẹ nó lăm phát.

Thần mẹ nó thị trường chứng khoán lên cao, chỉ có điều dựa theo tốc độ lên cao của cậu, thị trường chứng khoán đã sớm bị đóng băng.

Lão Hà bị dọa đến vội vã cầm điện thoại di động lên quét mã trả tiền.

Vợ chồng Trương Chính cũng nhanh chóng tự mình quét mã trả tiền.

Có trời mới biết chờ một chút nữa, giá cả có thể tăng lên hay không. Tuy rằng bọn họ một người là người làm ăn, một người là phó viện trưởng, đều là người có tiền, nhưng cho dù có tiền hơn nữa cũng không phải tiêu như thế.

Vương Bình lấy tiền, trên mặt lộ ra dáng tươi cười thỏa mãn.

Lần tới bệnh viện này, trước sau đã thu vào tài khoản gần 10 vạn.

"Không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước." Vương Bình trực tiếp rời khỏi, dù sao thì chuyện ở đây đều đã được giải quyết, nên trở về nói cho Trương Dao một tiếng.

Lão Hà, vợ chồng Trương Chính ngăn cản Vương Bình.

"Cái kia... Vương Bình tiên sinh, cậu còn bùa hộ mệnh không? Tôi muốn mua cho mỗi người nhà tôi một tấm." Lão Hà cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Vợ chồng Trương Chính không mở miệng, nhưng lại đưa mắt nhìn về phía Trương Dao, biểu tình này đã nói rõ tất cả.

Bọn họ muốn mua cho Trương Dao một lá bùa hộ mệnh.

"Có, đương nhiên là có, một tấm ba vạn, bớt cho ông, một tấm hai vạn rưỡi."

Vương Bình cười cười với lão Hà, sau đó lại nhìn về phía vợ chồng Trương Chính nói.

"Trương Dao không cần, tôi đã sớm đưa cho cô ấy một tấm."

Hiện tại Trương Dao là quý phụ thân, muốn bùa hộ mệnh không phải là gọi lời thượng thân sao? Muốn chết sao?

Khóe miệng Lão Hà co quắp.

Tặng một tấm?

Mối quan hệ chết tiệt này!

Lão Hà thật muốn điên mất, một tấm hai vạn đã đủ khiến hắn ta thịt đau, bây giờ còn một tấm hai vạn rưỡi, trong nhà tính cả vợ và hai đứa nhỏ, còn cần ba tấm, cũng chính là bảy vạn rưỡi.

Tính cả bùa hộ mệnh của mình, trước sau tiêu gần 10 vạn.

Đúng rồi, nếu như tính luôn cả thù lao đuổi quỷ của Vương Bình, con số này đã vượt lên trước 10 vạn.

Cuối cùng lão Hà thở dài, tôi mua!

Không phải hắn ta mua với giá một tấm hai vạn rưỡi, mà hắn ta mua với giá một tấm ba vạn.

Nếu như mua giá hai vạn rưỡi, chẳng phải đang nói mình là một tên khốn kiếp sao(1)?

(1) 25: tên khốn kiếp.

Toàn bộ quá trình, Sở Lý Lý vẫn nhìn, ngăn người, trong lòng cứ phải gọi là chấn động.

Tốc độ kiếm tiền của Vương Bình cũng quá nhanh đi, thoáng cái đã kiếm được doanh thu 10 vạn.

Theo tốc độ này, phú hào Trung Quốc có cưỡi ngựa cũng khó giữ được vị trí.

"Chuyện của tôi đừng nói với bất kỳ người nào, chuyện bùa hộ mệnh cũng không thể nói ra, hôm nay cứ xem như tâm tình tốt tôi mới bán bùa hộ mệnh cho mấy người."

Vương Bình nói xong, liếc nhìn lão Hà đang cảm thấy thịt đau bên cạnh, cười ha hả.

Lão Hà là người không tệ, theo lý thuyết hắn không nên hãm hại lão Hà.

Nhưng cũng vậy, ai kêu khi lão Hà cho mình nhậm chức bảo vệ, lại nói với người trong bệnh viện, bản thân mình là người khiến đám du học sinh mất thể diện kia chứ?

Nói xấu sau lưng người ta thật không hay đâu.

Bên ngoài bệnh viện nhân dân số một.

"Vương Bình, anh chờ một chút!"

"Có chuyện gì sao? Ngực lớn." Vương Bình hướng về phía Sở Lý Lý đuổi theo tới, cười nói.

Nghênh tiếp hắn lại là một cú cắn hung hãn.

"Ban nãy trong phòng bệnh có quá nhiều người, nên tôi quên mất chuyện chính."

"Ách, hôm nay không phải cô đến để cố ý nghe Trương Dao kể chuyện xưa sao?"

"Ai nói với anh tôi tới đây để nghe Trương Dao kể chuyện xưa? Tôi nhận ủy thác của người khác tới tìm anh, lúc trước không phải anh nói cần đao đồ tể ư, có tin tức rồi."

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Các người lẫn lộn trên đao nào?

Editor: ๓Vân๓Khinh๓Vô๓Tà

Từ sau khi Vương Bình rời khỏi bệnh viện, thời gian nửa tháng vội vã đi qua.

Bệnh viện nhân dân số một không xuất hiện trường hợp đột tử nữa, sóng gió dần dần bị dẹp đi, dòng người tới bệnh viện cũng bắt đầu khôi phục.

Bên kia, Vương Bình báo cáo chuyện Hồ Dao cho Trương Dao biết, Trương Dao ngoài an tâm ra, đồng thời còn khiếp sợ không thôi.

Không ngờ người bạn tốt nhất của bản thân mình lại là quý?

Trong thời gian nửa tháng, Hồ Dao đã đích thân đến gặp Trương Dao, hai người gặp mặt, ôm nhau mà khóc.

Một người vì có thể gặp lại người bạn đã chết đi mà vui đến phát khóc, một người lại vì bạn bè giúp cha mẹ mình không thương tâm mà cảm động tới phát khóc.

Hai quý khóc như mưa.

Khóc xong, Trương Dao và Hồ Dao cảm ơn Vương Bình, bởi vì có bùa hộ mệnh Vương Bình đưa, vợ chồng Trương Chính không cần sợ âm khí trên người Hồ Dao sẽ tạo thành thương tổn gì với bọn họ.

Hồ Dao quyết định, sau này cô ấy sẽ đến nhà trọ nhiều hơn, để gặp mặt Trương Dao nhiều hơn.

Từ đây, chuyện thi thể Trương Dao phục sinh được xem là có kết thúc.

"Vương Bình, anh muốn ra ngoài sao? Lý Lý cũng tới rồi à."

Hồ Dao hỏi Vương Bình. Mấy ngày gần đây, Hồ Dao luôn ghé tới phòng trọ, gần như đã sắp coi nhà trọ của Vương Bình thành nhà mình.

Vương Bình vô cùng cạn lời, chỉ có điều sau khi hắn nghe được Hồ Dao nguyện ý trả tiền thuê, hắn chỉ có thể cố mà tiếp nhận.

Những ngày chung đụng, Hồ Dao biết được Vương Bình là một người tốt, cũng không e ngại Vương Bình, coi Vương Bình là loại người tốt đẹp trong nhân loại.

"Tiểu Dao (Hồ Dao), Dao Dao (Trương Dao)." Sở Lý Lý chào hỏi hai quý.

Nửa tháng qua, ba người đã trở thành bạn tốt, thường xuyên ghé tới nhà Vương Bình.

Đối với chuyện này, trong lòng Vương Bình chỉ muốn chửi đi mẹ nó.

Đây rốt cuộc là nhà tôi hay là nhà Trương Dao? Chẳng lẽ người chủ phòng như tôi không có sĩ diện sao?

"Vương Bát Bình, nhanh lên, nếu không chúng ta sẽ bị trễ giờ gặp mặt."

Vương Bình và Sở Lý Lý cùng đón xe rời khỏi.

Nửa tháng trước, Sở Lý Lý đến bệnh viện đã nói với Vương Bình, có tin tức về đao mổ heo.

Trước đây, Sở Lý Lý kéo bạn bè hỗ trợ tìm đao mổ heo, thật không ngờ lại để Sở Lý Lý tìm được thật.

Có một người bạn của Sở Lý Lý tuyên bố cô ấy có đao mổ heo, ngoài đao mổ heo, cô ấy còn có một Trảm Mã đao do Hậu Tướng quân thời cổ lưu lại.

Có người nói, đây là binh khí do cô đại tướng quân chinh chiến sa trường, giết người vô số, giết địch vô số để lại.

Số lần nó uống máu còn nhiều hơn đao mổ heo nhiều.

Hôm nay là ngày Sở Lý Lý hẹn bạn mình, dẫn theo Vương Bình đi gặp mặt thương lượng.

...

Trên xe.

Leng keng, Wechat trên di động có tin nhắn.

"Lão Trần?"

Vương Bình kinh ngạc, không nghĩ tới tin nhắn Wechat lại là Lão Trần gửi tới.

Người gửi tin nhắn chính là tài xế trung niên đầu trục tự xưng là Lão Trần, đã chở Vương Bình tới bệnh viện nhân dân số một.

Mở Wechat.

"Vương Bình đạo trưởng, cậu có ở đây không? Cùng bá lão đại.jpg."

"Ồ."

"Hai mắt phát quang.jpg, Vương Bình đạo trưởng thực sự online sao? Tôi là Lão Trần, hẳn cậu còn nhớ tôi chứ nhỉ?"

"Nhớ kỹ, Lão Trần tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Đúng vậy, có việc, tôi nghe nói bệnh viện nhân dân số một không còn người chết bất ngờ nữa, đúng lúc là từ sau ngày cậu đến bệnh viện thì không còn người đột tử. Tôi nghĩ nhất định là cậu đã ra tay, đúng không? Conan đẩy mắt kính.jpg."

Vương Bình giật mình, Lão Trần này thật đúng là giỏi đoán, lại có thể đoán đúng.

Còn có ông là một ông chú trung niên đầu trục, ông có thể dừng giả vờ đáng yêu khi nói chuyện có được không? Mỗi một tin nhắn đều gửi hình ảnh icon làm gì?

Không đợi Vương Bình gửi tin nhắn trả lời, Lão Trần đã gửi thêm một tin nhắn tới.

"Vương Bình đại sư không cần khiêm tốn, tôi biết chắc chắn là cậu làm. Người ẩn dật trong thành phố là từ được dùng cho những cao nhân như cậu. Nói chuyện với Vương Bình đại sư tôi cũng không vòng vo, tôi đã nói sự tích của cậu với các đồng nghiệp, nhếch miệng hàm răng tỏa sáng.jpg."

"Nguyên một đám bọn họ không tin, còn nói tôi lừa bịp li xi của bọn họ, vì thế tôi hy vọng Vương Bình đại sư có thể đứng ra chứng minh, lấy lại trong sạch cho tôi. Cậu yên tâm, tôi sẽ không bắt cậu đi không công một chuyến, sau khi chuyện thành tôi sẽ mời khách, tùy cậu thích ăn món nướng gì cũng được, hào khí mườì phần.jpg."

"Cậu nhất định phải tới, trực tiếp tới quán đồ nướng A Minh phố Bạch Liên Hoa, mỗi đêm 12h, sau khi tan tầm tôi và các đồng nghiệp lại tới đó ăn đồ nướng. Tôi chờ cậu ở đó, cầu ôm bắp đùi.jpg."

"Không nói chuyện nữa, có khách lên xe, tôi phải lái xe đã, cung tiễn lão đại.jpg."

Vương Bình khẽ nhếch miệng, ngờ ngác ngậy người nhìn tin nhắn vừa được gửi tới.

?????

Hắn có một loại xung động muốn hóa thân thành Shimura Shinpachi.

Sau đó sẽ điên cuồng nhỏ nước bọt với Lão Trần.

Nói cho đồng nghiệp biết sự tích hào quang của tôi? Căn bản là tôi chưa hề nói sự tích gì cho ông cả.

Ông lấy tôi ra để khoe khoang thì cũng thôi, vậy mà ông còn thu bao lì xì... Thu cũng thôi đi, không ngờ ông còn không phân cho tôi một chút? Lương tâm của ông không đau sao?

Ông nói ông muốn mời khách, tôi còn hơi hơi kích động, thế mà nhìn tiếp, CMN?? Tùy tiện ăn đồ nướng??

Về phần tin nhắn phía sau, Vương Bình đã lười than thở.

Ông kêu tôi đi hỗ trợ, còn muốn tôi tự bắt xe tới phố Bạch Liên Hoa?

"Vương Bình, anh làm sao vậy? Anh đang nói chuyện phiếm với ai sao?"

Sở Ly Ly phát hiện về mặt Vương Bình có điểm gì đó không đúng, sững sờ, liếc mắt nhìn di động Vương Bình đang cầm, vừa lúc nhìn thấy trang web Wechat trên màn hình điện thoại di động.

"Không có gì, tôi đang nói chuyện phiếm với một cường giả."

Vương Bình thuận miệng nói, trong óc đã hiện lên hình tượng của Lão Trần.

Ông chú đầu trục + đầy mỡ, ừm, đây đúng là cường giả cấp cao nhất.

"Cường giả?"

Sở Ly Ly đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó đôi mắt đẹp của cô ấy lóe lên tinh mang.

Trong lòng cô ấy, Vương Bình rất mạnh!

Mà người có thể được Vương Bình xưng là cường giả, khẳng định là rất lợi hại.

Chẳng lẽ là... nhân vật rất mạnh mẽ trong gia tộc của Vương Bình?

Không đúng, nếu thật sự là người trong gia tộc Vương Bình, nhất định Vương Bình sẽ không nói cường giả, mà sẽ nói người trong nhà hoặc trưởng bối mới đúng.

Nói như vậy, hẳn là mấy nhân vật lớn trong gia tộc đạo sĩ truyền thừa mấy ngàn năm.

Đúng, hẳn là như vậy.

Suy đoán của Sở Ly Ly đã bay lên tới trời.

...

Trong một quảng trường thương mại Thâm Quyển, quán cà phê Starbucks.

Vương Bình và Sở Ly Ly xuống xe, trực tiếp đi vào quán cà phê.

"Nghiên Nghiên."

"Ly Ly."

Sở Ly Ly liếc nhìn quán cà phê, tìm được bạn mình ở một góc cạnh cửa sổ.

Bạn của cô ấy cũng phát tay với Sở Ly Ly.

Đúng lúc này.

Vương Bình tự có cảm giác, ánh mắt dời về phía thanh niên bên cạnh bạn Sở Ly Ly.

Thanh niên cũng nhìn thẳng vào Vương Bình.

"Đến, tôi giới thiệu một chút, vị này là bạn nói khổ của tôi Trương Nghiên, bên cạnh cô ấy chính là anh ruột Trương Hạo của Nghiên Nghiên."

"Chào anh, tôi tên Vương Bình."

Song phương chào hỏi nhau, sau đó ngồi xuống.

Trương Hạo không chút dồng dãi, trực tiếp hỏi.

"Vương Bình tiên sinh, bùa hộ mệnh trên người Sở Ly Ly là anh cho?"

"Không phải."

Vương Bình trả lời, sau đó hần hơi dừng lại, đối phương còn chưa mở miệng hần đã tiếp tục nói.

"Là tôi bán cho cô ấy."

Trương Hạo: "..."

Đánh giá Trương Hạo và Trương Nghiên, tính khí thần của Vương Bình đã vượt xa người thường, hần có thể nhạy cảm cảm thụ được trong cơ thể Trương Hạo và Trương Nghiên có một luồng khí tức khác hẳn với người thường.

Ngay sau đó, Vương Bình mở miệng nói.

"Các người lăn lộn trên đạo nào?"

Lời vừa nói ra, thần sắc anh em Trương Hạo và Sở Ly Ly đều động lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nhất mạch Trương Thiên Sư Long Hồ Sơn

Editor: ๑Vân๑Kính๑Vô๑Tà

Trong cơ thể anh em Trương Hạo có một hơi thở, giống như một đám lửa, chí cương chí dương.

Nếu không phải trong cơ thể Vương Bình có thần thú Bạch Trạch, người bình thường vốn không phát hiện ra được.

Bạch Trạch là điềm lành trời sinh, là khắc tinh của tất cả âm tà, có khí thể ngay thẳng chính trực thuần chân nhất thể gian, thuộc về thần thú chí dương chí cương.

Vương Bình liếc một cái đã có thể nhìn thấu, trong lòng hơi kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên trừ bản thân ra, hần gặp được người khác hẳn với người thường.

Trong lòng hần có một tia suy đoán...

Không giống với Vương Bình, anh em Trương Hạo không nhìn ra Vương Bình có bất cứ dị thường nào, hết như người thường.

Tuy rằng bọn họ không nhìn ra gì, thế nhưng trực giác bén nhạy của anh em Trương Hạo tự nói cho bọn họ, Vương Bình không đơn giản.

Sợ rằng thực lực của hần còn ở trên bọn họ.

Chỉ có như vậy bọn họ mới không phát giác ra dương lực của Vương Bình.

Trương Hạo đang nghiêm nghị, lại cười nói.

"Là chúng tôi mạo muội, vương Bình tiên sinh đừng hiểu lầm, chúng tôi thật sự đến để giao dịch với cậu, không phải cậu muốn đao mổ heo sao? Chúng tôi có, hơn nữa chúng tôi còn có

một thanh Trảm Mã Dao của một vị tướng quân cuối triều Minh, nếu cậu muốn chúng tôi có thể bán cho cậu."

Nói đến đây, hắn ta lại liếc nhìn Sở Ly Ly, sau đó lại nhìn kỹ Vương Bình nói.

"Chúng tôi có thể bán cho cậu với giá 10 vạn, chỉ có điều chúng tôi hy vọng Vương Bình tiên sinh có thể trả lời một vấn đề của chúng tôi."

"Bùa hộ mệnh?" Vương Bình nói thẳng.

Trương Hạo nghẹn lời.

"Đúng vậy, bùa hộ mệnh, ngày ấy khi Sở Ly Ly tới tìm em gái tôi hỏi thăm đạo mổ heo, vừa lúc em gái tôi nhìn thấy bùa hộ mệnh trên người Sở Ly Ly, không nghĩ tới đó lại là Từ Lôi Phù thất truyền đã lâu. Chúng tôi rất tò mò, rốt cuộc là vị cao nhân nào có được Từ Lôi Phù."

"Vương Bình tiên sinh đừng thấy lạ, chúng tôi không phải vì Từ Lôi Phù của cậu mà đến, chúng tôi chỉ muốn gặp người sở hữu Từ Lôi Phù một lần, nếu trong phạm vi cho phép, cậu có thể nói cho chúng tôi biết cậu lấy được Từ Lôi Phù từ nơi nào không?"

"Cậu không nói cũng không sao, chúng tôi vẫn sẽ bán đao cho cậu, coi như là kết một thiện duyên."

Sắc mặt Sở Ly Ly khê biến, Trương Hạo nói nhiều như vậy, nếu mình vẫn không rõ là chuyện gì xảy ra, vậy thật có lỗi với một thân đồng phục cảnh sát của chính mình.

"Nghiên Nghiên, không phải hai người cũng là đạo sĩ đấy chứ?" Sở Ly Ly hỏi.

Sau khi thấy quý quái, Sở Ly Ly đã lên internet điều tra rất nhiều tư liệu, cũng hiểu được rất nhiều.

Trương Hạo biết được quá nhiều thứ, hơn nữa hắn ta còn có vẻ rất bình tĩnh.

Tám chín phần mười anh em Trương Hạo cũng là đạo sĩ trong truyền thuyết.

Trương Nghiên cười hì hì, kéo tay Sở Ly Ly.

"Ly Ly, Ly Ly, không nghĩ tới cậu lại biết nhiều như vậy. Trước đây mình không nói cho cậu những thứ này vì cậu là người thường, nhưng bây giờ không giống xưa nữa, hình như cậu đã biết được rất nhiều sự kiện thần quái từ trong miệng vị Vương Bình tiên sinh này, cậu không được giấu mình đâu đấy."

Sở Ly Ly dờ khóc dờ cười.

Từ sau khi tiếp xúc tới sự kiện linh dị, không giây phút nào cô ấy không muốn dò xét hiểu biết càng nhiều hơn.

Không nghĩ tới bạn nói khổ của mình lại là người trong cuộc, thế mà bản thân mình còn chẳng hay biết gì, đau khổ truy tìm.

Trương Hạo cảm lấy hộp gỗ hình chữ nhật bên cạnh, đặt lên bàn.

Hộp gỗ hình chữ nhật dài 1m5, toàn thân hộp gỗ màu đen, có dán giấy niêm phong.

"Tôi nghĩ có Trảm Mã Dao này rồi, Vương Bình tiên sinh sẽ không cần đao mổ heo nữa. Sát khí sát sinh của Trảm Mã đao đặc hơn đao mổ heo nhiều lắm."

Thân là người trong cuộc, bọn họ hiểu Vương Bình mua đao mổ heo để làm gì, có lẽ là dùng để chế tạo thành pháp khí.

Bởi vì loại đao sát sinh này là thứ có thể khiến quý quái bị tổn thương nhiều nhất.

Chẳng qua hiện nay rất ít người dùng loại vật sát sinh này làm pháp khí.

Bây giờ là thời đại pháp trị, quản chế đao cụ khá chặt chẽ, không thể tùy tiện mang đao ra đường.

Mặc dù bọn họ rất ngạc nhiên, không hiểu vì sao Vương Bình lại dùng loại pháp khí cổ xưa này, nhưng nghĩ tới Vương Bình còn có cả Từ Lôi Phù, có lẽ từ đầu đến cuối Vương Bình còn có truyền thừa cổ xưa gì đó cũng không chừng.

Quả thật có một số truyền thừa, còn bảo lưu lấy phương thức cổ xưa.

Tiếp nhận hộp gỗ hình chữ nhật, xoa hộp dài, hai tròng mắt Vương Bình bắn ra tinh mang.

"Đao tốt!"

Cho dù không mở hộp, Vương Bình vẫn có thể cảm thụ được trong hộp dài có sát khí vô tận, giống như có sông máu cuộn cuộn.

Thấy cử động của Vương Bình, trong mắt anh em Trương Hạo lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không mở hộp đã có thể cảm thụ được sát khí của Trảm Mã Dao bên trong hộp?

Phải biết rằng, giấy niêm phong hộp dài cũng không phải vật trang trí, nó có thể hoàn mỹ phong ấn sát khí của Trảm Mã Dao, khiến nó không bị thoát ra khỏi hộp, vậy mà Vương Bình vẫn có thể cảm nhận được.

Có thể tưởng tượng thực lực của hắn mạnh mẽ tới cỡ nào.

Lập tức, vẻ mặt hai người nhìn về phía Vương Bình đã có biến hóa, nhiều hơn một tia kính ý.

Người này mạnh mẽ hơn bọn họ nhiều.

"Vương Bình tiên sinh thật lợi hại, không nghĩ tới ngoài hộp có giấy niêm phong sát khí nhưng cậu vẫn có thể cảm ứng được sát khí của Trảm Mã Dao."

"Nếu đã giao dịch đồ vật, không biết Vương Bình tiên sinh có thể nói một chút về Từ Lôi Phù không?"

Trương Hạo nói đến đây, Trương Nghiên đã dầm dầm cánh tay Trương Hạo, nháy mắt với Trương Hạo.

"Anh."

Trương Hạo ngẫm hiểu, vội vàng nói.

"Mạo muội, trước khi hỏi chuyện chúng tôi nên giới thiệu trước mới đúng, anh em chúng ta đến từ nhất mạch Trương Thiên Sư Long Hồ Sơn, dựa theo cách nói của Vương Bình tiên sinh, chúng tôi lẫn lộn đạo Long Hồ Sơn."

Long Hồ Sơn? Họ Trương?

Lông mày Vương Bình hơi nhướng lên, cho dù là kẻ ngốc cũng hiểu thân phận của bọn họ.

Khác với một người giả mạo thế gia đạo sĩ truyền thừa 8000 năm như hắn.

Hai người này là đạo sĩ chính thống, đạo sĩ chân chính, lai lịch rất lớn!

Là Trương Thiên Sư Long Hồ Sơn trong truyền thuyết.

Thì ra cô nhân thật không lừa ta, Trương Thiên Sư thật sự là đạo sĩ, đạo sĩ hàng yêu phục ma!

Hắn không hề cảm thấy Trương Hạo lừa hắn.

Bởi vì ngôn hành cử chỉ của Trương Hạo rất có tu dưỡng, chỉ người có xuất thân cao quý mới có thể có tu dưỡng như thế, từ khi sinh ra đã có khí chất này, không phải loại bồi dưỡng sau khi sinh ra.

Hơn nữa, trên người hai người quang minh lấp lệt, không phải đường ngang ngõ tắt gì.

"Chuyện Từ Lôi Phù tôi không thể trả lời, tôi đi trước."

Vương Bình lạnh nhạt đứng dậy, cầm lấy hộp gỗ hình chữ nhật, muốn rời khỏi.

Thời khắc này Vương Bình khiến người ta cảm thấy hắn rất giống thế ngoại cao nhân, trầm tĩnh ít nói, người ngoan không nói nhiều.

Hắn thật sự không muốn dính líu quan hệ gì với hai người.

Bởi vì hai người bọn họ được sinh ra một cách vô cùng đường hoàng chính thống, Vương Bình lại không phải, hắn là giả mạo.

Nếu chỉ là vậy, Vương Bình còn không cảm thấy gì, cùng lắm thì đánh nhau.

Quan trọng nhất là nhà đầu ngốc Sở Ly Ly này còn tin tưởng mình là lão đạo sĩ tới từ cổ gia tộc truyền thừa tám ngàn năm.

Tình huống hiện tại, làm ra một so sánh đơn giản.

Vương Bình là một con sói lẫn vào đám chó Husky.

Ngộ nhờ Sở Ly Ly nói thân phận của mình với Trương Nghiên, anh em Trương Nghiên có xuất thân chính thống nhất định sẽ có thể nhìn thấu lời nói dối này.

Đến lúc đó Sở Ly Ly biết được chân tướng...

Chỉ nghĩ tới đây, Vương Bình đã cảm thấy lạnh cả lưng, hắn sẽ bị Sở Ly Ly bóp chết.

Thừa dịp chó Husky còn chưa phát hiện ra con sói, Vương Bình phải mau chóng lôi kéo Sở Ly Ly rời khỏi, còn phải tìm cơ hội cường điệu với Sở Ly Ly một chút.

Cổ gia tộc đạo sĩ của mình không thích xuất thế, cho nên ngàn vạn lần chớ nói với bất kỳ người nào về thân phận của mình.

Cùng lúc đó.

Sở Ly Ly bị Vương Bình kéo lên rời khỏi, vẻ mặt bất mãn và ngờ ngác.

Đi gấp gấp như vậy làm gì? Vất vả lắm mới gặp phải người đồng đạo, không phải hai bên nên trò chuyện nhiều một chút sao.

Bình thường tên Vương Bát Bình anh nói còn nhiều hơn người ta đánh rắm, vì sao hôm nay anh phải giả ra bộ dáng cao thâm khó lường như thế.

Tôi đều còn chưa kịp khoe khoang với Nghiên Nghiên đâu, khoe khoang sự lợi hại của Vương Bình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Quán đồ Nướng nửa đêm

Editor: ๖Vân๖Khin๖Vô๖Tà

Nếu dựa theo tình huống vừa rồi để phân tích, Sở Ly Ly cảm thấy Vương Bình càng lợi hại hơn anh em Trương Nghiên, bởi hai người kia rất cung kính với Vương Bình, còn có tín tức của Từ Lôi Phù.

Đáng tiếc, Vương Bình không để Sở Ly Ly có cơ hội ấy, không để cô ấy lấy le một chút.

Cho dù là nam hay nữ, là người đều có sở thích khoe khoang với người khác, nhất là khi khoe khoang với người thân thiết với mình lại càng có cảm giác thành tựu.

Sở Ly Ly chính là như vậy.

Lần sau lại khoe khoang với Nghiên Nghiên là được rồi, còn rất nhiều cơ hội.

Đúng rồi, còn phải hỏi Nghiên Nghiên một chút xem thuật đuổi quỷ là thế nào? Có phải ném phù độc chú ngữ hay không? Có phải phương pháp đuổi quỷ của Vương Bình rất đặc biệt hay không...

Nhìn theo hai người Vương Bình rời khỏi, anh em Trương Hạo có vẻ hơi tiếc nuối.

Hai anh em không như Vương Bình, không gấp gấp rời khỏi.

Bọn họ ngồi lại Starbucks một hồi.

"Anh, anh cảm thấy Vương Bình tiên sinh kia là ai?"

Trương Hạo suy nghĩ một lát, trầm giọng nói.

"Hắn không phải người trong cơ cấu thần quái của chính phủ, hiện nay anh chưa nghe nói chính phủ có người mạnh hơn chúng ta, trâu bò hơn chúng ta. Tám chín phần mười anh ta cũng như chúng ta, đến từ truyền thừa cổ nào đó."

Hai mắt Trương Nghiên quay tròn, nhớ lại nói.

"Thế nhưng vì sao em chưa từng nghe nói tới, có gia tộc cổ hay truyền thừa cổ nào họ Vương."

Đúng lúc này, Trương Hạo thỉnh thoảng nói.

"Có, truyền thừa cổ có họ Vương."

"Có không? Vì sao em không biết?"

"Cho nên anh đã nói em đừng cứ mãi xem phim Hàn rồi, lúc rảnh rồi phải xem nhiều sách cổ trong nhà một chút, anh từng nhìn thấy trong một bộ sách cổ, từ rất sớm trước đây, khi Long Hồ Sơn còn chưa được sáng tạo, thời đại kia trăm nhà đua tiếng, trong mấy thế lực mạnh mẽ thời ấy có một nhà họ Vương."

"A? Long Hồ Sơn còn chưa được sáng tạo? Đây không phải ít nhất cũng cách thời này hơn hai nghìn năm sao? Trăm nhà đua tiếng? Không phải là thời kỳ chiến quốc đấy chứ?"

"Không biết, lúc rảnh rồi em đi hỏi Sở Ly Ly thử. Em chơi với cô ấy từ nhỏ đến lớn, mà dường như cô ấy rất quen thuộc Vương Bình tiên sinh, có lẽ cô ấy sẽ biết cũng không chừng."

"Đúng nha, có thời gian rảnh em lại đi hỏi Ly Ly một chút."

...

Trở về trên xe taxi.

Sở Ly Ly oán giận Vương Bình vì sao phải kéo cô ấy đi vội như vậy, rất tức tối chất vấn Vương Bình.

Vương Bình hạ cửa kính xe xuống, mặc cho gió thổi vào bên trong xe, hắn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, khoan thai nói.

"Hôm nay gió thật lớn, không thích hợp nói chuyện phiếm."

Lúc này, Sở Ly Ly đắm một đắm qua.

"Ly Ly, có chuyện tôi phải nói cho cô một chút, chuyện về gia tộc tôi, tôi đã nói từ trước, gia tộc tôi không thích hiển thế, cho nên trừ phi có chuyện trọng đại, nếu không cô ngàn vạn lần đừng nói chuyện gia tộc tôi với bất kỳ người nào, nếu không gia tộc trách tội xuống, tôi cũng không cứu được cô."

Vương Bình lời lẽ nghiêm khắc, vẻ mặt trịnh trọng mà nghiêm túc.

Sở Ly Ly gật đầu.

Thấy thế, Vương Bình âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mỹ mãn trở lại nhà trọ.

Trước khi mở cửa, Vương Bình cầm điện thoại di động lên gửi tin nhắn cho Lão Trần.

"Lão Trần à, hôm nay tôi không rảnh, qua một thời gian ngắn nữa, đợi khi rảnh rồi tôi sẽ giúp ông chứng minh trong sạch."

"Được, Vương Bình đại sư, vừa lúc hôm nay là sinh nhật con gái tôi, tôi cũng phải về nhà sớm, sẽ không đi ăn đồ nướng, mặt buồn cười.jpg"

...

Ngô Chính Kiên, ba mươi lăm tuổi, làm tài xế xe taxi mười năm.

Hôm nay, như thường ngày sau khi hắn ta trả khách xong, liếc nhìn thời gian.

11 giờ 10 phút.

Tắt đèn báo trống, Ngô Chính Kiên quay đầu xe, chạy về phố Bạch Liên Hoa.

Phố Bạch Liên Hoa là một con phố ăn vặt, cho dù hiện tại đã nửa đêm con phố ấy vẫn vô cùng náo nhiệt.

Vừa lái xe, Ngô Chính Kiên vừa lăm bắm nói.

"Con chó Lão Trần này, lừa bao lì xì một đồng của mình, mình nhớ trước đây ông ta nói muốn mời Vương Bình đại sư gì đấy tới chứng nhận trong sạch của mình, không biết đêm nay Vương Bình đại sư kia có tới hay không. . . Mình phải đi xem thử xem, vừa lúc đòi Lão Trần chó má này mời khách."

Rất nhanh hần ta đã đến phố Bạch Liên Hoa. Ngô Chính Kiên đi vào đường nhỏ, con đường mà ít người qua lại.

Buổi tối mười một giờ, trên đường không một bóng người.

Ngô Chính Kiên lái xe đi, nhanh chóng chạy tới đường phố không người, trên đường đèn đường mờ vàng như đèn kéo quân nhanh chóng xẹt qua.

Ngay khi hần ta sắp đến phố Bạch Liên Hoa.

"Ừm?"

Đột nhiên, Ngô Chính Kiên sợ hết hồn.

Phía trước có khói trắng mỏng lung.

Khiến hần ta sợ đến mức vội vã phanh xe lại, rất sợ gây ra tai nạn giao thông ngay trong lúc tầm nhìn không rõ này.

Hần ta vốn tưởng phụ cận có cháy, thế nhưng ngoài cửa sổ chỉ có khói, không có mùi vị của sự cháy, không giống như có cháy.

Đúng lúc này, một trận gió thổi qua, sương trắng tản đi, cảnh tượng phía trước lần thứ hai đập vào mi mắt.

Tới phố Bạch Liên Hoa rồi.

Trên đường phố vô cùng náo nhiệt, các tiệm trên đường đều có người, người đến người đi tấp nập.

Chẳng biết tại sao, sau khi lái xe ghé qua đường phố, Ngô Chính Kiên lại sinh ra cảm giác kỳ quái.

Hình như mỗi người trên đường phố đều hữu ý vô ý nhìn về phía mình.

"Áo giác?"

Ngô Chính Kiên không để ý tới cảm giác này, hần ta chỉ cho là mình lái xe quá lâu, một nhọc quá độ.

Không bao lâu sau...

Hần ta đến một quán đồ nướng trên phố Bạch Liên Hoa.

Quán đồ nướng A Minh.

"Oa, hôm nay các người đến sớm thật, tôi còn tưởng tôi đến sớm nhất nữa chứ."

Ngô Chính Kiên xuống xe, nhìn thấy trước quán đồ nướng A Minh đầy người ngồi, trong đó có một bàn đầy bóng người quen thuộc, chính là đám tài xế taxi chiến hữu vẫn thường tụ tập ở đây.

Đồng thời, hần ta liếc nhìn thời gian, buổi tối 11 giờ 18 phút.

"A, mấy người Lão Trần còn chưa tới à? Lúc này chỉ mới có bốn người tới đã bắt đầu ăn sao?"

Ngô Chính Kiên rất tự nhiên kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống.

"Không phải nơi này có món mới gì đấy chứ, ừm? Đồ ăn đâu?"

Bỗng nhiên, Ngô Chính Kiên cảm giác lạnh cả lưng, con người chột co rút lại.

Hần ta nhìn thấy...

Bốn người đồng nghiệp của bản thân mình, trên tay mỗi người đều cầm một xiên đồ nướng, ăn từng ngụm, còn ngón nghiêng nhắm nuốt.

Vậy mà!

Trên bàn vốn không có đồ nướng, mà xiên đồ nướng trong tay mỗi người cũng không có bất kỳ vật gì, chỉ là một xiên trống trơn.

Không có đồ vật, vậy bọn họ đang ăn cái gì? Còn ăn tới ngon lành như vậy?

Cũng tại lúc này, bốn đồng nghiệp chưa từng mở miệng của hần ta đều quay đầu nhìn về phía hần ta, dáng tươi cười rất nhạt, rất nhạt, ý cười có vẻ quý dị.

"Không phải đồ ăn đã lên rồi sao?"

Lời nói vang lên, Ngô Chính Kiên sợ hãi vô cùng, nhìn chằm chằm bốn đồng nghiệp của mình.

Không chỉ bốn đồng nghiệp đang nhìn hần ta.

Lúc này, toàn bộ người trên phố Bạch Liên Hoa đều đang nhìn Ngô Chính Kiên.

Trên trăm đôi mắt tụ về phía Ngô Chính Kiên...

Trên mặt mỗi người hoặc là lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hoặc là dáng tươi cười đến ngoác cả mang tai.

"Đồ ăn đến..."

...

Đình linh linh, đình linh linh.

Buổi sáng 6 giờ, Vương Bình đang trong mộng đẹp bị tiếng chuông Wechat trong điện thoại di động đánh thức.

"Có đề cho người ta ngủ hay không? Mới 6 giờ mà gọi điện thoại gì!"

Vương Bình cầm điện thoại di động lên, thông báo trên điện thoại cho thấy, là Lão Trần gọi tới.

Nhấn nút nghe, Vương Bình chuẩn bị chửi ầm lên.

"Vương Bình đại sư!! Tai nạn chết người rồi, cậu nhất định phải là báo thù cho mấy người anh em của tôi!! Đám anh em của tôi bị quỷ giết rồi!"

Giọng nói của Lão Trần mang theo lửa giận và nước nở, như loa lớn truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Thể Xoát Thuộc Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.